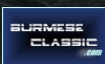




စိုးစိုး စာပေ



လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြောက်-ဗွန်

ချစ်ပန်းကုလု

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအားဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး



မြပုလဲသွယ်

ချစ်ပန်းလှလှ

- | | |
|-----------------------------|---|
| စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် | - ၅၀၁၁၇၄၀၀၁၁ |
| မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် | - ၅၀၁၂၅၅၁၀၁၁ |
| အပုံးဒီဇိုင်း | - L လင်း |
| ထုတ်ဝေသူ | - ငွေမိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့ |
| ပုံနှိပ်သူ | - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၆၈၊ စကားဝါလမ်း
အင်္ဂလိပ်လမ်း၊ ရန်ကုန် |
| အတွင်းအလင်း | - ဦးထွန်းဆိုင်း |
| စာအုပ်အုပ် | - ကိုသန်းဌေး |
| ပုံနှိပ်ခြင်း | - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊
ပထမအကြိမ် |
| အုပ်စု | - ၅၀၀ |
| တန်ဖိုး | - ၁၅၀ ကျပ် |

၈၉၅ - ၈၃

မြပုလဲသွယ်

ချစ်ပန်းလှလှ / မြပုလဲသွယ်။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၅၃ - စာ ၁၂၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ချစ်ပန်းလှလှ

ပါခန်း (၁)

“ကိုကိုပြန်ရောက်နေပြီတဲ့ မာမီ”

ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသံနှင့် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော နဒီထံမှ စကားသံကြောင့် ခေတ် ခေါင်းလေး ထောင်သွားသည်။

“မာမီလည်း သိပြီးပြီ သမီး၊ လတ် မာမီကို ဖုန်းဆက်တယ်”

“ကိုကို ဒီကနေ ထွက်သွားတာ ဆယ်နှစ်တောင်ကျော်ပြီနော် မာမီ၊ သူ ဘယ်လိုပုံစံ ပြောင်းလာမလဲ မသိဘူး၊ နဒီတော့ မင်းခကို တွေ့ချင်လာပြီ”

“တွေ့ရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ မင်းခလည်း မာမိတို့ကို မေ့မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် မာမိ၊ မင်းခ နဒီတို့ကို မေ့သွားမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

နဒီ ထိုစကားကို ဆိုသာဆိုလိုက်ရသည်။ ရင်မှာတော့ တထိတ်ထိတ်နှင့်ဖြစ်သည်။

မထိတ်လို့လည်း မရပါ။



မင်းခအကြောင်း နဒီသိသလို မင်းခစိတ်ဓာတ်ကို နဒီ နားလည်သည်။

ခေတ်က မီးဖိုချောင်ထဲတွင် သူမလုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်နေရင်း စည့်ခန်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဒေါ်တင်မမနှင့် နဒီစကားကို နားစွင့်ရင်းက နှုတ်မှနေ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နာမည် ကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“မင်းခ”

သည်နာမည်သည် ခေတ်နှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဝေးကွာ နေသော နာမည်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ မင်းခ၏အမည်က ခေတ်ရင်ထဲကဖြင့် ပျောက်ပျက်မသွားခဲ့။

ခေတ် နှလုံးသားထဲတွင် ထိုနာမည်နှင့် ထိုနာမည်ရှင်သည် သူမငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက ရောက်ရှိနေသူဆိုလျှင် မမှား။

ထိုသို့ ခေတ်နှလုံးသားထဲတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရောက်ရှိနေခဲ့သော ကိုကိုဟု သူမခေါ်ခဲ့သည့် မင်းခက ခေတ်နှင့် ဆယ်နှစ်တာ ခွဲနေခဲ့ပြီး ယခု မနောဖြူကို ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ် သည်။

ခေတ် လှမ်းမြင်နေရသော မနောဖြူအမည်နှင့် တစ်ဖက်ခြံ မှ တိုက်ကြီးကို ဘာရယ်မဟုတ် ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်မိသွား သည်။

ခေတ်ထံမှ ထိုအကြည့်က ခဏသာဖြစ်သည်။ သက်ပြင်း တစ်ရှိုက်နှင့်အတူ ခေတ် အကြည့်များကို ထိုခြံကြီးဆီမှ လွှဲလိုက် ပြီးနောက် မီးဖိုထဲတွင် သူမ လုပ်စရာရှိတာများကို အပြီးသတ် လုပ်နေလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ် အလုပ်များပြီး၍ ခေတ် အခန်းဆီ သို့ တက်ရန် စည့်ခန်းကို အဖြတ်...

“ခေတ်...နှင့်ရဲ့ကိုကိုမင်းခ ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့၊ နင် သိလား။”

“ဟင့်အင်း...ခေတ် မသိဘူး နဒီ”

“သိလည်း သူ့ကို ဘယ်သူက အရေးလုပ်မှာလဲ နဒီရယ်၊ ခုဆို မင်းခက အသွေးအမွှေးလည်းပြောင်း၊ ပုံစံတွေလည်းပြောင်းနဲ့ ခေတ်လိုမိန်းကလေးကို ဟိုက အရေးလုပ်တော့မှာတဲ့လား။”

ဝင်ပြောလိုက်သည့် ရေပြာစကားကြောင့် ခေတ်မျက်နှာ လှလှလေးမှာ တင်းမာသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း မခံချင်စိတ်နှင့် ခေတ် ရေပြာအား ခပ်စူး စူးလေး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဦးမင်းခ ဂရုစိုက်မှာကို လိုလားတဲ့ မိန်းကလေးထဲမှာ ခေတ်မပါဘူးဆိုတာ ရေပြာ သိထားပါ။”

ပြောပြီး ခေတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ သူမအခန်း ရှိရာဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။

ဒါတောင် နောက်ပါးမှ ခေတ်အား ‘အလကား၊ ဖေဖေ အရေးပေးတာနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့သူ’ဆိုသည့် ရေပြာစကားကို ခေတ်

ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင်၊ ဘာပြောပြော ခေတ်က တော့ အရေးမစိုက်။

ခေတ် ဒီအိမ်ကြီးထဲတွင် ဥပေက္ခာနှလုံးသားနှင့် နေလာခဲ့ သည်မှာ ယခုမှမဟုတ်။

ခေတ် ကလေးဘဝ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြီး ခေတ်ကို ဦးလေးတော်သူ ရေပြာတို့၏ဖေဖေ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ခေါ်လာသည့် အချိန်ထဲက ဖြစ်သည်။

ခေတ် အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ သူမအိပ်ရာထက်တွင် ငူငူလေး ထိုင်နေမိသည်။

ထို့နောက် ခေတ် ထိုင်ရာမှထကာ သူမအခန်းပြတင်းတံခါး မှ တစ်ဖက်ခြံထဲရှိ လှပသစ်လွင်ခန့်ညားသော တိုက်ကြီးဆီသို့ အကြည့်လေးများ အချိန်အတန်ကြာ ရောက်ရှိသွားသည်။

မနောဖြူအိမ်ကြီးထဲမှာ ကိုကိုမင်းခ ပြန်ရောက်နေသည် တဲ့။

ထိုအသိက ခေတ်ရင်ကို သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

အဖော်မဲ့ အထီးကျန်ခြင်းများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေတတ်သော ခေတ်ကို သူမသားမှနေ အားပေးဖော်အဖြစ် ရှိခဲ့သော ကိုကိုက ရေပြာ ပြောသလို တကယ်ပင် ခေတ်ကို အရေးမလုပ်တော့ဘူးလား။

ကံကြမ္မာက ခေတ်ကို ကိုကိုနှင့်ဝေးအောင် ထပ်ခွဲလိုက် ပြန်ပြီ။

ခေတ်မှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ပင် ရင်မှာ နာကျင်သွားသည်။

ခေတ်ဘဝတွင် ခေတ် သိတတ်သည့် အချိန်မှစ၍ အားငယ်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် အထီးကျန်ကြေကွဲခြင်းတို့ကို စာနာ နားလည်ပေးခဲ့သောသူမှာ မင်းခဆိုးတို့ ကိုကိုဖြစ်သလို ထိုအချိန် ကတည်းက ခေတ်ကို ကိုကိုက အားပေးစကားတွေ ပြောခဲ့သည်။ နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးခဲ့သည်။

ခေတ် အနားတွင်နေကာ အထီးကျန်ဆန် အားငယ်နေသော ခေတ်ကို အားပေးဖော်အဖြစ် ရှိခဲ့သော ကိုကိုကို ခေတ် တွယ်တာ ခဲ့သည့်အချိန်မှာ ရှစ်နှစ်သမီးရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုကိုက ခေတ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

ကိုကို ခေတ်အနားသွင်း မရှိတော့သော အချိန်သည် ခေတ် အတွက် ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ရသော အချိန်များဖြစ်သည်။

ဦးလေးစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ ဦးလေး၏ ဇနီးဖြစ် သူ ဒေါ်နယ်လီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်က ခေတ်ကို နည်းနည်းလေး မှ ကြည်ဖြူလိုလားသူများမဟုတ်။

ခေတ်တစ်ယောက် ပိတောက်ရိပ်မြို့ကို ရောက်ပြီးကတည်း က ခေတ်မှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပိတောက်ရိပ်မြို့ရှိ အလုပ်အားလုံး ကို သိမ်းကျုံးလုပ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နယ်လီက ဦးလေးဖြစ်သူရှေ့တွင် ခေတ်ကို မျက်နှာ သာပေးသလောက် ဦးလေးဖြစ်သူ ကွယ်ရာရောက်သည်နှင့် ခေတ်ကို အငြိုးတကြီးနှင့် အလုပ်တွေ ဖိခိုင်းကာ ဆူပူမာန်မဲ နှိပ်စက်တတ်သူဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ခေတ်ဆိုတာက ဒေါ်နယ်လီ သမီး နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နဒီနှင့် ရေပြာထက် လေးငါးနှစ် ငယ်သည်။

ဒေါ်နယ်လီက သမီးဖြစ်သူ နဒီနှင့် ရေပြာကို ဘာအလုပ် တစ်ခုမှ မလုပ်စေရ။ ရွှေပေါ်ဖြတ်င် သမီးနှစ်ယောက်၏ မျှတီမှာ

ကိုသာ ကမ္ဘာထင်လျက် ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားသည်။

ဒေါ်နယ်လီသည် သမီးနှစ်ယောက်ကို ဖူးဖူးမှုတ်အလိုလိုက်ကာ အကြိုက်ဆောင်နေပေမဲ့ ယောကျ်ားဘက်မှတော်သည့် ခေတ်ကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ မျက်နှာသာမပေး၊ လူရာမသွင်း။ အိမ်မှာခိုင်းသည့် အခိုင်းအစေလောက် သဘောထားသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ခေတ်မှာ သူမဘဝကို သူမတွေးတွေးပြီး ရင်မှာမချီအောင် နာကျင်ရ၏။

ခေတ်မှာသာ မိဘနှစ်ပါးရှိလျှင် ခေတ်သည်လည်း ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကုန်သည်များဖြစ်သော ခေတ် မိဘနှစ်ပါးမှာ ခရီးတစ်ခုကို သွားရာမှ အပြန်တွင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ ခေတ် သိခဲ့ရပါ၏။

ဖေဖေ မေမေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိ၍ ခေတ်ကို ပိတောက်ရိပ်မြဲတွင် အခိုင်းအစေသဘောမျိုးနှင့် ရှိနေရသည်ကို မြင်ပါက ဘယ်လောက်များ ရင်ကွဲနာကျင်ရှာလိမ့်မည် မသိ။

ယောကျ်ားရှေ့တွင် တစ်မျိုး၊ ယောကျ်ားကွယ်ရာတွင် တစ်မျိုးဖြင့် မူယာမာယာ များတတ်သော ဒေါ်နယ်လီအကြောင်းကိုလည်း အလုပ်များကာ ခေတ်အပေါ် သဘောကောင်းသည့် ဦးလေးကို ပြန်မပြောချင်တော့ပါ။

ခေတ်ကို ခေါ်ယူကျွေးမွေးကာ ပညာသင်ပေးခဲ့သည့် ဦးလေးကို ခေတ်အတွက်နှင့် စိတ်မဆင်းရဲစေလိုတော့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်နယ်လီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်၏ဒဏ်ကို ခေတ် ကျိတ်စဲခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ခေတ် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့မည်။ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် လောကအလယ်တွင် မားမားမတ်မတ် သူ ရပ်တည်နေရပြီဖြစ်သည်။

ဒါကိုပဲ ခေတ်ကို မနာလို မကြည်ဖြူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသူတွေကတော့ ဒေါ်နယ်လီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်။

အလုပ်တွေ မနားမနေ ခိုင်းကာ ကျပြောင်ဆို ဘာကျပြောင်မှ မပေးခဲ့ပေမဲ့ ခေတ်ကိုယ်တိုင် ပညာပါရမီကံကောင်းလွန်းသူလို့ ပြောရမည်လားမသိ။ ဒေါ်နယ်လီ ခေတ်ကို ဒီလိုမျိုး ချီးမြှင့်ထား

သည့်ကြားက ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ရုံမက ကျရှင်
ကောင်းများအပြင် တော်ပါသည်ဆိုသော ဆရာ၊ ဆရာမများကို
အိမ်ခေါ်သင်ပေးသည့် သမီးနှစ်ဦးထက်သာကာ ဆယ်တန်းကို
ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန် ခေတ် အောင်မြင်ခဲ့၏။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဦးလေးနှင့် ဒေါ်နယ်လီတို့ နှစ်ဦး
အကြီးအကျယ် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားများခဲ့ရသေး
သည်။

ဦးလေးက ခေတ် ထိုသို့ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ခြင်း
အပေါ် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးနိုင်သလို ခေတ်အားလည်း ချီးကျူးလို့
မဆုံး။

ကျရှင်တစ်ဘာသာမှ မယူသော ခေတ်က ဆယ်တန်းကို
နှစ်ချင်းပေါက် ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ပေမဲ့ ကျရှင်
ကောင်းတွေ၊ ဆရာကောင်းတွေနှင့် သင်ခဲ့သော နဒီနှင့် ရေပြာက
ဆယ်တန်းကို အမှတ်မီရုံ အောင်သည်ဆိုရုံသာ အောင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်နယ်လီ မျှော်မှန်းသလို ဂုဏ်ထူးတစ်ခုမှ မပါခဲ့။

ဒေါ်နယ်လီမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက ခေတ်ကို ထိုသို့

ချီးကျူးလေ သူက ခေတ်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ပို၍မှန်း
တီးရလေ ဖြစ်သည်။

သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် နဒီနှင့် ရေပြာကို ကြည့်လိုက်
ပြန်တော့လည်း ဖခင်၏ ဆူပူမှုအောက်တွင် မျက်နှာငယ်လေးတွေ
နှင့် မလှုပ်ရဲကြ။

သည်အဖြစ်ကို မြင်လေ ဒေါ်နယ်လီက ခေတ်ကို အိမ်မှာ
မထားချင်တော့လောက်အောင် ပိုမှန်းရလေဖြစ်သည်။

မှန်းမှန်းနှင့် ခေတ်ကို အိမ်ကမောင်းထုတ်လိုက်လည်း
မဖြစ်ပြန်သေး။

အိမ်မှာက ခေတ်ရှိနေတော့ အိမ်ဖော်ရှာနေစရာမလို။ သမီး
နှစ်ယောက်က ဘာမှမလုပ်တတ်။ ဒေါ်နယ်လီအတွက် ခေတ်က
နေရာတိုင်း အသုံးဝင်သလို ခိုင်းရစေရတာလည်း စိတ်ကြိုက်လို့
ပြောရမည်။

အိမ်မှုကိစ္စသာမက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်
ထိန်းသိမ်းမှုများပါ ခေတ် ရှိနေ၍ ဒေါ်နယ်လီ ပြန်လည်ကြည့်စရာ
မလိုအောင် ခေတ်က အိမ်မှုကိစ္စ အချက်အပြုတ်ကအစ အားကိုးရ

တာကိုတော့ ဒေါ်နယ်လီ ငြင်းမရ။

နဒီနှင့် ရေပြာဆိုတာက ဒေါ်နယ်လီအတွက် ဘာမှ အားကိုးရသူများမဟုတ်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါ်နယ်လီ အလိုလိုက်ခဲ့၍ အိမ်မှု ကိစ္စဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားသလို လုပ်လည်းမလုပ်တတ်။

နဒီနှင့်ရေပြာ အလုပ်က တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြင်ဆင်ကာ အပြင်ထွက်လည်သည်။ သုံးသည်။ ဖြုန်းသည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံကုန်လျှင် ဒေါ်နယ်လီဆီ လက်ဖြန့်တောင်းတတ် သည်ကလွဲလို့ ဘဝအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း၊ လောကကြီး အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ လေးလေးနက်နက် မသိ။ သမီး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နယ်လီ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ရင်မောသည်။ သားသမီးကိုချစ်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် သမီး နှစ်ယောက်ကို ဘာမှမပြောရက်၊ မဆိုရက်။ အလိုချည်းလိုက်နေမိ သည်။

သမီးနှစ်ယောက်၏ ဘဝကိုက ဒီလိုကောင်းခြင်းတွေနှင့်

လာတာပါလားဟု ကျေနပ်တွေး တွေးရင်း ဒေါ်နယ်လီ သမီး နှစ်ယောက် လုပ်သမျှကို ကျေနပ်ရင်း ခေတ်ကိုသာ မဲနေမိသည်။

ဒါတွေကို ခေတ်က ဘာမှမသိ။ ပိတောက်ရိပ်မြို့တွင် ခေတ်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် နေထိုင်ရင်း သူမမျှော်မှန်းထားသည့် ဆရာဝန်ဘဝလေးကို ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားနှင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း မင်းခဆိုသည့် ကိုကိုကို ခေတ် ခဏ မေ့ထားလိုက်ရသည်။



အခန်း (၂)

မင်းခ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်ပြီဆိုပေမဲ့ ယခုလောလော
ဆယ်တွင် ဘယ်သူနှင့်မှ သူ မတွေ့ဖြစ်သေးပါ။

ထိုသို့ မတွေ့နိုင်အောင်လည်း မင်းခတစ်ယောက် အလုပ်
တွေများနေသည်။

နိုင်ငံခြားတွင် ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့သော မင်းခ မြန်မာ
ပြည်ကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် အရာအားလုံးနှင့် ရင်းနှီးအောင်
ပြန်လည်ကြိုးစားရင်း နိုင်ငံခြားတွင် သူလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည့်
ပညာရပ်ဖြင့် အိမ်မြန်မာပြည်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို

ထူထောင်ဖို့ရာ အချိန်ကို အကုန်မခံဘဲ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ကြိုးစား
နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာပြည်တွင် ရှိနေသည့် အသိ
မိတ်ဆွေများကို မင်းခ ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ယုတ်စွအဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူ့ရင်ဝယ် အချိန်နာရီ
နှင့်အမျှ သတိရနေရပါသော ခေတ်ဆိုသည့် ချာတိတ်မကိုပင်
မင်းခ မတွေ့ရသေးပါ။

ရင်ထဲတွင်တော့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲနေရသည့် ခေတ်ကို
မြင်ချင်တွေ့ချင်ရပေမဲ့ သူ့အဖို့ အချိန်မပေးနိုင်သေး။

သူပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ခေတ်လည်း
သိလောက်ပြီဟု ထင်သည်။

ဒါနဲ့တောင် ခေတ်က သူ့ရှေ့ကို ရောက်မလာ။ အရိပ်ကို
ပင် မမြင်ရသေး။

ဒေါ်နယ်လီ၏ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် နဒီနှင့် ရေပြာ
ကတော့ မင်းခ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ သိပြီးကတည်းက သူ့ရှိရာ
ဒီဘက်ခြံသို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ကြိဖန်ရောက်လာ

ဘတ်သည်မှာ ချောင်းပေါက်မတတ် ဖြစ်သည်။

ရောက်လာတိုင်းလည်း မင်းခကို စကားတွေ ကြိဖန်ပြော
ကာ မင်းခနှင့် ရင်းနှီးအောင် နဒီနှင့်ရေပြာ ကြိုးစားကြပေမဲ့ မင်းခ
က ဘယ်သူ့ကိုမှ မရော။ ပုံမှန်ပင် ပြောဆိုဆက်ဆံ၏။

နဒီနှင့်ရေပြာကို မကောင်းတတ်၍ စကားတွေ ပြောနေရ
ပေမဲ့ မင်းခရင်ထဲက ခေတ်ကိုပဲ တကယ်တမ်း မြင်ချင်တွေ့ချင်နေ
၏။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကော်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်
သို့ လွန်စွာလှပ ချစ်စရာကောင်းသော ခေတ်က အခုလိုအရွယ်
ရောက်လာတော့လည်း လှပချစ်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ
က အလိုလိုသိနေ၏။

မင်းခမှာ ခေတ်ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်း အလုပ်တွေ
ကြုံကြုံလာရသဖြင့် ခေတ်နှင့်သူ မဆုံဖြစ်။

ခြံချင်းကပ်လျက်မို့ အလုပ်အားသည့် အချိန်လေးမှာ
ခေတ်ရှိရာ တစ်ဖက်ခြံကို ရောက်သွားပြန်တော့လည်း သူ့မြင်ချင်
တွေ့ချင်သည့် ခေတ်ကိုကား မင်းခ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရဘဲ ပြန်လာခဲ့ရ

သည့် အကြိမ်ကလည်း မနည်းတော့။

ကျောင်းသို့ သွားနေပါသည်ဆိုသော မကားနှင့်ပင် မင်းခ
လက်လျှော့ပြန်လာခဲ့ရသည်ကလည်း တစ်ခါနှစ်ခါမကတော့။

သည့်ပုံနှင့်ပင် မင်းခနှင့်ခေတ် လူချင်းမဆုံတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေ
၏။

ခေတ်နှင့်မင်းခ မဆုံတွေ့ရသလောက် နဒီနှင့်ရေပြာကို
ဝော့ မင်းခ မကြာခဏ ဆုံတွေ့ဖြစ်နေသည်။

ဒါကလည်း နဒီနှင့်ရေပြာက အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့်
သူရှိရာကို ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုရက်တွေအတွင်းမှာပဲ မင်းခက လုပ်ချင်သည့် စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို အချိန်ပေးကာ အမြန်ဆုံး ထူထောင်လိုက်
သည်။ အချိန်တိုတိုအတွင်း အောင်မြင်သည်။ ထို့အတွက် မင်းခ
သူ့လုပ်ငန်းကို သူကျေနပ်သည်။

မင်းခ ထူထောင်သည့် မင်းခကုမ္ပဏီ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ကို အချိန်တိုအတွင်းမှာ အောင်မြင်သလို ရေရှည်မှာလည်း
အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ခေတ်ကို တွေ့ရှိရာ မင်းခ

အနေနှင့် အချိန် လုံးဝမပေးနိုင်သေးသော်လည်း စိတ်ကတော့
ခေတ်ဆီ မကြာခဏ ရောက်နေ၏။ အကြောင်းကလည်း မတိုက်
ဆိုင်။ ဒီကြားထဲ မင်းခကိုယ်တိုင် အလုပ်တွေကများနှင့် အချိန်
လေးတွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွား၏။ အလုပ်ကို ကြိုးစားသည်။
ကြိုးစားသလောက် မင်းခကုမ္ပဏီက အချိန်တိုလေးနှင့် များစွာ
တိုးတက်အောင်မြင်လာ၏။ စီးပွားရေးလောကမှာ မင်းခကို လူသိ
များလာ၏။ ထင်ရှားလာ၏။ မင်းခ ပို၍ကြိုးစားသည်။ ထိုသို့
တိုးတက်အောင်မြင်ရသည်ကလည်း နိုင်ငံခြားတွင် သူ အချိန်များ
ပေး၍ သင်ယူခဲ့သည့် စီးပွားရေးပညာရပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မင်းခ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ကာ
ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပညာရပ်ကို သူ့အနေနှင့် အပတ်တကုတ်
ကြိုးစားသင်ယူ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရသမျှ အခုတော့ မင်းခအတွက်
ပြန်လည် အကျိုးရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ပေမဲ့ မိဘတွေထားခဲ့သည့် အမွေ
အနှစ်ပေါင်းများစွာနှင့် မင်းခက အဆီအယိုကြီးနှင့်အတူ သူ့ဘဝကို
ကြီးပြင်းခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည်။

အဒေါ်က ဘုရားတရားသမားစို့ သူ့ဘဝကို သူခပ်အေးအေးလည်း နေတတ်သူဖြစ်သည်။ မင်းခက်စွယ် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါ။

ကျောင်းပြီးသည်နှင့် အဒေါ်က မင်းခက်ကို မိဘများထားခဲ့သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ဖို့ ပြောပေမဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးကာ ဘဝတက်လမ်းကို ဒီထက်မက ရှာချင်သော မင်းခက် ထိုအစီအစဉ်ကို လက်မခံခဲ့။

မိဘတွေထားခဲ့သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသည် သူမလုပ်ပေမဲ့ အဒေါ် ဦးစီးလုပ်ကိုင်လို့လည်း ဖြစ်နေသည်မို့ မင်းခက် သူ့ဆန္ဒကို အဒေါ်အား အကျိုးအကြောင်း ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ကာ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ခဲ့သည်။ သူလိုချင်သည့် ပညာကို သင်ယူသည်။

ဘဝကို တိုးတက်လိုမှု ရှာနေသော မင်းခက်အတွက် သင်ယူစရာ ပညာတွေက သူ့အတွက် ကုန်သည်မရှိ။

အဒေါ်ဖြစ်သူမှ အမြန်ဆုံး ပြန်လာပါဆိုသော စကားတစ်ခွန်းနှင့် မင်းခက် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တော့လည်း မင်းခက် အချိန်မဆိုင်း။

ဘယ်အရာမဆို လက်တွေ့ကျကျ လုပ်တတ်သော မင်းခက်၏ ဗီအေတိုင်း မြန်မာပြည်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ဆောင်မြင်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ မင်းခက်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ဂုဏ်ယူစရာကိစ္စဖြစ်သည်။

သည်အတွက် မင်းခက် သူ့ကိုယ်သူလည်း ကျေနပ်သည်။ ခဏချင်းမှာပင် စီးပွားရေးလောကတွင် မင်းခက်သည် သူ့နာမည်က မသိသူမရှိလောက်အောင် သတိထားမိသွားသည်။ မင်းခက်၏ မနားမနေ ကြိုးစားမှု၊ ဇွဲလုံ့လနှင့် အမြော်အမြင်ကြီးမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်က စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်မှုရသလို လူမှုရေးဘက်မှာလည်း မင်းခက် အောင်မြင်မှုရချင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မင်းခက် ရင်ထဲက အချိန်များစွာ တမ်းတနေမိသည့် ခေတ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ဆုံတွေ့ရန်ကိုလည်း သူကြိုးစားရဦးမည်။

ထိုအတွက် မင်းခ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြီးသုံးသုံးနှင့်အတူ ခေတ်
အမည်လေးကို ဖွဲ့ဆိုညည်းလိုက်မိ၏။

• • •

အခန်း (၃)

အတန်းချိန်ပြီးသည်နှင့် ခေတ်က သူမလက်မှ နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ဟယ်...သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါလား။ ခေတ်မှာ
နာရီကြည့်ကာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မပျက်ဘဲလည်း နေမည်တဲ့လား။

သည်နေ့ ပိတောက်ရိပ်မြို့တွင် ထမင်းစား ဖိတ်ထားသည့်
ဧည့်သည်ရှိနေသည်။ ထိုအတွက် ခေတ်က ဧည့်သည်စားရန်
ညစာကို ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရန် အချိန်မီမှဖြစ်မည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့မှ အတန်းချိန်ကလည်း နောက်ကျသည်။ အချိန်ဖြုန်းနေ၍ မဖြစ်တာနှင့် ခေတ် ကျောင်းစာများ ထည့်ထားသည့် အိတ်လေးကို လွယ်ကာ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် နှင့် ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပိတောက်ရိပ်မြို့တွင် ကားနှစ်စီးရှိပေမဲ့ ခေတ် ကျောင်းစာတက်ကတည်းက အိမ်ကကားနှင့် ကျောင်းကို တစ်ခါမှ မလာဖူး။ ဘယ်ကားကိုမှ ခေတ် စီးခွင့်မရှိသလို စီးလည်းမစီးရပါ။ ခေတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကားစီးဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ ကားနှစ်စီးရှိသည့်အနက် တစ်စီးက ဦးလေး အလုပ်သို့ ယူသွားသလို ကျန်သည့်တစ်စီးကျ ဖြန်တော့လည်း ခေါ်နယ်လီတို့ သားအမိ စီးတာနှင့်ပင် လက်မလည်နိုင်။

ထို့ကြောင့် ခေတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးလျက် ကျောင်းကို လာတက်သူဖြစ်သည်။

အခုလည်း လက်ကနာရီကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ကားမှတ်တိုင်တွင် ပြန်ရန် စိတ်စောနေခိုက်...

“ခေတ်...ကားမလာသေးရင် ဖြူပြာကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ

လား”

ခေတ်မှာ ကားစောင့်နေဆဲ သူမအနားသို့ ထိုးရပ်လာသော ကားနှင့်အတူ ဖြူပြာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မျက်နှာလေး ပြုံးသွားပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ ဖြူပြာ၊ ကားက ခဏနေလာတော့မှာ”

“လာပါကွာ၊ ခေတ်က ဖြူပြာခေါ်ရင် အမြဲတမ်းငြင်းတယ်၊ ဖြူပြာလည်း လမ်းကြိုလို့ပါ”

စိတ်ရင်းမနောကောင်းသည့် ဖြူပြာမှာ ခေတ်ကို မလိုက်လိုက်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“ငြင်းတာမဟုတ်ပါဘူး ဖြူပြာရဲ့၊ ခေတ်က နောက်အကျင့်ပါသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ပါလည်းဘာဖြစ်လဲ၊ ဖြူပြာကားနဲ့ မင်း လိုက်လို့ရတာပဲ၊ အလကား ခေတ်က ဖြူပြာအပေါ် သက်သက်မာနကြီးနေတာ”

ဖြူပြာမှာ သူခေါ်တာ မလိုက်ရကောင်းလားဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် ခေတ်ကို စိတ်ဆိုးဟန်ကို ကြည့်ပြီး ခေတ်မှာ ကလေးဆန်သော ဖြူပြာကို ကြည့်ကာ...

“ကဲပါကွာ...ဒီတစ်ခါတော့ ခေတ်ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊
နောက်တစ်ခါ ဖြူပြာကားနဲ့ လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ထိုအခါမှ ဖြူပြာမျက်နှာလေး ပြန်၍ကြည်လင်လာရ
သည်။

“တကယ်နော်...ခေတ်၊ နောက်တစ်ခါ မင်း မငြင်းရ
ဘူး”

“တကယ်ပါကွယ်၊ ကတိ...ကတိ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ကောင်းပြီ ဒါဆို ဖြူပြာသွား
ပြီနော် ခေတ်”

“အိုကေ”

ခေတ် ဖြူပြာကို အပြီးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့
ဖြူပြာ ကျေနပ်သွားကာ သူမ ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားသည်။

ခေတ်မှာ ဖြူပြာကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်မကြည့်
နိုင်ပါ။

ခေတ် စီးရမည့်ကား မှတ်တိုင်တွင် ရောက်လာပြီမို့ ခေတ်
ထိုကားပေါ် တိုးဝှေ့တက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

လာရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ဧည့်သည်
အတွက် ညစာ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမည်ဆိုတာကို ခေတ် စဉ်းစားရင်း
အိမ်ကိုရောက်လာသည်။

ကျောလယ်တွင် ဖြာဝေဝဲကျနေသော ဆံနွယ်တို့ဖြင့်
အိမ်ရှေ့တွင် ဖိနပ်လေး ငုံ့ချွတ်နေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး
မင်းခရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်လာသည်။

လှလိုက်တာ။ သိပ်လှသည့် မိန်းကလေးပါလားဆိုသည့်
စကားကိုလည်း မင်းခရင်ထဲ အကြိမ်ဘယ်လောက်မှန်းမသိ ဆိုနေမိ
သည်။

စိုပြည်ဝါဝင်းနေထွေးသော အသားအရေပေါ်တွင် ချောက်
လက်ရင့်ရင့်ရောင် ဝတ်စုံလေးက သွယ်လျကျစ်လစ်ကာ ကောက်
ကြောင်းပြေပြစ်နေသော ကိုယ်ပေါ်တွင် လွန်စွာ ပန်တင်လျက်
အကြည့်များကို လွှဲမပစ်ရန်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။

ခေါင်းငုံ့လျက် အနေအထားမို့ သူမမျက်နှာလေးကို
သေချာကြည့်ခွင့်မရ။ မင်းခရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုလို
နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းခ ဒေါ်နယ်လီနှင့် စကားပြောနေသည်ကို ဆက်၍မပြောနိုင် ဖြစ်သွား၏။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နယ်လီနှင့် ရေပြာတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာပျက်ကုန်သည်။

ခေတ်က ဒါကိုမသိ။

သူမ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ရန် ခေါင်းထဲအစီအစဉ် ထည့်လျက် စဉ်ခန်းထဲသို့ ခြေချလိုက်တော့...

“အို”

စူးရှရွန်းလဲ့သော အကြည့်စူးတစ်ခုကြောင့် ခေတ် မျက်နှာ လေး နီမြန်းတောက်ပသွားသည်အထိ ရှက်စိတ်များနှင့် အနေရခက် စွာ ရင်ဖိုသွားသည်။

သည်လူ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

ခေတ်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက မျက်ဝန်းစူးစူးတောက် တောက်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်မသိ။

စဉ်ခန်းထဲဝင်လာသော ခေတ်ကို ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိရှေ့မှာပင် ခပ်တည်တည် စူးစိုက်၍ အကြည့်မလွှဲတမ်း

စိုက်ကြည့်နေသည်ကတော့ သိပ်လွန်လွန်းပါသည်။

ခေတ်မှာ သူ ဘယ်သူဆိုတာထက် သူ့အကြည့်များ အောက်ကသာ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်သည်မို့ ခေါင်းလေးငုံ့လျက် က ခြေလှမ်းကိုအရွေ့...

“မောင်မင်းခ...အဲဒါ ခေတ်လေ”

“အို”

“ဟင်”

ဒေါ်နယ်လီ စကားအဆုံးဝယ် အံ့သြမှုတွေနှင့် နှစ်ယောက် သား အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

ခေတ် အကြည့်ထဲတွင် မင်းခအပေါ် အံ့သြမှုတွေနှင့် ရှိနေရသလောက် မင်းခအကြည့်များကတော့ ခေတ်အား ကြင်နာ နွေးထွေးမှုတို့ဖြင့် ကြည်နူးလှိုက်ဖိုသွားသည့် အကြည့်မျိုး။

ခေတ်မှာ မင်းခထံ ထိုအကြည့်များကို ခေတ် မမြင်သလို မတွေ့သလိုဟန်ဖြင့် အကြည့်များကိုလွဲ၍ ကျောခိုင်းကာ သူမအခန်း ရှိရာဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။

“တွေ့တဲ့အကိုင်ပဲ မောင်းမင်းခရေ၊ ဒီကလေးမက
လူကြီးတွေ ဒီလောက်ဆုံးမတဲ့ကြားက ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ နည်းနည်း
မှ နားမလည်ဘူး၊ အန်တီတော့ သူ့ကို ပြောရလွန်းလို့ စိတ်တော်တော်
ကုန်မိတယ်”

နောက်ပါးဆီမှ ခေတ်ကို ပြစ်တင်စေဖန်ကာ ဒေါ်နယ်လီ
ဆီမှ ခေတ် မကောင်းကြောင်း ပြောသံကို ခေတ်ကြားပေမယ့်
ဂရုမစိုက်နိုင်။

အခုအချိန် ခေတ်ရင်ထဲ ဒေါ်နယ်လီ ပြစ်တင်စေဖန်သံကို
ခံယူဖို့ထက် ခေတ်ကို အကြည့်စူးစူးများဖြင့် ကြည့်နေသော ကိုကို၏
အကြည့်များကို စဉ်းစားမြင်ယောင်ရင်း သက်ပြင်းလေး ကျိတ်ချ
လိုက်၏။

• • •

,

အခန်း (၇)

ပိတောက်ရိပ်မြို့တွင် ထမင်းစားဖိတ်သည်ဆိုသော
ဧည့်သည်မှာ ကိုကိုဖြစ်နေသောအခါ ခေတ် ပို၍ အံ့သြရပြန်၏။

ဒေါ်နယ်လီက ကိုကိုကို ဘာစိတ်ကူးနှင့် ထမင်းစားဖိတ်
သည်မသိ။

ခေတ်မှာ ဒေါ်နယ်လီ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရန် ကျောင်းက
ပြန်ရောက်သည်နှင့် လူက နားပင်မနားနိုင်တော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲ
တန်းဝင်ကာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို တစ်ချက်မှမနား
ဘဲ လုပ်နေရပေမယ့် မောသည်ဟုမထင်။ ကိုကိုကို ထမင်းစား

ဖိတ်သည်ဆိုပေမဲ့ တကယ်တမ်းလုပ်ရသူက ခေတ်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိက ကိုကိုအနားတွင် ထိုင်ကာ စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောလျက် ကိုကိုကို အရမ်းအရေးပေးနေသည်။

ခေတ်မှာ ကိုကိုကို ဒေါ်နယ်လီတို့သားအမိ အရေးပေးတာ မြင်လေလေ သူမ ကိုကိုကို ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လေ ဖြစ်သည်။

စဉ်းစားသည့်အတိုင်းလည်း ခေတ် တကယ်ပင် ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ပါသည်။

ထမင်းပွဲအတွက် ခေတ်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ လိုသည်မရှိ။ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသည်နှင့် ခေတ် မီးဖိုထဲမှ မထွက်တော့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းတွင် ဒေါ်နယ်လီတို့သားအမိတစ်တွေ ကိုကိုကို ပျာနေအောင် ပြုစုလျက် သကာပေါ် အချိုလောင်းသည့် စကားများကို ခေတ် မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရသည်။ ခေတ် တာဝန်ပြီးပြီမို့ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြစကားများကို မကြားလိုတော့၍ သူမအတွက်

အဖော်ခေါ်ထားပေးသည့် လှလှကို လိုအပ်သည်တို့ကို မှာစရာရှိရာမှာပြီး ခေတ်ကတော့ ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ် မကြားချင်သည့် ဟန်ဆောင်စကားများကို ကြားနေရတာထက်စာလျှင် ယခုလို မကြားရသည်က ခေတ်အတွက် ပို၍ကောင်းသည်။

ခြံထဲတွင် ခေတ်တစ်ယောက်တည်း အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်မှာ ကိုကို ပြန်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ပြန်ခါနီး ကိုကိုက ခေတ်ကို မျက်ဝန်းများ ဝေ့ဝဲကြည့်လျက် ရှာဖွေနေသည်ကိုလည်း ခေတ် မြင်သည်။

နောက်ဆုံး ခေတ်ကို မမြင်ရ၍ ညှိုးနွမ်းသွားသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို ခေတ် မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ခေတ်ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ စိတ်ထဲမှာ နာနေသည်။ တကယ်တော့ ခေတ်ကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို မတွေ့ချင်၍ မဟုတ်။ တွေ့ချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့...

ကိုကိုအပေါ် သည်းသည်းလှုပ်နေသည့် ဒေါ်နယ်လီတို့သားအမိကြောင့် ခေတ် သူမစိတ်ကို သူမ ချိုးနှိမ်ကာ ကိုကိုနှင့်

တမင် ခပ်ဝေးဝေးလှလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိအတွက် ကိုကိုက သိပ်ကိုအရေးပါသည့် မျက်နှာသာပေးရမည့် လူတစ်ယောက်။ မိန်းကလေး ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် ဖြစ်နေသော ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိနှင့် ခေတ်က သူမကိုယ်သူမ ရောမပစ်ချင်။

ခေတ်ဆိုတာက ငွေမရှိရင်သာနေမယ်။ မာနတော့ ရှိပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးဣန္ဒြေ ပျက်လောက်အောင် သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေသူထဲတွင် ခေတ်ဘယ်တော့မှ ပါမည်မဟုတ်။

ထိုစိတ်ကြောင့်လည်း ခေတ် ကိုကိုအကြည့်များကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် ခေတ် နောင်တမရပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သိရမည်။ ဒါကို ခေတ် နားလည်သည်။

ကိုကို ပြန်သွားသည်နှင့် နဒီ စကားစလာသည်။

“ကိုကိုမင်းခကို နင်က ဘာလို့ ထွက်မတွေ့တာလဲ

ခေတ်”

“အေးလေ...သူက သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေတယ်မသိပါဘူး၊ ဟိုက ရေပြာတို့မျက်နှာနဲ့မို့ လာတာ၊ သူက သူ့ကြောင့်များ ထင်နေလားမသိဘူး”

ရေပြာထံမှ ခပ်လှောင်လှောင်စကားကြောင့် ခေတ် ရေပြာကို ဘာမှပြန်မပြောရန် နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။

“နင် ကိုကိုမင်းခကို ထွက်မတွေ့လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ခေတ်၊ ကိုကိုမင်းခကလည်း နင့်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

လှောင်ရယ်သံနှင့်အတူ ခေတ်ကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပြောလိုက်သည့် နဒီနှင့် ရေပြာစကားက ခေတ်၏ သည်းခံနိုင်မှု ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ထို့ကြောင့် နဒီနှင့် ရေပြာအား မျက်နှာချင်း လှည့်ဆိုင်းလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ နဒီနဲ့ရေပြာ၊ ခေတ်မာနကိုတော့ တော်ရုံပဲစော်ကားပါ။ ခေတ် ကိုမင်းခကို စကားမပြောတာ မပြောချင်လို့မပြောတာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုတာထက်ပိုပြီး အရေးပေးတဲ့ သူထဲမှာ ခေတ် မပါချင်ဘူး”

“ဟင်”

“ဘာ”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ရေပြာတို့ကို သူစောင်းပြောသွားတာ”

“အေးလေ...ဒီစကား ငါတို့ကို တမင်ပြောလိုက်တာပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်နှာကိုယ်စီပျက်ကာ မခံချိုမခံသာ ဖြစ်နေပေမဲ့ အရေးမလုပ်။

ကိုယ့်အလှည့်တုန်းကတော့ သူများကို မညာမတာ ပြောတတ်သလောက်၊ သူတို့အလှည့် အပြောခံလိုက်ရတော့ ဆတ်ဆတ်ထိ နာသွားသူများကို ကျေနပ်လှိုင်းလိုက်၏။

ကောင်းတယ် မှတ်ထား။

ဒါမှ ဒင်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေတ်ကို မပြောရဲတော့

မှာဟု စိတ်မှာ ကျေနပ်သလို ကျိတ်ဆိုရင်း မျက်နှာလေးမောမောနှင့် သူတို့အနားမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

• • •

အခန်း (၅)

“ကျွန်”

“အမေ”

“အို”

ကားဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ခေတ်အနားတွင် ကပ်ကာ
ထိုးရပ်လာသည့် ကားကြောင့် ခေတ်မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းစက်သွား
သည်အထိ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိတ်လန့်မှုနှင့်အတူ ခေတ် ဒေါသများ ဖြစ်သွားသည်။
နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်လျက် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အနားမှာရပ်လာသော

ကားကို မျက်ဝန်းစူးစူးတောက်တောက်လေးနှင့် ကြည့်လိုက်တော့
“ဟင်”

ကိုကိုမင်းခပါလား။

ခေတ် စိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုး ဆိုညည်းလိုက်သံကို ကိုကို
မကြားပါ။ အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည့် ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို
သာ အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့် မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက
အသည်းယားစရာ။

ကိုကိုအကြည့်ကြောင့် ခေတ်ပါးလေးတွေ ဖြန်းခဲ ထူပူ
သွားသည်။

“ခေတ်”

ကိုကိုမင်းခက ခေါ်ပေမယ့် ခေတ် မထူးပါ။ နေရာမှာ
ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိ၏။

“ခေတ်”

ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်သံနှင့်အတူ ကိုကို ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာသည်။

ခေတ်မှာ ကိုကိုဆင်းလာသည်ကိုမြင်တော့ မျက်ဝန်းလေး

ပို၍ဝိုင်းစက်သွားကာ...

“ဟို...ဘာ...ဘာကိစ္စလဲဟင်”

အရေးထဲ စကားတွေ ထစ်နေရသေးသည်။ ခေတ် သူမ
ကိုယ်သူမ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

ဒါကိုပဲ မင်းခ သဘောကျသလို မျက်နှာလှလှလေးကို
ခပ်ပြီးပြီး စိုက်ကြည့်လာရင်းက...

“ကိုကို ခေတ်ကို လာကြိုတာ”

“ရှင်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်နှင့်အတူ ညင်သာတိုးတိတ်
သော ကိုကိုစကားသံတွေက အရမ်းကို သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းနေတာမို့
ခေတ် ပါးလေးတွေ ရဲခဲ ထူပူတဲ့အထိ ရှက်သွားသည်။

“ဟင်အင်း...ခေတ် မလိုက်ဘူး”

သူ့စကားကို ခေတ် ငြင်းဆန်လိုက်ပေမဲ့ ကိုကိုက အပြုံး
မပျက်။

ခေတ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမောသည့် အပြုံး
ဖြင့် ကြည့်လျက်...

“ခေတ်က ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ကိုကိုအပေါ် ဂျစ်ကျချင်
နေတုန်း၊ ဆိုးချင်နေတုန်းပါလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ကားပေါ်တက်”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးဆို”

“မလိုက်လို့မရဘူး”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“ကိုကိုလည်း စိတ်ညစ်တာပဲကွ”

“ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ပြီးနေသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ခေတ်က နှုတ်ခမ်း
စုပြီး မျက်စောင်းထိုးတော့ ကိုကိုက ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်သည်။

“ကဲ...ပြော၊ ကားပေါ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ တက်မှာလား၊
ကိုကိုကိုယ်တိုင် ပွေတင်ရမှာလား”

“အာ”

အပြောတွေသာမက အကြည့်တွေကပါ ခေတ်အပေါ်
လိုသည်ထက် ပို၍ ရင်းနှီးနေသည့် ကိုကိုမျက်နှာချောချောကို

ကြည့်ရင်း ခေတ်ရင်ထဲ လေးသွား၏။

“ကိုကိုဘာသာ ဖြန်ပါ”

“ပွေတင်ရတော့မှာပဲ ထင်တယ်”

“ကိုကိုနော်”

ငိုမလို ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုက
ပြီးနေတော့ ခေတ် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ ကိုကိုက ခေတ်ကို
ဒီလိုပုံစံနဲ့ အရေးတယူ တရင်းတနှီး လုပ်နေတာ အိမ်ကလူတွေ
သိသွားလို့ကတော့ မိုးမီးလောင်မှာ သေချာသည်။

“ခေတ် သွားပါရစေတော့ ကိုကိုရယ်၊ ခေတ်ဘာသာ
နေပါရစေ”

“ခေတ်စကားက ကိုကိုက နှောင့်ယှက်တဲ့လူလို့ ဆိုချင်
တာလား”

ခေတ်ကို မကျေနပ်သလို မျက်နှာတွန့်ကြည့်နေသည့် ကိုကို
ကိုကြည့်ပြီး ခေတ် ပြုံးချင်ပေမယ့် မဖြိုးပါ။ မျက်နှာလှလှလေးကို
တည်တည်တင်းတင်းလေး ထားလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ကိုကိုက စိတ်ပျက်ပြီး နောက်မလာတော့လောက်ပူးလို့ ထင်နေလား ခေတ်”

“ခေတ် မသိဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခေတ်သိအောင် ပြရမှာပေါ့”

“ကိုကို ခေတ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ခေတ် အမေးကို မဖြေဘဲ ကားပေါ်က မင်းခ ဆင်းလာ၍ ခေတ် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“ကားပေါ်ကိုတက်”

“ရှင်ဘယ်လိုလုလဲ ကိုကို၊ ခေတ် မလိုက်ဘူးဆိုတာကို သိရဲ့နဲ့”

“ကိုကိုက ဇွတ်ခေါ်ချင်နေတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ”

“ရှင်နော်”

“ကိုကိုပါဗျာ”

“အို”

ခေတ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကိုကိုနှင့်တော့မလွယ်။ ခေတ် သူကားပေါ် မတက်မချင်း ပြဿနာရှာတော့မည်။ ဒါကလည်း

ကိုကိုကိုယ်တိုင် သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမှဆိုသည့် စိတ်ကြောင့်ဆိုတာ ခေတ် သိသည်။

ကိုကိုက ခေါင်းမာကာ တစ္ဆတ်ထိုးဆန်တတ်တာကို ခေတ် ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပါသည်။

သိ၍လည်း ခေတ် စိတ်ညစ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ခေတ် ကိုကိုကားနှင့် ပြန်မလိုက်မချင်း ကိုကိုကလည်း ပြန်မည့်ပုံမရ။

ကျောင်းသားအားလုံးလိုလိုလည်း ပြန်နေပြီမို့ ကျောင်းတွင် သူမရှိတော့သလောက်ပင်။

ခေတ် စိတ်ညစ်သွားသည်။

ကိုကို ဒီလိုလုပ်နေပုံနှင့် ခေတ် အိမ်ပြန်နောက်ကျပါက ဆီနယ်လီတို့ သားအမိက ခေတ်ကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာကာ ဆူပူကြဦးမည်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်နှင့်ကိုကို အတူပါလာတာမြင်လျှင် ခေတ်ကို သတ်ပစ်ချင်ကြအောင် မုန်းကြမှာ သေချာသည်။ ခေတ် ဘဝက သူတို့အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျသမျှ ခံနေရသူ။

ဒါကို ကိုကိုက မသိ။ ခေတ်မှာက ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ်။

ကိုကိုကို အန်တီနယ်လီကိုယ်တိုင်က သမက်တော်ချင်နေတာ ခေတ်သိသည်။ ဟိုညီမနှစ်ယောက်ကလည်း ကိုကိုအကြောင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ မမောနိုင်ကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်နေကြသူတွေ။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့မိသားစု ကိုကိုမှကိုကို သည်းသည်းလှုပ်နေကြသည်။ ဒီကြားထဲကမှ ကိုကိုက ခေတ်လို ဘာမှမဟုတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငယ်သံယောဇဉ်တွေနှင့် ငြိတွယ်နေ၏။ ခေတ်ကတော့ ကိုကိုနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းလည်း ခေတ် နေခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့နေသည့်ကြားက ကိုကိုဘက်က ခေတ်ကို လာပတ်သက်နေတော့ ခေတ်တစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ စိတ်ရှုပ်နေသည်။ ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ ငိုချင်နေ၏။

မင်းခမှာ ခေတ် သူ့ကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာကို မသိမဟုတ်။ သိပါသည်။

သိပေမဲ့လည်း ခေတ်ဘက်က သူ့အပေါ် ခေါင်းမာကာ

သူစိမ်းဆန်ပြုမူနေတာကို သဘောမကျ။ သူ့ကို မသိသလိုနေပြီသာ ခေတ်ကို မင်းခ တွေ့ချင်သည်။ မျက်နှာလှလှလေးကို ခြင်ချင်သည်။ ဒါကြောင့် ခေတ်ရှေ့ကို သူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ခေတ်ရှေ့ကို သူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခေတ်ကတော့ ကိုကိုမျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ခေတ်ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ကိုကို”

“ဒုက္ခ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ခေတ် နှုတ်ခမ်းလေးစုနေသလောက် ကိုကိုမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ကိုကိုကားနဲ့ ခေတ် လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုကားပေါ် ခေတ်ကိုမြင်ရင် ခေတ်ကို အိမ်ထဲကိုတောင် အဝင်ခံမှာ ဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီနယ်လီကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို သိပ်ပြီး သမက်တော်ချင်နေတာ ကိုကို မသိဘူးလား”

ခေတ်စကားကို မင်းခ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ရယ်မောလိုက်
ပြီး...

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း သူတို့သမက်တော်ချင်တာနဲ့
ပဲ ကိုကိုက သူတို့ဖြစ်စေချင်သလို လိုက်ဖြစ်ပေးရမှာလား ခေတ်
ရဲ့”

“ဒါကတော့ ကိုကိုသဘောပါ။ ခေတ်က ခေတ်နဲ့မပတ်
သက်ဖို့ ပြောတာ”

“သူတို့နဲ့ခေတ် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ခေတ်
ဘာသာ အေးအေးပဲနေချင်တယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

“ခေတ် သွားမယ် ကိုကို”

“နေဦး ခေတ်”

ကိုကိုစကားကြောင့် ခေတ်၏ လှမ်းလက်စခြေအစုံ
ရပ်တန့်သွား၏။

“ခေတ် ပြောသလို သူတို့နဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်တာကို
ကိုကိုလက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းနဲ့
ခေတ်ကို ကိုကို မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခေတ်”

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ခေတ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“အခုတွေ့နေရပြီပဲ၊ ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“မပြီးသေးဘူး”

“ဟင်”

အံ့သြသော အမူအရာနှင့် စိတ်ရှုပ်သလို ပြန်ကြည့်နေ
သည့် ခေတ်ကိုကြည့်ပြီး မင်းခရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ပြည့်သိပ်
လာ၏။

“ခေတ်ကို ကိုကိုတွေ့ချင်တာ ဒီလိုပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး
ခေတ်”

“ခေတ်ကတော့ ကိုကိုကို ထပ်တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့
ဘူး ကိုကို”

“ခေတ်”

“ပြောပါ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ် နည်းနည်းမှ
မရှိတော့ဘူးလား ခေတ်၊ ကိုကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။

အခု ခေတ် လုပ်နေပုံက ကိုကိုစိတ်ကို လာပြီးဆွဲနေသလိုဖြစ်နေတာ ခေတ် သိလား”

“ခေတ် ဘာမှမသိဘူး ကိုကို၊ ခေတ်သိတာ ခေတ် ဘွဲ့ရအောင်ယူမယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ်၊ ပြီးရင် အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို သွားမယ် ဒါပဲ”

“ခေတ် ရည်မှန်းချက်တွေ မပြီးမချင်း ခေတ်ကိုယ်ခေတ် ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်ဘူး”

ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ခေတ်ရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်သလို အော်ဟစ်လိုက်တော့ မင်းခ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေတ်မျက်နှာ လေးကိုသာ ရင်နာစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့မှာတော့ ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင် လို့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ။ ခေတ်ကတော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဒေါသတွေ ဆူဝေနေသော ခံစားချက်မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကိုပင် မကြည့်တော့ပါလား။

“ကိုကိုက ခေတ်အတွက် ဒီလောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလား ခေတ်”

မင်းခအမေးကို ခေတ် မဖြေ။

“ခေတ် သွားတော့မယ်”

“ခေတ်”

ကိုကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ခေတ်က နောက်ကို လုံးဝလှည့်

မကြည့်တော့။ မင်းခနားက တအားပြေးထွက်သွားသည်။

မင်းခမှာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခေတ် သဘောထားလေး ဆွဲကို သိရပြီမို့ ခေတ်ကို အပြစ်မတင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။
ပြီးတော့ မင်းခစိတ်ထဲမှာ ခေတ်ကို ပို၍သနားသွားသည်။
ဆီနယ်လီတို့ သားအမိက မလွယ်။ ဒါကို မင်းခ သိသည်။
ခေတ်အတွက် စိတ်မကောင်း။ ရှေ့ဆက်ပြီး ခေတ်ကို သူ့ဘက်ပါ အောင် စည်းရုံးဖို့ ခက်သွား၍ သူရင်မောသွား၏။

ခေတ်။

မင်းလေးကို ဒီဒုက္ခတွေကြားက အမြန်ဆုံး ကယ်တင်ခွင့်

ပြုပါလား အချစ်ရယ်။

“ကိုကိုလိုက်ပို့မယ် ခေတ်”

ကိုကိုစကားကို ဒီတစ်ခါတော့ ခေတ် မငြင်းတော့ပါ။

အခြေအနေအားလုံးသိအောင် ကိုကိုကို ခေတ် ပြောထားခဲ့ပြီးပါပြီ။
ဒီကြားထဲက ကိုကိုက ဇွတ်ဆိုတော့ ကိုကိုဖွင့်ပေးသည့် ကားတံခါး
မှနေ ခေတ် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မထိုင်လိုလည်း
မဖြစ်။ လူတွေအားလုံးက ခေတ်တို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြ
သည်။

ခေတ် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မင်းခ ကားကို မောင်း
ထွက်ခဲ့သည်။

“ခေတ်ပြောပြလို့ ခေတ် အခက်အခဲတွေအားလုံး ကိုကို
သိပြီ။ တစ်ခုတော့ ခေတ်ကို ကိုကိုပြောချင်တယ်။ ခေတ်အနားမှာ
ကိုကိုရှိနေတာကို ခေတ် ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့”

ခေတ်က ကိုကိုစကားကို အင်းအဲမလုပ်။

ခေတ်နားမှာ ကိုကိုရှိနေလို့ ဒေါ်နယ်လီတို့သားအမိက
ခေတ်ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာဆိုတာကိုတော့ ခေတ် မျှီသိပ်ထား
လိုက်သည်။

ခေတ် အခြေအနေတွေကို ကိုကိုကိုယ်တိုင်တွေ့ရမှာဆို
တော့ အဝီစကားတွေ ထပ်မပြောချင်တော့တာလည်း ပါသည်။

“စိတ်ညစ်နေလား ခေတ်”

“ဖြစ်လာသမျှကို စိတ်ညစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး ကိုကို၊ အားလုံး
ကို ခေတ် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပြီး ခေတ်ဘဝကို ခေတ် နေ့တတ်အောင်
ကြိုးစားလာခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ”

“ခေတ်ရယ်”

“ခေတ်ကြောင့် ကိုကို စိတ်ထိခိုက်သွားရင် ဆော့ရီးပါ
ကိုကို”

နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ အိမ်ပြန်
ရောက်ခဲ့သည်။

မင်းခက သူ့ကားကို ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဖြည်းဖြည်း
စွာရပ်လိုက်သည်နှင့် ခေတ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

မင်းခ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ခေတ်ကို ဒေါ်နယ်လီ
တို့ သားအမိ အတွေ့မှာ အံ့သြစွာကြည့်လျက် ဟန်မဆောင်နိုင်
အောင် မျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်သည်။

ခေတ်နောက်မှ မင်းခက မတည်မငြိုးမျက်နှာနှင့် ခပ်တည့်
တည့် တိုက်ထဲဝင်လာသည်။

ဒေါ်နယ်လီမှာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ အပြုံးတစ်ခု ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး...

“လာ...မောင်မင်းခ၊ ခေတ်ကို လမ်းကြိုလို့ မောင်မင်းခကားနဲ့ ခေါ်တင်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ခေတ်ကို ကျောင်းကနေ ကြိုလာတာ”

“ဟင်”

မင်းခစကားကြောင့် ဒေါ်နယ်လီသာမက နဒီနှင့်ရေပြာတို့ပါ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဘာလဲ...ခေတ်က မောင်မင်းခကို ကြိုဖို့မှာထားလို့လား”

ဒေါ်နယ်လီအသံက မကျေနပ်သံ။ ခေတ်ကိုကြည့်သည့်အကြည့်က ရန်လိုသောအကြည့်။ ဒါကို မင်းခ သိသည်။ မြင်သည်။

“ခေတ်က မမှာပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေတ်ကို သွားကြိုချင်လို့ ကြိုလာတာပါ”

“အို”

သားအမိတွေမှာ မင်းခစကားကြောင့် အံ့သြလျက် မျက်နှာတွေ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပျက်နေသည်။

မင်းခမှာ ထိုအဖြစ်ကို မသိဟန်ပြုကာ...

“အန်တီကို ကျွန်တော် တစ်ခုခွင့်ယူရဦးမယ်”

မင်းခစကားကြောင့် သားအမိသုံးယောက် မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် ဘာများလဲဟူသော အတွေးနှင့် မင်းခစကားတွေကို သိချင်လာသည်။

“ဘာများလဲ မောင်မင်းခ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါကွယ်၊ အန်တီတို့ဆိုတာက ကိုယ့်မိသားစုလို ဖြစ်နေပြီပဲ၊ အားနာစရာမလိုပါဘူး”

ဒေါ်နယ်လီမှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် မင်းခကို တမင်စကားလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ခေတ်ကို ကျွန်တော် ကျောင်းအကြိုအပို့ လုပ်ပါရစေဆိုတဲ့အကြောင်း အန်တီကို ခွင့်ယူ

တာပါ”

“ဟင်”

“အို”

“ကြည့်စမ်း”

ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိတစ်တွေမှာ ထင်ထားတာနှင့် တခြားစီ ကြားလိုက်ရသည့် မင်းခ စကားကြောင့် မျက်နှာပေါ်က ဟန်ဆောင်အပြုံးတို့ ကွယ်ပျောက်သွားကာ မျက်နှာထားပါ ပြောင်း သွား၏။ တင်းမာ ခက်ထန်သော အကြည့်တွေထဲမှာ ဒေါ်သကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရပေမယ့် ဒေါ်နယ်လီမှာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့် စကားနှင့်အတူ မင်းခရှေ့မှာ လူကြီးဆန်ချင်သေးသည့်အတွက် မချီသည့် နှလုံးသားနှင့် ဟန်လုပ်ပြီးလိုက်ရင်း...

“အန်တီက ဘာများလဲလို့၊ ရပါတယ်ကွယ်၊ မောင်မင်းခ အလုပ်အားမှတော့ ခေတ်ကို ကြိုဂိုဖို့ရာ မောင်မင်းခ သဘောပဲ ပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒေါ်နယ်လီမှာ ခြံထဲက မောင်းထွက်သွားသော မင်းခ

ကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ရင်းက ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်ရ မည်မသိသည့် ဒေါသတွေနှင့် ရင်ဝယ်လှိုင်းထန်လျက် တောက် တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိ၏။



အခန်း (၆)

“ဟင်”

ကျောင်းသွားရန် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ခေတ်
တစ်ယောက် တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်ထားသည့် ကိုကို
ကားကို မြင်လိုက်ရ၍ မျက်နှာလှလှလေး ကွက်ဆဲပျက်သွားသည်။

ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ကိုကိုကြောင့် ခေတ် စိတ်ညစ်သည်။

သူ့ကားနှင့် ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ မလိုက်နိုင်ပါဟု ကိုကို
ကို ပြောထားသည့်ကြားက ကိုကိုက ခေတ်စကားကို လက်မခံ။

သူ့သဘောနှင့်သူ ခေတ်ကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်လာတာကို ခေတ် သဘောမကျ။

ကိုကိုကြောင့် ခက်သည်။ ခေတ်ဘက်က ရင်ဆိုင်ခံစားနေရသည့် အကြောင်းကိစ္စ ပြဿနာတွေကို သေချာပြောပြထားရက်နဲ့ ဘာသဘောနဲ့ ဒါတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီနယ်လီတို့ သားအမိက ဘာပြဿနာရှာဦးမည်မသိ။ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားပြီး ခေတ် မျက်ဝန်းစူးစူး တောက်တောက်လေးများက ခေတ်ကို စောင့်ကြိုနေသလို စဉ်းခန်းအလယ် ဆိုဖာထက်တွင် ထိုင်နေသော ကိုကိုထံသို့ ပျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

ခေတ်အကြည့်ကို မင်းခက မသိဟန်ပြုထားလိုက်ရင်း...

“ခေတ်...ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် သွားစို့လေ”

“ဟင့်အင်း...ခေတ် ကိုကိုကားနဲ့ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီမဟုတ်လား”

“အန်တီဆီ ကိုကို ခွင့်တောင်းပြီးပြီ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“အန်တီက ခေတ် အုပ်ထိန်းသူလေ”

ခေတ် ကိုကိုမျက်နှာကို စိတ်ရှုပ်သလို ကြည့်လိုက်၏။ ဒါကို မင်းခသိပေမယ့် မသိသလိုနေလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ကားပေါ်တက် ခေတ်”

“ခေတ် မလိုက်ဘူး ကိုကို”

ခေတ်စကားကြောင့် မင်းခမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှာက ခေတ်နှင့်မင်းခ အခြေအနေကို တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်နေသည့် နဒီတို့ညီမနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ဒေါ်နယ်လီက တော့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အပြင်သွားနေ၍ အိမ်မှာမရှိ။ နဒီတို့ညီမက ခေတ်နှင့်မင်းခကို မပြတ်အကဲခတ်နေကြ၏။ ခေတ်က ဒါကိုသိပေမယ့် ဂရုမစိုက်။ ခေတ် ဖြစ်ချင်တာက ကိုကိုစိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားဖို့ ဖြစ်သည်။

“ခေတ်...မင်း မဆိုနဲ့နော်”

“ခေတ် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မဆိုဘူး”

“ဒါဆိုလည်း လာကွာ၊ ကိုကို တောင်းပန်တယ်၊ ခေတ်

ကျောင်းခိုနံနီးနေပြီ မဟုတ်လား”

မင်းခက ခေတ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချောနေ၏။

သူချောပေးယ့် ခေတ်က မပျော့။

“ခေတ် ပြောပြီးပြီနော်၊ ရှင့်ကားနဲ့ လုံးဝမလိုက်ဘူး”

“မင်းဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ ခေတ်”

“ဘာမှကို မဖြစ်ချင်တာ”

“ခေတ်...မင်းနော်”

“ရှင်နော်”

မင်းခ ဘာမှမပြောရသေး။ ခေတ်က သူ့ကို မျက်နှာထား တင်းတင်းလှလှလေးနှင့် ပြန်၍ ခေါ်သဖြစ်နေသော ခေတ်ကို မင်းခ မှာ စိတ်ဆိုးရမည့်အစား ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် မဖြိုးမိအောင် မနည်း သတိထားလိုက်ရ၏။

ခေတ် လုပ်နေပုံက သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံ။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုထောက်ကာ မျက်နှာလှလှလေးကို တင်းမာမှုန်ကုတ်ထားသည်။ ခေတ်နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေး

တစ်ယောက်ဆို မင်းခလို လူတစ်ယောက်ကို သူမလို ဆက်ဆံ နည်းမဟုတ်။

ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးရလို့ သိပ်ကိုဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြမှာ ဆူချာသည်။ တခြားသူမကြည့်နှင့် နဒီတို့ညီမကိုယ်တိုင် မင်းခက သာ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ပေးလိုကတော့ သူ့ကားပေါ်ကပင် ဆင်းကြမည်မထင်။ ခေတ်ကတော့ အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ ရွှေမင်းသား မင်းခ သူမအနား ရောက်လာမှာကို သေမလောက် ခြောက်နေသည်။

မင်းခဘက်က အခွင့်အရေးပေးနေတာကို စိတ်ရှုပ်နေ သည်။

သူ့ကိုပင် ရန်ပြန်တွေ့လိုက်သေးသည်။ တကယ်မလွယ် သည့် ကလေးမဖြစ်သည်။ ကားနှင့်စောင့်နေသူကိုမှ အားမနာ မင်းခရှေ့က ခပ်တည်တည် လှည့်ထွက်သွား၍ မင်းခ အခက်တွေ့ သွားသည်။

“ဟွန်း...သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်လဲမသိဘူး၊ ကိုကိုလို လူကိုများ သူကပဲ ထားသွားလိုက်သေးတယ်”

“အလကားပါ၊ နဒီတို့စောင့်ကြည့်နေမှန်းသိလို့ တမင်တူ လှမ်းကြည့်သည်။
မလိုက်ဘဲ နေပြတာနော့”

“မာမိုကိုကြောက်လို့ထင်တယ်”

“သူ့ဘဝသူသိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ကိုကိုက သူ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက သံယောဇဉ်နဲ့ သနားနေတာကို သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်ထင်နေတာ”

နဒီတို့ညီမ ပြောသည့်စကားကို ခေတ် မကြားလိုက်ပါ။ ကြားလည်း ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မင်းခကို ကျောခိုင်းသွားပုံက လှသည်။ ရှင်းသည့် ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိ။ မင်းခ ကားပေါ်တက်ပြီး ခေတ်နောက်လိုက်ခဲ့သည်။

“တိ...တိ”

“ဟော...မောင်မင်းခ၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွဲ့”

ဒေါ်နယ်လီက မင်းခကို ပြုံးချိုစွာ စကားလှမ်းပြောရင်း မင်းခကားရှေ့က ခပ်တည်တည်လေး သွားနေသော ခေတ်မျက်နှာ

ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခေတ်ကို လာခေါ်တာလား မောင်မင်းခ”

“ဟုတ်တယ်နော် အန်တီ”

“ခေတ်ကရော ဘာလို့ မင်းကားနဲ့ မလိုက်တာလဲ”

“ဟို အဲဒါက”

မင်းခ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခိုက်မှာ အန်နယ်လီက ခေတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ခေတ်”

“ဘာလဲ အန်တီ”

“မောင်မင်းခကားနဲ့ လိုက်မသွားဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ခေတ် မလိုက်ချင်လို့”

“ဘာ”

“ခေတ်က ကိုယ့်ကျောင်းကားနဲ့ပဲ ကိုယ် သွားချင်တာ”

ခေတ်စကားကြောင့် ဒေါ်နယ်လီ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ခေတ်လို ဘာမှမဟုတ်သေးသည့် ကလေးမက မင်းခလို လူ ဘစ်ယောက်ကို အရေးမစိုက်သလို လုပ်ပြနေတာ ဘာအထာလဲ။

ဒေါ်နယ်လီကိုယ်တိုင် သမီးရှင်ပီပီ မင်းခန့်နှင့် သမီးတွေကို
သဘောတူလွန်းလို့ သမက်ဖမ်းချင်နေသူ။ ဒါကိုသိလို့များ ခေတ်က
ရှင်တို့ သိပ်လိုချင်နေတဲ့လူကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား။
ခေတ် လုပ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နယ်လီရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်နှင့်
ဒေါသဖြစ်လာသည့်အတွက် မျက်နှာထားတင်းသွား၏။

“ဘာကောင်းမှ အဝိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ခေတ်၊ အခု
မောင်မင်းခလောခေါ်တာ သူနဲ့လိုက်သွား၊ ဘာလဲ လူကြီးက အချိန်
ကုန်ခံပြီး လာခေါ်တာကိုပဲ ညည်းက မလေးမစား မလိုက်ချင်ဘူး
ဘာညာ ပြောစရာလား”

“သွား မောင်မင်းခကားပေါ်တက်”

ခေတ်ကို ဒေါ်နယ်လီက အမိန့်ပေးစကားဆိုနေတာကို
ခေတ် မျက်ခုံးလေး တွန့်လိုက်သည်။ မခံချင်စိတ်နှင့် တစ်ခုခု
ပြန်ပြောချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လိုက်ပြီးမှ

“ဒီတစ်ခါတော့ အန်တီစကား ခေတ် နားထောင်လိုက်
မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ခေတ် သဘောအတိုင်းပဲ လုပ်ပါ
ရအေ”

“ဦးမင်းခ သွားနော်”

ခေတ်က ဒေါ်နယ်လီကိုပြောရင်း မင်းခကားပေါ်ကို
ဘက်လိုက်တော့ ဒေါ်နယ်လီ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

မင်းခကို ဟန်ဆောင်အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရပေမယ့်
ဒေါ်နယ်လီစိတ်ထဲမှာ ခေတ်ကိုရော မင်းခကိုပါ နည်းနည်းမှ မကျေ
နပ်။ မင်းခလို လူတစ်ယောက်က ခေတ်လို ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုတာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးပေးနေ
မှတော့ ဟိုက ရောင့်တက်ပြတာ ဘာမှမဆန်း။

ကိုယ်နှင့် အဆင့်အတန်းခြင်း မတူသည့်သူနှင့် သွားပြီ
တော့ ဒီလိုဖြစ်တောင် နည်းသေးသည်ဟု ထင်သည်။ မင်းခဘက်
က လိုက်ပြီး ခေတ်ကို ဝင်ပြောမိလိုက်တာ အခုမှ နောင်တရနေ
၏။ တကယ်ဆို ဒေါ်နယ်လီ ဘာမှဝင်မပြောပဲ ဒီအတိုင်း လွတ်
ထားလိုက်ရမှာ။

ဒါမှ ခေတ်ဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ

မင်းခကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်သွားမည်။ အခုတော့ ခေတ်က
မင်းခကားပေါ်မှာ အမြင့်သား လိုက်သွားတာပင် ရိုးရိုးမဟုတ်။
အန်တီကြောင့်ဟု ပြောသွားသေးသည်။

ခေတ်နေရာမှာ နဒီဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်
မလဲဟုတွေးရင်း စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေချိန် ခေတ်ကတော့ မင်းခ
မောင်းနေသည့် ကားပေါ်မှာ ဒေါသလေးတွေ တဝေဝေဖြစ်နေ၏။

“ကိုကိုနော် ခေတ် မေးနေတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဒါက ဘယ်လို
မောင်းနေတာလဲလို့”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့”

“အို မလိုက်ချင်ဘူး၊ ခေတ် ရှင်နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူးနော်၊
ခေတ်ကို ကျောင်းပို့ပေး၊ ခေတ် ကျောင်းတက်ရဦးမယ်”

“ဒီနေ့ မတက်နဲ့တော့”

“အို ရမလား”

“ရလို့ ကိုကိုကားပေါ် ရောက်နေပြီပဲ”

“ကိုကို ရှင်နော်၊ ခေတ် တကယ်စိတ်ဆိုးလာပြီသိလား”

“ခေတ် စိတ်ဆိုးရင် ကိုကိုချော့မယ်၊ ခေတ် ကျေနပ်တဲ့

အထိ ဟုတ်ပြီလား”

မင်းခက ခေတ် စိတ်ဆိုးနေတာကို ဂရုမစိုက်။ သူ့ကား
ကိုသာ အရှိန်ပိုမြှင့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ခေတ်နဲ့ပတ်သက်
ပြီး သူ့ရင်မှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိနေသည်။

ခေတ်ပုံစံက သူတွေ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတွေနှင့် နည်း
နည်းမှမတူ။ မင်းခဆိုလျှင် ပတ်သက်ချင်ကြသူတွေထဲမှာလည်း
မပါ။ မင်းခ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ခေတ်က ဂရုမစိုက်။ သူမဘာသာ
သီးသီးသန့်သန့်နေလိုသူ။ ငွေချမ်းသာထက် စိတ်ချမ်းသာတာကို
ပိုမက်မောသည့် ကလေးမ။ ငွေတစ်ခုထဲအတွက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
ဒုတ်နစ်လိုက်ကြသူတွေထဲမှာ ခေတ် မပါ။ ခေတ်က ကိုယ်ပိုင်
အတွေးအခေါ် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ကိုယ်ပိုင်ခံယူချက်ဖြင့် ဘဝ
ကို လျှောက်လှမ်းချင်သူ။

ခေတ်စိတ်က ရိုးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်မှုမပါ။
သူမစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံတာလေးတွေကို
မင်းခ ရင်ထဲက ချစ်မိသည်။ မြတ်နိုးမိသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ
မသိ။

“ကိုယ်နဲ့တွေ့ရမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်
ကြောက်နေတာလဲ ခေတ်၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် သူစိမ်းလား”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ခေတ်သည် ကိုကိုစကားကို
မဖြေတတ်တော့ပါ။

ကိုကိုဆိုတာ အားငယ်တတ်သည့် ခေတ်ကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက အားပေးဖော်အဖြစ် ရှိလာသည့်သူ။

ခေတ်ဘဝ ရှင်သန်လာရခြင်းမှာ ကိုကို၏ အားပေးစကား
နှင့် ကြင်နာနွေးထွေးသည့် ဂရုစိုက်မှုများကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒါကိုတော့ ခေတ် ငြင်းလို့မရ။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ငြိမ်သွား
သည့် ခေတ်ကို မင်းခ ကားမောင်းနေရာမှ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပြီး

“ကိုကို ခေတ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ခေတ် ကျောင်းသွားရဦးမယ်”

“အဟွန်း ပြောပြီးပြီလေ၊ ခေတ် ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်နဲ့
တော့ဆိုတာ”

“ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ကိုကို ခေတ်နဲ့ စကားတွေ အများ
ကြီးပြောချင်တယ်”

“ခေတ် မကြားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မသိဘူး”

“ခေတ်ရယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မျက်ဝန်းစူးစူးတောက်တောက်လေးနှင့် သူ့ကို ဂျစ်ကန်ကန်
လေး ဖြေလိုက်သည့် ခေတ်စကားကြောင့် မင်းခ ခေတ်မျက်နှာ
လေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ခေတ် သူ့ကို စိတ်ကောက်နေပြီဆိုတာကို
မင်းခ သိလိုက်ရတော့ ရင်မှာ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခေတ်ကို မင်းခ ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။

ခေတ်ဆီမှ ထိုသို့ ဆိုးနွဲ့မှုလေးများကို သူ့အနေဖြင့် မမြင်
မတွေ့ခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခေတ်အချစ်ကို သူ ရယူနိုင်ဆိုင်

ချင်သည်။ ဒါကို ခေတ် သိမှဖြစ်မည်။ မင်းခ သူကားကို ကန်တော်
ကြီးတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကားပေါ်ကဆင်းပါဦး ခေတ်”

ခေတ် မဆင်းချင်ဆင်းချင်နှင့် သူကားပေါ်က ဆင်းလိုက်
ရပေမယ့် မျက်နှာလှလှလေးက မကြည်သာ။ ပြီးတော့ သူမလက်မှ
နာရီလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သေးသည်။ အခုချိန်သွားလျှင်
ခေတ် ကျောင်းချိန်မီသေးသည်။ ကိုကိုကြောင့် ခေတ် ကျောင်း
တက်ချင်တာလည်း မတက်ရ။

အခုလည်း ခေတ်ကို ခေါ်လာပြီး ဘာစကားမှမပြောဘဲ
ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေတော့ ခေတ် အနေရခက်လာ
၏။

“ခေတ်ကို ပြောစရာရှိတာ ဘာလဲကိုကို၊ ပြောစရာရှိတာ
မြန်မြန်ပြော ပြီးရင် ခေတ် ကျောင်းသွားရဦးမယ်”

“ခေတ်”

“အို”

ခေတ်မှာ သူမနား နီးကပ်စွာ ရောက်လာသည့် ကိုကို

ကြောင့် စိတ်မှာ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားကာ နောက်ကို ခြေလှမ်း
လေးများ ဆုတ်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကိုကိုက ခေတ်
မျက်နှာပျက်သွားတာကို ဂရုမစိုက်။ ခေတ်နှင့် ထိလှမတတ်
တိုးကပ်ရင်း ခေတ်မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ခေတ်ကို ကိုကိုချစ်တယ်”

“အာ...မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“အို...မဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်လို့ပေါ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ခေတ်စကားကို မင်းခ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်လိုက်သည်။
ခေတ်ကတော့ မင်းခမျက်နှာကို မကြည့်။ ကိုကိုနားက လစ်တာ
နှင့် ထွက်ပြေးရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

ကိုကိုလိုလူက ခေတ်ကို ချစ်သည်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာကိုမှ
ကိုကိုက ရွေးပြောသည်။ ကိုကိုနားမှာ ခေတ်ထက် အဆရာထောင်
မက ပုံနေသည့် မိန်းမလှလေးတွေ အများကြီး ရှိနေရက်နဲ့ ကိုကိုက
ခေတ်ကိုမှ...။

“ကိုကိုဘက်က ဖြစ်နိုင်ကယ်ဆိုရင်ရော”

“ခေတ်ဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ ခေတ်မှာ ချစ်သူ ရှိတယ်”

“ဘယ်လို ခေတ်မှာ ချစ်သူရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် ကိစ္စကြောင့် မင်းခမျက်နှာ ပျက်သွားသလို ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ခေတ် သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ခေတ်၊ ကိုကို စကားပြောတာ မဆုံးသေးဘူး”

“ခေတ်ဘက်ကတော့ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး ကိုကို”

“ခေတ်ဘက်က ပြောစရာမရှိရင် ကိုကိုပြောတာကိုပဲ နားထောင်”

ခေတ် အကြည့်လေးတွေက မင်းခမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ခေတ် မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသော ကိုကို မျက်ဝန်းအကြည့်များဖြင့် ဆုံသည်။

ကိုကိုအကြည့်တွေက နူးညံ့ရွှန်းလဲ့နေသလောက် အကြည့် လေးတွေမှာက စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့်။

“ခေတ်ကို အဆိပ်ပေးနေတာလား ကိုကို၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခေတ် ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ် သိထားရမှာက အခု ခေတ်ကို ကိုကိုပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ကိုကိုရင်ထဲက အလေးအနက်ထားပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးပြောနေတဲ့ စကားတွေဆိုတာ ခေတ် နားလည်လား”

မင်းခစကားကို ခေတ် မဖြေ။

ဖြေစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ခေတ်ရင်ထဲမှာ ရှင်းနေသည်။ ပြတ်နေသည်။ ခေတ်မှာ ရည်ရွယ် ချက်တွေ အများကြီးရှိသည်။ ပညာတွေ အများကြီး သင်ပြီး ခေတ်ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလွဲပြီး ခေတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုး။ အားကိုးစရာဟုလည်း မထင်။ ကိုကိုက ခေတ်ကို ချစ်သည်ဟု ဆိုလာသောစကားကို ခေတ် ကြားပေမယ့် မယုံ။ ကိုကိုတို့လို

လူတန်းစားတွေရဲ့ သဘောထား၊ ခံယူချက်တွေက မြင့်သည်။

ကိုကိုမှာ ချစ်သူတွေ အများကြီးရှိတာ ခေတ် သိသည်ကြားသည်။ လက်ရှိ ကိုကိုတွဲနေသည့် မိန်းမလှတွေအားလုံး လူချမ်းသာ သားသမီးတွေချည်းဖြစ်ကာ အားလုံး အချောအလှ တွေချည်း။ ဒီကြားထဲကမှ ကိုကိုက ခေတ်ကို ချစ်သည်ဆိုတာ နားရှိလို့သာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုကိုအချစ်တွေကို နည်းနည်းမှ မယုံချင်။

လူချမ်းသာတွေက ဒီလိုပဲ အချစ်ကို အပျော်တမ်း အပျင်းပြေ ဆော့ကစားတတ်ကြတာ ခေတ် ကြားဖူးသည်။ တစ်နေ့ ကိုယ်နှင့် တကယ်လက်ထပ်ကြမည့်သူကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်သည့် အခါမှာတော့ ကိုကိုတို့လို လူတန်းစားတွေက ပညာအရည်အချင်း ပုံစံအဆင့်အတန်းတွေခြင်း အမြင့်မားအသာလွန်ဆုံး သူကိုသာ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်တတ်ကြသူတွေ။

ထိုသူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာစစ်၊ အချစ်စစ်ဆိုသည်က ရှားပါးပစ္စည်းဟု ဆိုရမည်ထင်။ အခုလည်း ကိုကိုက ခေတ်ကို ချစ်သည်တဲ့။

ဘယ်လိုအချစ်လဲဆိုတာတော့ ခေတ် မသိ။ သိလည်း မသိချင်ပါ။

ခေတ်အတွက် အကောင်းဆုံးက ကိုကိုလို ပျိုတိုင်းကြိုက် နှင်းဆီခိုင်နှင့် အဝေးဆုံးမှာ နေနိုင်လေ ကောင်းလေ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ခေတ် နားလည်သည်။ သဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုချစ်စကားတွေထဲမှာ ခေတ် မသာယာနိုင်။

“ကိုကိုပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေတ်”

“ခေတ် ပြန်ချင်လို့”

“မင်း မပြန်ရသေးဘူး ခေတ်၊ ကိုကိုအချစ်ကို မင်း လက်ခံစဉ်းစားပေးရမယ်”

“ခေတ်မှာ ချစ်သူ”

“တော်...ကိုကို အခုပြောနေတာ ခေတ်ချစ်သူ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်ကို ကိုကို သိပ်ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း”

ဒေါသတွေနှင့် ခက်ထန်တင်းမာနေသော ကိုကိုပုံစံက
ခေတ်ကို ရည်းစားစကားပြောတာနှင့် မတူ။ ဒေါသကကြီး
အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းနေတာနှင့်သာ တူသည်။

ကိုကိုမှာသာ ဒေါသရှိတာမဟုတ်။ ခေတ်မှာလည်း
ဒေါသနှင့်မို့ ကိုကိုမျက်နှာကို မကျေမနပ် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကိုကို ခေတ် မချစ်ဘူး”

“ဘာ”

“ကိုကိုကို ခေတ် မချစ်ဘူး၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး၊
နောင်ကိုလည်း မချစ်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“ခေတ်...မင်း”

“ကိုကို သိချင်တာကို ခေတ် ဖြေပြီးပြီနော်၊ ခေတ်ကို
ပြဿနာထပ်မရှာနဲ့”

ကိုကို ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ခေတ်က အရင် ကိုကို
ပြောစရာမရှိအောင် ပိတ်ပြောလိုက်တော့ ကိုကိုပုံစံက မခံချိမခံသာ
ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေတ်နားကို ဖျတ်ခဲ ရောက်လာ၏။

“ကောင်းပြီ...ခေတ်ဘက်က ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး

ခင် ကိုကိုဘက်ကလည်း ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောရမှာပဲ”

“ခေတ်”

“အို...ကိုကို”

မချင့်မရဲခေါ်သံနှင့်အတူ ရုတ်တရက် ခေတ်ကိုယ်လေး
ခင်းခရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်ရှိသွားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ခေတ်
ဘစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားကာ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲက အလန့်တကြား
ရုန်းထွက်လိုက်ပေမယ့် ကိုကိုက မလွှတ်။

သည့်နောက် နူးညံ့ညင်သာသော အနမ်းတွေက ခေတ်
ပါးပြင်ထက် သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လာသည်။

ရုတ်ခြည်းတော့ ကိုကိုအပွေ့အဖက် အနမ်းအရှိန်များ
အောက်တွင် အသက်ရှူမှားကာ အတွေ့ထူးမှာ မူးမေ့မတတ်
ဖြစ်သွားရပေမယ့် သတိဝင်လာသည်နှင့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲက သူမ
ကိုယ်လေးကို ဇွတ်အတင်း ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“ခေတ် မကြိုက်တာကို ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကို၊ ခေတ်
က ကိုကို ပြုစုစိုင်းနုမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးသိလား”

“ဒါဖြင့် ခေတ်က ကိုကိုကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ကိုကိုကတော့ ခေတ်ကို ချစ်ချင်တယ်”

“ဟာ...ကိုကို ခေတ်ကို”

“အိုး”

ခေတ်ထဲမှ စကားသံများ ပျောက်ဆုံးသွား၏။

“ခေတ်ကိုလွှတ်”

“ချစ်တယ်”

“ရှင်နော်...ခေတ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“အဲဒီအကြောင်း မကြားချင်ဘူး၊ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ ခေတ်ချစ်သူ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကိုကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကိုကို စိတ်ဝင်စားတာ ခေတ်တစ်ယောက်တည်း”

ကိုကိုက ချစ်လူဆိုးဖြစ်သည်။ ခေတ် ဘာပြောပြော မရ။ ဘယ်လိုတားတား နားမဝင်။ သူ့အတွက် ခေတ်ဆိုတာ အပျင်းပြေ ဆော့ကစားစရာ အရုပ်ကလေး ဖြစ်နေ၏။ အင်အား ခြင်းမမျှတော့ ခေတ်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မွန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး

ဆွေ နာကျင်နေ၏။

ဒေါသဖြင့် ကိုကိုကိုယ်ကြီးကို ခေတ် အားရှိသလောက် သူရိုက်ပစ်တော့ ကိုကိုက ရင်ကို ကော့ပေးသည်။

“မကျေနပ်သေးရင် လူကိုပါ အသေသတ်လိုက်”

အပြောကတော့ ကောင်းသည်။ ခေတ် ကိုကိုကို မနိုင်မှန်းသိ၍ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥလေးတွေ ကျလာ၏။

“ကိုကိုကို ခေတ် မုန်းတယ်သိလား၊ ခေတ်ကို အနိုင်ကျင့်ခံရတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

“ခေတ် ကိုကိုကို အထင်လွဲနေပြီ”

ကိုကိုစကားကို ခေတ် နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“နောက် ဘယ်တော့မှ ခေတ်ကိုတွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ခေတ်”

“ဖယ်...ခေတ်အသားကို မထိနဲ့”

“ထိတယ်ကွာ”

“ကဲ...အဲဒါ ထိချင်ဦး”

“ဖြန်း”

အသားချင်းသိခတ်သံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်လာပြီးနောက်
မှာ နေရာက ခေတ် ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

“ခေတ်”

ခေတ်နောက်မှာ ကိုကိုအသံ ပြေးလိုက်လာပေမယ့်
လူကိုယ်တိုင်တော့ ခေတ်နောက်မှာ ပါမလာတော့ပါ။ ပါးပြင်ပေါ်
မပြတ်စီးကျနေသည့် မျက်ရည်တွေက ခေတ်ရင်ကို ခါးသီးနာကျင်
စရာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းကိုက ဘယ်သူမှမသိ။

ကိုကိုက ခေတ်ကို ဇွတ်တရွတ် အနိုင်ကျင့်မိလ်ကျသည့်
အတွက် ခေတ် စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်လာရတာကို ကိုကို
က ကိုယ်ချင်းမစာနာ။

တခြားသူရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်။ သူ့ဆန္ဒ
ကိုသာ ဦးစားပေးသည်။ ဒါကို ခေတ်က မကြိုက်။ သူမကို
အနိုင်ယူသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှစဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ
အခုလို လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေတ်စိတ်ထဲမှာ နာနေသလို ရင်ထဲမှာလည်း နာသည်။
ခေတ်ကို အထင်သေးသည့်အတွက် အခုလိုလုပ်တာဟုလည်း

ထင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ခေတ်စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုကို နာကြည်းမိ
သည်။ ခေတ်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆို ကိုကို ဒီလိုလုပ်ပါ
မလား။

ဒါက ခေတ်အတွေးဖြစ်သည်။

မင်းခကတော့ ခေတ်ဆီက မမျှော်လင့်သော တုံ့ပြန်မှု
အောက်မှာ အံ့သြတုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ခေတ်ကို
သူဘက်က အများကြီး လျော့တွက်ခဲ့သလိုဖြစ်နေတာ ဖန်ခံသည်။
သူလိုလူတစ်ယောက်ကို ခေတ်ဘက်က ဒီလိုတုံ့ပြန်လာမည်ဟု
ထင်မထားခဲ့တာလည်း ပါသည်။

အခုတော့ ခေတ်က မင်းခကို နာကြည်းမှုတွေနှင့် မုန်းတီး
စကားဆိုကာ သူ့နားက ပြေးထွက်သွားသည်။ ခေတ်ကို သူတကယ်
ချစ်ခဲ့တာ၊ မြတ်နိုးခဲ့တာဆိုပေမယ့် ခေတ်အသိစိတ်ထဲမှာ မင်းခဆို
တာ ခေတ်ကို အနိုင်ကျင့်မိလ်ကျသူဖြစ်နေသည်။

ခေတ်ကို သိပ်ချစ်လို့ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရင်ပွင့်ပေါက်ကွဲခဲ့တာ
ပါလို့ ခေတ်ဘက်က သူ့အပေါ် ဘာကြောင့်များ တွေးမပေးနိုင်ရ
တာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က ခေတ်အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမှ ဖြစ်မည်။

ခေတ်ကို တခြားသူလက်ထဲ အပါမခံနိုင်။ လောလော ဆယ် ခေတ် သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကို ခေတ် ကျေနပ်လာအောင် ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ချောမော့ရမှန်းမသိ။

ပြီးတော့ ခေတ်မှာ ချစ်သူရှိနေသည်တဲ့။ ခေတ်ရဲ့ချစ်သူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲဆိုတာ မင်းခ သိချင်သည်။ ရအောင် စုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကားကို နေရာက ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ခေါင်းထဲမှာတော့ ခေတ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်း အရာတွေချည်း စုပုံနေ၏။

“ခေတ်က ခေတ်ချစ်သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး”

ခေတ်စကားကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း မင်းခမျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“အဟွန်း”

မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် မခံချိမခံသာ မင်းခ တစ်ချက်ရယ်

လိုက်သည်။ ခေတ်အငွေ့ဟန် မင်းခလို လူတစ်ယောက်က မုန်းစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ သူမစဉ်းစားခဲ့။ ခေတ်က မင်းခအချစ် ကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့တာကိုက သူ့အမှား ဖြစ်နေသည်။

မင်းခဆိုတာ ခက်ခက်ကိုမှ ပို၍လိုချင်သူ။ တန်ဖိုးထား သူပဲ။ အချစ်စစ်ဆိုတာ မမြောင့်မြူးတတ်တာ မင်းခ သိထားသည်။

ခေတ်အချစ်ကိုရအောင် ခေတ်တစ်ယောက် သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတာ ပြေအောင် သူ့ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲဆိုတာ မင်းခ အပြေးအလွှား အကြံထုတ်ရင်း ခေတ်ကျောင်းကို ခေတ် မသိအောင် ရောက်သွားသည်။ ခေတ်မှာ ချစ်သူရှိမရှိ စုံစမ်းသည်။ ထို့အတွက် သူလိုချင်သောအဖြေကို ရခဲ့သည်။

ခေတ်မှာ ချစ်သူရည်းစား လုံးဝမရှိ။ အဖြေက သူလိုချင် သည့် အဖြေဖြစ်၍ မင်းခရင်ထဲ ပျော်သွားသည်။ သူ့မှာ ချစ်သူ ရှိပါသည်ဆိုသော ခေတ်ကိုလည်း ဒဏ်ခတ်ချင်သည်။

ကိုကိုကို မင်း လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားတာ မပီရီသေးပါဘူး ခေတ်ရယ်။ ကိုကိုအချစ်တွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ မင်းက တားဆီးလို့ရ

မယ်ထင်ရင် ခေတ် မှားသွားမယ်ဆိုတာရော ခေတ် သိရဲ့လား။

မင်းခက ခေတ်ကို သူမသဘောအတိုင်း လွှတ်ထားပေး
လိုက်သည်။ ခေတ်အလိုကျ ခေတ်အနားကို မသွား။ ဒါပေမဲ့
ခေတ် ပတ်ဝန်းကျင် ခေတ် သွားတတ်သည့်နေရာလေးတွေမှာတော့
မင်းခက ခေတ်အရိပ်လေး ဖြစ်နေသည်။

ခေတ်ကတော့ ဒါတွေကို မသိ။

ခေတ် သိတာက ခေတ်ဆီကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်
အောင် ပန်းခြင်း၊ ပန်းစည်း၊ အရပ်လက်ဆောင်အမျိုးမျိုး အိမ်မှာ
ရော ကျောင်းမှာပါ ရောက်လာသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

အနုပညာလီအပါအဝင် ပြောနှင့်နီတို့ကလည်း ထိုကိစ္စ
နှင့် ခေတ်ကို မကြည်ကြ။ ပန်းစည်း၊ ပန်းခြင်း၊ အရပ်တွေထဲမှာ
စာတိုတိုလေးတွေက အမျိုးမျိုး။

လူကိုယ်တိုင် ခေတ်ရှေ့ကို ရောက်မလာပေမယ့် ကိုကိုက
ခေတ်ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ချောနေတာ ခေတ် သိသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီက လက်ဆောင်တွေလဲ ခေတ်၊ မောင်ဆို
တာ ဘယ်သူလဲ”

“ခေတ်လည်းမသိဘူး အနုတီ”

အနုတီနယ်လီက ခေတ်အဖြေကို မယုံကြောင်း
သူ့အကြည့်တွေက သက်သေခံနေပေမယ့် ခေတ်လည်း မတတ်နိုင်။
ကိုကိုနှင့် ခေတ်အကြောင်းကို ဖွင့်မပြောချင်တာနှင့် တမင် ရေငုံ
နှုတ်ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုကိုကို ဒီလို ကလေးဆန်သည့် အလုပ်တွေ
မလုပ်ဖို့ တားချင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကို ဘယ်လို
ချော့ချော့၊ ခေတ်ဘက်က ကိုကိုအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ပျော့ပျောင်း
နိုင်စရာ မရှိသည့် အကြောင်းအရာတွေက ခေတ်ဆီမှာ အများကြီး
ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

• • •

အခန်း (၇)

“ဒါပဲနော်...ခုထဲက အားလုံးသိအောင် ကြုံပြောထားတာ၊ မင်းခကို သမီးနဒီနဲ့ သဘောတူထားပြီးသား၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတာမှာဆိုတော့ ကြားထဲက ဘာပြဿနာမှ မလုပ်ကြနဲ့”

အန်တီနယ်လီစကားက ခေတ်ကို ဦးတည်နေမှန်းသိ၍ ခေတ် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ကိုကိုက ခေတ်ကို သိပ်အရေးပေး အလေးထားနေတာကို ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိ အားလုံးမြင်နေ၊ ကြားနေရသည်ဆိုတော့ ခံစားနိုင်ကြဟန်မတူ။

နဒီနှင့် ကိုကိုကို သဘောတူထားကြောင်း၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမည်ဆိုသည့်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။

သူတို့ဆိုလိုချင်တာက ခေတ်ကို ကိုကိုနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ပြောချင်မှန်း ခေတ် သိသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုကိုဆီကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး နဒီသွားနေတာလည်း မမြင်ချင်မှအဆုံး။ ဖုန်းခဏခဏဆက်ပြီး ကိုကိုကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး စကားတွေပြောလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်နှင့်။

ခေတ်ရှေ့မှာ ပိုဆိုးသည်။ အကြောင်းမသိရင် သူနဲ့ကိုကိုနဲ့ ကပဲ ဘာလိုလိုပုံစံနှင့်။ ကိုကို ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိကို ခေတ် မျက်နှာနှင့် ဟန်မပျက် ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကို သူတို့က အဟုတ် ထင်နေသည်။

ကိုကိုမျှော်လင့်နေတာ ခေတ်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ သူတို့မသိ။ သိအောင်လည်း ခေတ်ဘက်က ဖွင့်မပြောချင်။ နဒီတို့သားအမိ လုပ်နေပုံကိုသာ ခေတ်ဘက်က ရှက်နေမိသည်။

ဒီကြားထဲ ရေပြာက ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာဟုဆိုကာ တခစ် ခစ် ရယ်နေသေးသည်။ တချို့ဖူးစာတွေက ဦးရာဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

တကယ့်မေတ္တာစစ်ကို တန်ဖိုးထားသူတွေအတွက်ကတော့ ဖူးစာမှာ ဦးရာမရှိ။ ကိုယ်တကယ်ချစ်သူကိုသာ အလေးထား မြတ်နိုးတန်ဖိုး ထားကြတာ အချစ်စစ်ကို တန်ဖိုးထားသူခြင်းမှ သိနိုင်သည့်အရာ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်လွှတ်ခံလိုက်ရသည်ကိုပင် ငွေပုံကြီးတစ်ခု လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်သလို ခံစားနေကြသူတွေ အများကြီး။ အခု လည်း မင်းခကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာ မင်းခ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မက်မောကြ၍ဆိုတာ ပြောနေစရာပင်မလို။ ကိုကိုက အားလုံးနှင့် အလိုက်အထိုက် နေပေမယ့် နောက်ဆုံး ခေတ်အကြောင်းပဲ ပြောတတ်သူဖြစ်၍ နှုတ်က ဖွင့်မပြောသာ၍ နေနေရပေမဲ့ ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိ ရင်ထဲမှာတော့ ခံရခက်ခက်နှင့် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“ကြည့်ရတာ ကိုကိုတော့ ခေတ်ရဲ့ဆေးမိနေပြီ မာမိ၊ သမီးဘာပြောပြော စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခေတ်အကြောင်းပဲ မေးနေ တော့ သမီး ဒေါသဖြစ်လာပြီ”

“ဒေါသရှေ့ထားတော့ သမီးပဲ မှားမှာပေါ့ကွယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲက အမျက်ကို တခြားသူမမြင်အောင် သိုဝှက်တတ်ရတယ် သမီးရဲ့၊ ဒါမှ သမီးလိမ္မာလေး ဖြစ်မှာပေါ့”

“သမီးရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်သ၍ သူဘာပြောပြော မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဒေါ်နယ်လီက ဒေါသဖြစ်နေသည့် နဒီကို မိန်းမမာယာ အကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်သင်ကြားပေးနေချိန်မှာ ခေတ်ကတော့ သူမနှင့်ကိုကိုကြားက ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ ဖြစ်နေ၏။

နဒီခင်ပွန်းလောင်းအဖြစ် ကြေညာထားသည့် ကိုကိုနှင့် ခေတ် ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိချင်။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ နေခင်ပါသည် ဆိုမှ သူတို့အရှုပ်ထဲ ခေတ်က ကန့်လန့်ပါနေရသည်။

အခုပဲကြည့်။ နဒီ အပြင်သွားမည့်ကိစ္စကို ခေတ်က နဒီ နောက်ကို မဖြစ်မနေ လိုက်ကိုလိုက်ရမည်တဲ့။ ဒါက အန်တီနယ်လီ ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်။ ခေတ် စိတ်မပါပေမယ့် ငြင်းဆန်လို့မရ တာနှင့် နဒီနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ခေတ်နှင့်အတူ ရေပြာလည်း

ခါသည်။

“ဟင်...ကိုကို”

မထင်မှတ်ဘဲ ကိုကိုကို တွေ့လိုက်တော့ ခေတ် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ နဒီနှင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ ချိန်းထားသည့်သူက တခြားသူမဟုတ်။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ ခေတ် စိတ်ညစ်သွား သလောက် ကိုကိုမျက်နှာက ခေတ်ကိုမြင်တာနှင့် ဝင်းလက်တောက် သွားတာ ခေတ် မြင်လိုက်ရတော့ မျက်နှာလေး တင်းသွားသည်။ နဒီကတော့ ကိုကိုကို မြင်တာနှင့် ကိုကိုလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခြေဝင်ချိတ်ဆွဲလျက် ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေဆိုနေပုံက လောကကြီးမှာ နဒီနဲ့ကိုကို နှစ်ယောက်တည်းဆိုသည့် ပုံစံမျိုး အကြည့်။

ကိုကိုက နဒီကို အလိုက်သင့်ပြောဆိုရင်း ရေပြာကိုလည်း လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ နေရာပေးသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာထားတင်း တင်းလေးနှင့် ရှိနေသည့် ခေတ်မျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး စိုက် ကြည့်ရင်း...

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော် ခေတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေတ် ဒါပဲပြောပြီး ရေပြာကို စကားလှည့်ပြောနေလိုက်တော့ ကိုကိုက ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

ဒီမျက်နှာလေးကို တွေ့ချင်လို့ နဒီတို့ညီအစ်မ ဒုက္ခပေးသမျှ သည်းခံနေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ခေတ်ကို ပါအောင်ခေါ်လာခဲ့ဖို့ နဒီကို မင်းခကိုယ်တိုင် ပြောဆိုခဲ့ရတာ ခေတ်က သိမည်မဟုတ်။ မင်းခကို အရေးမစိုက်သည့် ပုံစံလေးနှင့် ရေပြာနှင့် စကားတွေ ပြောနေ၏။

“နဒီတို့ ကြိုက်တာမှာလေ”

“ကိုကိုကရော”

“နဒီမှာတာပဲ စားမှာပေါ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

မင်းခက နဒီကို အလိုလိုက် အရေးပေးသလို ခပ်ပြုံးပြီး နေပြတော့ နဒီမျက်နှာမှာ ကျေနပ်ရုဏ်ယူသည့် အပြုံးတွေနှင့်

ရင်ကော့ခေါင်းမောနေ၏။

“ဒါဆို ဟင်းပွဲတွေကို နဒီစိတ်ကြိုက် မှာမယ်နော် ကိုကို”

“နဒီသဘော”

“ဒါမှ နဒီကိုကို”

ကိုကိုမျက်နှာက ပြုံးနေသလို နဒီပုံစံကလည်း လိုအပ်တာ သက် ပိုပြီး မြူးကြွသွက်လက်နေ၏။

ကိုကိုနှင့်ခေတ်ကို အကဲခတ်ဖို့ ရေပြာကို နဒီပြောထားပေမယ့် ရေပြာက ခေတ်တို့ကို စိတ်မဝင်စား။ သူ့ချစ်သူကောင်လေး ချောက်နေတာနှင့် ခေတ်တို့ကိုထားပြီး တခြားပိုင်းကို ကူးသွား၍ ခေတ်တို့သုံးယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

နဒီက ကိုကိုကို ကဲသည်။ ပျစ်ချွဲနေသလောက် ကိုကိုက ခေတ်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်နေတော့ နဒီမှာ နှုတ်ခမ်းစုရခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရခက် ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်နိုင်ရင် နဒီတို့နားက ခေတ်ကို ထွက်သွားစေချင်သည်။ အရေးဆို ရေပြာကလည်း ဘာတစ်ခုမှ အားမကိုးရ။ သူ့ရည်းစားပိုင်းက ထကိုမလှ

တော့။ နဒီဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်ချင်ဖြစ်နေချိန်မှာ လူတစ်ယောက်
နဒီနား ရောက်လာ၏။

“နဒီ”

“ဟင်...ဝဏ္ဏ”

ဒေါသဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်ပြီး နဒီ ရင်တွေအခုန်မြန်
လာသည်။ ဝဏ္ဏဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။ နဒီရဲ့အချစ်ဦး။ မာမိက
သဘောမတူ၍ ဝဏ္ဏကို ရည်းစားအဖြစ်က ဖြတ်တောက်လိုက်ရမေ
မယ့် ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရသည့် ချစ်သူ။

“ယူ ဘယ်တုန်းက ဒီကိုပြန်ရောက်တာလဲ ဝဏ္ဏ”

“မနေ့ကလေ၊ ကိုယ်နဲ့ ခဏလောက် စကားပြောလို့ရ
မလား နဒီ”

“ရပါတယ်၊ ကိုကို ခဏနော်၊ နဒီ သူငယ်ချင်းနဲ့ ခဏ
စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ၊ ကိုကို ဒီထဲ
စောင့်နေမယ်”

ကိုကိုက ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို အဓိပ္ပာယ်ပါ

ဘစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေတ် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“နင်တို့သွားရင် ခေတ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ် နဒီ”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ
ဦးပါ၊ နင် ဒီမှာပဲ နေပါ”

“လာ ဝဏ္ဏ၊ သွားမယ်”

နဒီကိုယ်တိုင် ခေတ်ကို ထားသွားတော့ ဘာမှမတတ်
နိုင်။ လာတုန်းကတော့ သူတို့ကိစ္စ နောက်ကို ခေတ်က ကန့်လန့်
ပါလာတာဖြစ်ပြီး အခုကြတော့ ခေတ်ကိုပင် သတိမရကြတော့။
ကိုကိုကိုလည်း မေ့သွားပြီ။ သူတို့စုံတွဲတွေနှင့် သူတို့ အမှောင်ထဲ
ချောက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ခေတ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခိုက်
မှာ ကိုကိုက ခေတ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေတ်နာမည်ကို
ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။

“ခေတ်”

ကိုကိုခေါ်သံ ကြားပေမယ့် ခေတ်က မထူး။ ဒါကိုပဲ
ခင်းခဏ ချစ်စနိုးပြုံးသည်။ ခေတ်ကို ချစ်ရသည့်အထဲမှာ ဒါတွေ
ပါသည်။

“သိပ်ချစ်သော ခေတ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကို စကား
မပြောတာလဲ”

ကိုကိုစကားကြောင့် ခေတ် အကြည့်လေးတွေ မင်းဆတ်
ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေ ဘာလို့လုပ်နေတာလဲ
ကိုကို”

“ကိုကိုအတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ သိပ်ပြည့်နေတယ်
ခေတ်”

“ခေတ်ကို ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ခေတ်သိ
ရင် အံ့ဩမယ်၊ ခေတ်ကို ကိုကို လက်ထပ်မယ်”

“ကိုကို”

“ပြောပါ ခေတ်”

ခေတ်မှာ ဒေါသတွေဖြစ်နေပေမယ့် ကိုကိုက ခပ်အေး
အေး ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၍ ခေတ်ရင်ထဲ ဖွန်းကျ
သွားသည်။

“ခေတ်ဘာသာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် နေပါရစေလား ကိုကို”

ရယ်၊ ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ ခေတ်ဘဝကို အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်စေပါတယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးထဲမှာ ခေတ်မပါဘူး
ကိုကို၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ဘာလို့ ကိုကိုက ဇွတ်ဖန်တီးချင်
နေတာလဲ”

“ခေတ်ကိုချစ်လို့”

ကိုကိုစကားကြောင့် ခေတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ကိုကို ခေတ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ခေတ် ယုံပါသည်။

“ကိုကိုနားမှာ ခေတ်ထက် အဆပေါင်းများစွာသာတဲ့
လူတွေ အများကြီးပါ ကိုကို”

“သူတို့က ကိုကိုနှလုံးသားကို ခေတ်လို လှုပ်ရှားအောင်
မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြဘူး ခေတ်”

“ကိုကိုထင်လို့ပါ”

“မင်းဘာပြောတာလဲ ခေတ်”

“ဒီတစ်ယောက်ကိုမရရင် မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောကြတဲ့
လူတွေကပဲ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းလဲ

တတ်ကြတာပဲ ကိုကို”

“ခေတ်က ကိုကိုအချစ်ကို စော်ကားတာလား”

“ဖြစ်တတ်တာလေးတွေ ပြောပြတာပါ ကိုကို”

မင်းခက ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ခေတ်ရဲ့ အတွေးအခေါ် စိတ်ကူးအကြံအစည်တွေထဲမှာ အချစ်ကို အပြစ်လို့ ထင်နေခြင်းပါလား။

“ကိုကိုက မင်းထင်နေတဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး ခေတ်”

“မင်းမယုံရင် ကိုကိုကို အခုလက်ထပ်လိုက်၊ ခေတ်ကို ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ ခေတ် ကိုကိုကို ဟိုအရင်တုန်း ကလိုပဲ ချစ်နေချင်တယ်”

ခေတ် ထိုသို့ ငြိမ်နေလေလေ မင်းခရင်ထဲ ခေတ်နှင့် ပတ်သက်ကာ ပိုပြီး အသည်းယားလေ၊ ချစ်မြတ်နိုးရလေဖြစ်သည်။

“ခေတ်”

“ပြောပါ ကိုကို”

“ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်မှ ခေတ်က ကိုကိုအချစ်ကို ယုံယုံ

ကြည်ကြည် လက်ခံမှာလဲ”

မင်းခ အမေးကို ခေတ် မဖြေ။ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ခေတ်ကိုကြည့်ကာ မင်းခရင်ထဲ ခေတ်ကိုယ်လေးကို ကျုံးပွေ့ပြီး ချစ်အနမ်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရွာချပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ခေတ်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ခေတ်”

“ခေတ်လက်ကို လွှတ်ပါ ကိုကို”

“မင်း ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ထိ နှိပ်စက်နေဦးမှာလဲ ခေတ်”

“ခေတ်က ကိုကိုကို ဘာနှိပ်စက်နေလို့လဲ”

“မင်း အခု လုပ်နေတာ ကိုကိုရင်ထဲ ဘယ်လောက် အခံရခက်တယ်ထင်လဲ”

မင်းခအသံက မချဉ်မရဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခေတ်လက်ကို ဆွဲပြီး ဒီနေရာက အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားချင်သည်။ သူ့ဘက်လှုပ်ခတ်ခံစားနေရသလောက် ခေတ်ဘက် အေးအေးစက်စက် လုပ်ပြနေတာကို သူ မခံနိုင်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ နဒီ လာနေပြီ ကိုကို၊ ခေတ်လက်ကို လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး”

“ကိုကိုနော်...ခေတ် ဒုက္ခရောက်တာ ကြည့်ချင်လို့ လား”

ခေတ် စကားကြောင့် မင်းခ နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်း စေ့သွားပြီး ခေတ်လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ အမြဲအနိုင်ယူနေတော့မှာလား ခေတ်”

“ခေတ်ဘဝက ဘယ်သူ့ကိုမှ အနိုင်ယူခွင့် မရပါဘူး ကိုကို၊ အားလုံး အရှုံးပေးနေရတဲ့ ခေတ်ပါ”

“မင်းကွာ”

နာကြည်းခါးသီးမှုတွေကို မျက်နှာလှလှလေးမှာ ထင်ဟပ် နေသော ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ခေတ်လက်ကလေးကို မင်းခ လွှတ်ပေးလိုက်ရ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကို၊ ခေတ်နဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာ

လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ နဒီသူငယ်ချင်းရော”

“ပြန်သွားပြီ ကိုကို”

နဒီ မင်းခနှင့်ခေတ် အခြေအနေကို တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီး စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရေပြာရော ပြန်လာသေးလား ခေတ်”

အခုမှ ရေပြာကို သတိရသလို မေးရင်း မျက်လုံးလေး ကို ဟိုဒီဝှေ့ဝဲပြီး ရှာနေ၏။

“ရေပြာ သူသူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်သွားတယ် နဒီ”

“ဟုတ်လား”

ထိုစကားကို မင်းခက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ နဒီ မျက်နှာ ကွတ်ခနဲပျက်သွားသည်။ နဒီကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုနောက်ကို လိုက်သွား တာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းမသိ။ ရေပြာကလည်း သူ့ရည်းစားနှင့် ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိ။ ညီမနှစ်ယောက် အတူ သွားပြီး အတူပြန်မလာလို့ကတော့ မာဓိက မိုးမီးလောင်မှာ သေချာ သည်။

“ခေတ်တို့ ပြန်ကြရအောင် နဒီ၊ ခေတ်မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“နေဦး၊ ရေပြာကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

နဒီက ရေပြာကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် ဖုန်းက စက်ပိတ် ထားသည်။ ဒါက ဘာအထာလဲ။ ရေပြာ မရိုးတာတော့ သေချာ သည်။ မာမီမေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။

တမင် ဆက်သွယ်လို့မရအောင် ဖုန်းကို ပိတ်ထားတာ ဆိုတော့ နဒီ မျက်ခုံးလေးတွန့်လိုက်၏။

“ရေပြာဖုန်းက ခေါ်လို့မရဘူး ကိုကို၊ နဒီတို့ အရင်ပြန်ကြ ရအောင်၊ ရေပြာကို သူ့သူငယ်ချင်း လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“နဒီသဘောပါ၊ ဒါဆို ကိုကိုတို့ ပြန်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုကို”

ခေတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မင်းခ ငွေရှင်းလိုက် သည်။ သူနှင့်ခေတ် ပြဿနာက ဤမျှနှင့်မပြီးသေး။ ဒါကို သူရော ခေတ်ရော သိသည်။ အခုလောလောဆယ်တော့ နဒီနှင့် ခေတ်ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ရန်သာ ရှိသည်။

“ကိုကိုတို့ကိစ္စကို နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ခေတ်”

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုကို”

“အလုပ်ကိစ္စ နဒီ”

ခေတ်က ဝင်ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...ခေတ်က ကိုကိုဆီက အလုပ်တောင်းထား တာကိုး”

နဒီမှတ်ချက်ကို မင်းခ ဘာမှဝင်မပြော။

“သွားကြစို့ နဒီ”

ပိတောက်ရိပ် ပြန်ရောက်တော့ ရေပြာ ပြန်ပါမလာ၍ ပြဿနာတက်သည်။

“ရေပြာကို ဘာလို့ ထားခဲ့တာလဲ နဒီ၊ တော်ကြာ သူကောင်က မ၊သွားမှဖြင့်”

“နဒီလဲမသိဘူး မာမီ၊ မာမီသမီးက ဖုန်းပိတ်ထားတာ သာ ကြည့်တော့”

သားအမိနှစ်ယောက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဘာတွေ ဆက်ပြောနေမှန်း မသိ။ နောက်နေ့မှာလဲ ရေပြာဆီက ဘာအဆက်

အသွယ်မရ။ နှစ်ရက်မြောက်တော့ ရေပြာ ယောက်ျားနောက်
လိုက်ပြေးသွားသည့် သတင်းက နာမည်ကြီးသွားသည်။ ရေပြာ
ရည်းစားကို နဂိုထဲက ဒေါ်နယ်လီက ကြည့်မရ။ သဘောမတူ။
နောက်ဆုံး ရေပြာကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

“ညည်းလဲ ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် နဒီ၊ ရေပြာလို
လုပ်လိုကတော့ ဒီအိမ်ပေါ်ကို တစ်သက်လုံး ပြန်တက်မလာခဲ့
နဲ့၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်နယ်လီက သူ့သမီးတွေအကြောင်း သိနေ၍ အပြတ်
ပြောသည်။ နဒီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟုတ်ကဲ့ပါဟု ပြောနေပေမယ့်
စိတ်ထဲကတော့ အချစ်ဦး ဝဏ္ဏကို သတိရနေ၏။

မာမီသဘောကျ ကိုကိုမင်းခန်းမှာ နေရပေမယ့် နဒီ
စိတ်တွေက ဝဏ္ဏဆီမှာသာ ရောက်နေ၏။

“တူ...တူ”

“ဟဲလို”

“ဒီမှာ...ကျွန်မတို့ဘက်က ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊
နောက် ဘယ်တော့မှ ဖုန်းထပ်မဆက်ပါနဲ့”

ဒေါ်နယ်လီက သူ့ဖုန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ်ပြီး စားပွဲ
ပေါ်ပစ်တင်လိုက်၏။ ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ ခက်ထန်
တင်းမာလျက်။

“ရေပြာဆီက ဖုန်းဆို ဘယ်တော့မှ လက်မခံနဲ့၊ ကြား
လား ခေတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ဒေါ်နယ်လီ ဒေါသတကြီး ကားဖြင့် အိမ်က ထွက်သွား
တော့ နဒီရည်းစား ဝဏ္ဏရောက်လာ၏။

“ဟင်...ဝဏ္ဏ၊ ယူဘာဖြစ်လို့ ဒီအထိလိုက်လာရတာလဲ၊
မာမီသိရင် ဒုက္ခပါပဲ၊ လာ လာ နဒီတို့ အပြင်ကိစ္စနားမှ ဖြစ်မယ်”

“ခေတ် ကိစ္စကို မာမီ မသိစေနော်”

“ခေတ် သိပါတယ်”

နဒီနှင့် သူ့ရည်းစား ထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ခေတ်
သူတို့ကိုယ်စား စိတ်ရှုပ်နေ၏။ အန်တီနယ်လီ ဖြစ်စေချင်တာက
တခြား၊ ဖြစ်နေတာတွေက တလွဲ။ ဒီကိစ္စတွေ အန်တီ နယ်လီသိရင်
ရင်ကွဲမှာသေချာသည်။ ညီမနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်ကိစ္စတွေနှင့်

ကိုယ်ဆိုတော့ ခေတ်ကို ပြဿနာရှာချိန်မရ တော့တာကို တွေးပြီး
ခေတ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးသွားသည်။

တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီး
ခြံထဲဆင်း၍ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေချိန်မှာ ကိုကို မင်းခ
ကားကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ - ခေတ် စိတ်ညစ်သွားသည်။
အရေးထဲမှာ ကိုကိုကတစ်မျိုး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောပြော
မရ။ ကားက ပိတောက်ရိပ်အိမ်ကြီးရှေ့မှာရပ်ပြီး ကားပေါ်က ကိုကို
ဆင်းလာ၏။

“ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတာလား ခေတ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ခေတ်
တစ်ယောက်တည်း”

“အဲဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုကိုက တွေ့ချင်နေ
တာ”

ကိုကိုစကားကြောင့် ခေတ် မျက်စောင်းရွယ်တော့ ကိုကို
က ရယ်သည်။

“ကိုကိုနော်...အိမ်မှာက ပြဿနာတွေ ရှုပ်နေတာ

သိလား”

“သူတို့ကိစ္စ သူတို့ ရှင်းသွားတာ ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာ
ကွ”

“အန်တီနယ်လီ ကြားရင် ရင်ကွဲနေပါဦးမယ် ကိုကို”

“ကိုကို တကယ်ပြောနေတာ”

“ခေတ်...ကိုကိုကို ပြန်ချစ်တော့ကွာ”

“အခုမှမဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်လို့ ဆိုင်ချင်နေတာ”

“ချစ်တယ်ကွာ”

“အို...ကိုကို”

ခေတ်လက်ထဲက ရေပိုက်ကလေး စိမ်းမြသော မြက်ခင်း
ပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲဖြုတ်ကျသွားသည်။ အေးစက်နေသော ခေတ်
ဘစ်ကိုယ်လုံး ကိုကိုရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးလှိုက်ဖိုလျက်။ မည်သည့်
စကားမှ ဆိုခွင့်မရဘဲ တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ခံလိုက်ရ၏။

“သိပ်ချစ်တယ် ခေတ်ရယ်”

ခေတ် ကိုကိုရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေ

ထုရိုက်တော့ ကိုကိုက ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“တစ်ခါထဲ ကျုံးပွေ့ပြီး အိမ်ကိုခေါ်သွားမှ ထင်တယ်”

“သွား...ကိုကိုလူဆိုးကြီး”

“ချစ်တယ်ကွ”

“မုန်းတယ်လို့ ပြောနေတာကို”

“မရဘူး၊ ချစ်ကို ချစ်ရမှာ”

“ဟွန်း...ပြောပုံကြီးကိုက မုန်းစရာ”

“တိ”

“ဟော...ဟိုမှာ အန်တီနယ်လီ ပြန်လာပြီ ကိုကို၊ ပြန်တော့နော်”

“ချစ်တယ် ပြောမှ”

“ကိုကိုနော်”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ မပြန်စေချင်ရင် ဒီအတိုင်းနေရဲ့ပဲ”

“ကိုကို”

ဒေါသဖြင့် ခေတ် အော်ပေမယ့် ကိုကိုက ဂရုမစိုက်။

“ဪ...နေဦး၊ အန်တီနယ်လီကို ကိုကိုခေတ်ကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မှထင်တယ်”

“ဟာ”

ကိုကိုပုံစံက တကယ်လုပ်မယ့်ပုံစံဆိုတော့ ခေတ် လန့်သွား၏။ ဒီအချိန်မှာ ခေတ်ကို ချစ်သည့်အကြောင်း ကိုကိုက အန်တီနယ်လီကို သွားပြောလိုက်မှဖြင့်။

အတွေးနှင့် ခေတ်ကိုယ်လေး တွန့်ခဲနေကြသွား၏။

မင်းခက ပြောလည်းပြော၊ ဒေါ်နယ်လီကားရှိရာသို့ သွားသဖြင့် ခေတ် အသံခပ်အုပ်အုပ်လေးဖြင့်...

“တကယ် သွားပြောရင် မုန်းမှာနော်”

“ဒါဖြင့် ချစ်ပြီလား”

“ချစ်ပြီ...ချစ်ပြီ၊ ကဲ...ပြန်တော့”

“တကယ်နော်၊ နောက်မှ မချစ်ဘူးဆိုလို့ မရဘူး”

“ပြန်ပါတော့ဆို”

“မောင်မင်းခ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

ခေတ်နှင့်မင်းခ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောနေချိန်မှာ
ဒေါ်နယ်လီက ခေတ်တို့နှစ်ယောက်နားကို အကဲခတ်ရင်း ရောက်
လာ၏။

“အခုပဲ ရောက်တာ အန်တီ၊ ရေပြာသတင်းကြားတာ
ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးတာပါဗျာ”

မင်းခစကားကြောင့် ဒေါ်နယ်လီ မျက်နှာကွတ်ခနဲ ပျက်
သွား၏။

“သူတို့မိုက်ပြစ်နဲ့ သူတို့ပေါ့ကွယ်”

“ခွင့်လွှတ်လို့ရရင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ အန်တီရယ်”

ဒေါ်နယ်လီကို မင်းခက ပြောရာပြောကြောင်း ပြောရင်း
ခေတ်နားက ထွက်သွားမှ ခေတ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အတော်ကြာမှ မင်းခ ပြန်သွား၏။

“ထိုင်ပါဦး”

ထိုင်သူက ထိုင်ခိုင်းနေ၍ ခေတ် ဒေါ်နယ်လီရှေ့တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ညည်းတို့အခြေအနေက အမူ ဘာလဲ”

“ရှင်”

ဒေါ်နယ်လီစကားကြောင့် ခေတ် ဒေါ်နယ်လီမျက်နှာကို
မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ...ငါ မေးတာကို ညည်းနားမလည်တာလား၊
နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား ခေတ်”

“ညည်းနဲ့ မောင်မင်းခ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း
ပြောစမ်း”

“အို”

သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ။ အညှာအတာ ကင်းမဲ့
လွန်းသည့် ဒေါ်နယ်လီစကားကြောင့် ခေတ်နှလုံးသား ဆတ်ဆတ်ခါ
နာသွားသည်။

နာကျင်ရသော နှလုံးသားကြောင့် ခေတ် ဒေါ်နယ်လီ
ကို ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင်မှာပဲ ဒေါ်နယ်လီ၏ အသံစူးစူးက
သပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒါပဲနော်၊ ငါတို့က ညည်းကို ကြိုသတိပေးပြီးသား
လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရတယ်၊ မောင်မင်းခဆိုတာ ဘယ်လို

အသိုင်းအဝိုင်း ကြီးပြင်းလာတဲ့သူဆိုတာ ညည်းလည်း သိနေတာပဲ”

“အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်မြင့်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်က ညည်းလို ပညာလေးကလွဲပြီး ဘာမှ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူက အတည်တကျ စဉ်းစားမှာလဲ”

“နောက်မှ အမေကယ်ပါ အဘကယ်ပါ မလုပ်နဲ့”

ခေတ်က သူမအပေါ် ရက်ရက်စက်စက် ပြောနေသည့် ဒေါ်နယ်လီကြောင့် ရင်ထဲ ကျင်တက်သွားသည်။

ဒေါ်နယ်လီ သူမကို ဘာသဘောနှင့် ပြောနေသည်ဆိုတာကို ခေတ် နားလည်သည်။ စေတနာရှိလွန်း၍တော့မဟုတ်။ သူ့သမီးတွေထက် သာသွားမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။

“ခေတ်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပါတယ်၊ နားလည်ပါတယ် အန်တီ”

ဒေါ်နယ်လီထံမှ ခေတ်အပေါ် မလိုမုန်းတီးသည့် အကြည့်များ စူးခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

“ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိရင်လည်း အခုထဲက သူများ အပြောအဆို မခံရအောင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေ ခေတ်”

“အခု မောင်မင်းခနဲ့ ညည်းက ကြိုက်နေကြတာလား”
ခေတ် ထိုစကားကို မဖြေချင်ပါ။

မဖြေလို့လည်း မဖြစ်။ မေးသူက မေးနေပြီဆိုတော့ ဖြေရမည့်တာဝန်က ခေတ်တာဝန်။ ခေတ် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့လိုက်ရင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ခေတ်နဲ့ကိုကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာမျှနေကြပါပြီ”

“ဘာ”

“ညည်းတို့က ဒီအခြေအနေတောင် ရောက်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်”

ခေတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဒေါ်နယ်လီ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဒေါ်နယ်လီ ရင်ထဲတွင်လည်း ခေတ်အပေါ် ပို၍ မနာလို မှန်းတီးမှုများ ဖြစ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်မဲ့ထား၍ ပြုံးလိုက်၏။

“အဟင်း...ဟင်း၊ ပြောတော့ဖြင့် ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် သိပါတယ်တဲ့၊ အခု ညည်းဟာက အပြောတခြား အလုပ်တခြား ပါလား ခေတ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းကို ငါ ပြောထားတယ် မဟုတ် လား၊ သမီးနီနီနဲ့ မောင်မင်းခကို လူကြီးချင်း သဘောတူထား ကြပြီးသားဆိုတာ ညည်းသိရဲ့သားနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သူကို ညည်းက တမင် လုယူလိုက်တာလား ခေတ်”

“ခေတ်မှာ အဲဒီလို စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး အန်တီ”

“အဟွန်း...အပြောကတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ညည်းပဲ အခု မောင်မင်းခနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြပါပြီလို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ် လား”

“ညည်းဟာ နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမပဲ ခေတ်”

ခေတ် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ နှုတ်ခမ်းကိုသာ တင်းတင်း စေ့ ငြိမ်သက်နေမိ၏။ အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြနေလို့လဲ ဒေါ်နယ်

လီက လက်ခံမှာ မဟုတ်။ နုဒ်နှင့်ကိုကိုကို လူကြီးချင်း သဘောတူ ထားကြသည်ဆိုတာက ဒေါ်နယ်လီဘက်က တစ်ဖက်သတ် စကား တွေဆိုတာ ခေတ် သိပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။

အရင်ထဲက ကိုကိုက ခေတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိ လို့ ဒေါ်နယ်လီက ခေတ် ရှေ့ဆက်မတိုးရဲအောင် တမင်ပိတ်ပြော ခဲ့မှန်း ခေတ် သိသည်။ ကိုကိုနှင့်ဝေးအောင် ခေတ်ဘက်က ကြိုးစား ခဲ့တာ ခေတ်ပဲ သိသည်။ ဒီကြားထဲကမှ ကိုကိုက ခေတ်မှခေတ် ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ခေတ်လည်းမတတ်နိုင်။

“အေးလေ...ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးဇူးစွပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား က အလကား ထားတာမှ မဟုတ်ပဲ”

ခေတ်ဆိုတာက ပိတောက်ရိပ်မြို့ကို စရောက်ကတည်း က ပိတောက်ရိပ်မြို့ မိသားစု ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် အလုပ်မျိုး သူမအနေဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့။

ဒေါ်နယ်လီတို့ သားအမိသုံးယောက် သူမအပေါ် ဘယ် လို မကောင်းကြပါစေ။ ခေတ် သူတို့အပေါ်မှာ သည်းခံနေခဲ့သည်။ မေတ္တာမပျက်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဦးလေးနှင့်စပ်မှ တော်ရသည်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်နယ်လီကို သူမ သွေးသားအဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ခေတ်အပေါ် ဒေါ်နယ်လီတို့သားအမိ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်စက်ခဲ့ ရက်စက်ခဲ့၊ ခေတ်က သူတို့ကို အပြစ်မမြင်သည့် အပြင် သူမကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ပညာသင်ပေးထားတာ ကိုပင် ကျေးဇူးအခါခါ တင်နေသူဖြစ်သည်။

ဒါကိုဒေါ်နယ်လီက သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစား ရက်ရက်စက်စက် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ရုတ်ခြည်းတော့ ခေတ်သည် မခံချင်စိတ်နှင့်အတူ သူမ ကိုယ်ထဲရှိ မာနတို့က ဟုန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ခေတ်ကို အဲဒီလောက် ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောပါနဲ့ အန်တီ ကိုကိုနဲ့နဒီက တရားဝင်စေ့စပ်ထားကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ခေတ်စကားကြောင့် ဒေါ်နယ်လီထိုင်ရာက ဝုန်းခနဲ ထလိုက်၏။

“ညည်းက ငါ့ကို အာခံတာလား”

“အဖြစ်မှန်ကို မပြောပြတာပါ အန်တီ”

“အမလေး...အခုမှ စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ သွား သွား ငါ့ရှေ့မှာ လာထိုင်မနေနဲ့”

သွားဆိုတော့လည်း သွားရုံအပြင်မရှိ။ ဒေါ်နယ်လီနား က ခေတ် လှည့်အထွက်။

“နဒီ ဘယ်သွားလဲ”

“သူ သူငယ်ချင်းနဲ့ အပြင်သွားပါတယ် အန်တီ”

“ဘယ်က သူငယ်ချင်းလဲ၊ ယောက်ျားလား မိန်းမလား၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း ခေတ်”

ဒေါ်သမ္မုက်နာနှင့် ခေတ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါဆိုပေ မယ့် ခေတ် အမှန်အတိုင်း ပြော၍မဖြစ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နှင့် နဒီလိုက်သွားတာ သိရင် ပြဿနာက မလွယ်။ ကြားထဲက ခေတ်ပဲ သားအမိကြား ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်တာဟု ပြောကြဦး မည်။

“မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပါ အန်တီ”

ခေတ်ကပဲ ကြားထဲက ညာလိုက်ရသည်။ ဒါတော့

ဒေါ်နယ်လီက မကျေနပ်။

“သင်းကလည်း ရေပြာနဲ့အတူတူပဲ၊ မိဘက နတ်ပြည် တင်တာ သင်းက မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချချင်သေးတာ”

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားလိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမယ် မသိဘူး”

မိခင်တစ်ယောက်၏ အတ္ထု။ သားသမီးအပေါ်ထားသော မေတ္တာအဖြစ် ဒါကိုတော့ ခေတ် ဘာမှမပြောလိုတော့ပါ။ ထိုအချိန် မှာပဲ နဒီ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဒါက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ နဒီ”

“သမီးသူငယ်ချင်းဆီကပါ”

နဒီက ထိုစကားကိုဖြေရင်း ခေတ်ဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ညည်းတို့ကသာ မိဘစကားနားမထောင်ကြတာ၊

သူများသားသမီးတွေကတော့ ကောင်းစားနေပြီ သိလား”

ဒေါ်နယ်လီမှာ သမီးနှစ်ယောက်လုံး ကိုကိုဇနီးမယား ဖြစ်စေချင်လွန်း၍ ကြိတ်ကြိုးစားနေသည့်ကြားက သူဖြစ်ချင် တာတွေ ဖြစ်လာတာကို ဒေါသဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုအပေါ် အရေး

ပေးခဲ့သမျှ တကယ်တမ်း ကိုကိုက နဒီနှင့်ရေပြာကို ‘ရွေးချယ်ဘဲ ခေတ်ကို ရွေးသဖြင့် ဒေါ်နယ်လီထံမှ အမုန်းများကို နဂိုက ကြည့်မရ ခဲ့သော ခေတ်ထံသို့ စုပြုံရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရေပြာက ကမ်းကုန်အောင် မိုက်ပြသွား၍ နဒီက လိမ္မာမလားမှတ်သည်။ နဒီကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းထဲက ဖြစ်နေ၏။

နဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်ကုတ်ကုတ် သူမအခန်းသို့ တက်သွားသည်။ ဒေါ်နယ်လီမှာသာ မခံချင်စိတ် မာနတို့ဖြင့် ရင်မှာခံစားရသမျှ တို့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရင်ဖွင့်မှ ဖြစ်တော့မည်မို့ ချက်ချင်း ပင် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုအား ကောက်နှိပ်လိုက်သည်။



အခန်း (၈)

BURMESE
CLASSIC

“ဟဲလို” ဆိုသည့် ကိုကိုအသံကို ဖုန်းထဲမှ ကြား
လိုက်ရတာကိုပဲ ယုတ်လျှော့နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အင်အားတွေ
တိုးသွားရသလို ခေတ်နှလုံးသားလေး လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားရသည်။
ခေတ် ကိုကိုကို ဒီလောက်ပဲ ချစ်နေမိသည်တဲ့လား။
သူမကိုယ်သူမ ခေတ် မယုံကြည်နိုင်။
ငယ်ငယ်က တွယ်တာခဲ့ရသည့် သံယောဇဉ်ဆိုပေမယ့်
ကိုကိုနှင့်ခေတ် အချိန်ကာလ အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ခွဲခဲ့ရသူများဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြန်ဆုံ
တာ မကြာသေး။ ခေတ်နှင့်ကိုကို သံယောဇဉ်ကြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ကတော့ ဘယ်သူမှ ဖျက်၍ မပျက်နိုင်အောင် ခိုင်မာစွာ ချည်နှောင်
ထားပြီ ဖြစ်သည်။

ခေတ် ကိုကိုအသံကို ကြားတော့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို
ဖြစ်သည်မသိပါ။ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေနှင့် မျက်ရည်ဝဲချင်
လာသည်။

ခေတ်ဘဝမှာ ကိုကို မရှိ၍ မဖြစ်တော့ပါလား။

သည်အသိက ခေတ်ရင်ကို ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်လာ
၏။

ကိုကိုကို မခွဲနိုင်အောင် ချစ်မိပြီ။ ကိုကိုက ခေတ်ဘဝမှာ
မရှိလို့မဖြစ်တော့။ ကိုကိုသာ ခေတ်ဘဝ၊ ခေတ်ကမ္ဘာဆိုတာ ခေတ်
တုန်လှုပ်စွာ သိနားလည်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို”

ခေတ်ဘက်မှ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာမှမပြောပဲ နှုတ်ဆိတ်

နေပေမယ့် ကိုကိုစိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပြန်၍ အသံပြုနေသည်။

“ကိုကို...ခေတ်ပါ”

“ခေတ်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည့် ခေတ်အသံက အဖျား
ခတ် တုန်ယင်သွားသည်။ ခေတ်ကိုယ်ခေတ် သတိထားမိလိုက်
သလို မင်းခလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။

“ခေတ်...အခု ဘယ်ကဆက်တာလဲ”

“အိမ်က”

“ကိုကို အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ကိုယ် အခု ကုမ္ပဏီမှာ”

“ခေတ် ကိုကို့ဆီ လာချင်တယ်”

“ခေတ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မင်းခမှာ သူ့ဆီ မဆက်စဖူး ဖုန်းဆက်လာသည့် ခေတ်
၏ စကားကြောင့် ခေတ် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီဆိုသော အသိနှင့်အတူ
ခေတ်အတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး ခြံချင်းကပ်နေသည်ဆိုပေမယ့် ခေတ်နှင့်
မင်းခက တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့ခွင့်ရကြသည်မဟုတ်။ ခေတ်တ

သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေသလို သူမကိုယ်သူမလည်း တန်ဖိုးထားသည့်အတွက် မင်းခ ဇွတ်တွေ့မှ တွေ့ခွင့်ရသည်။

သူ့ဆီ အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ခေတ်ကစပြီး ဘယ်တော့မှ ဖုန်းမဆက်တတ်။ ခေတ် ယခုလို သူရှိရာ လာဖို့ဆိုတာ ပို၍ဝေးရသည့်အဖြစ်။

ယခု ခေတ်မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စရှိ၍ သူ့ဆီ လာရသည် မသိ။

မင်းခ စိတ်ထင်လို့ပဲလား မသိ။ ခေတ်အသံက တုန်ခါနေသည်။ တစ်ခုခုကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ထိခိုက်ခံစားနေရသလိုမျိုးဖြစ်သည်။ ခေတ် သူ့ကိုဖွင့်မပြောပေမယ့် ခေတ် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို မင်းခ စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို သိနားလည်လိုက်၏။

“ခေတ်...အိမ်က စောင့်နေနော်၊ ကိုကို ခုပဲ ခေတ်ဆီလာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေတ် ဖုန်းလေးကို ချရင်းက ကိုကိုကို စိတ်ပူအောင် လုပ်မိပြီလားဟု တွေးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။ တစ်ခု သေဆုံး

သည်က ခေတ်အိမ်ထဲမှာ မနေချင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောသည့်အတိုင်း မကြာ။ ကိုကိုကား ရောက်လာသည်။ အသင့်စောင့်နေသော ခေတ်မှာ ကိုကိုကားနှင့် ပါလာခဲ့ရသည်။

“ကဲ...ပြောပါဦး၊ ခေတ် ကြည့်ရတာ မျက်နှာလည်း ကောင်းဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“ခေတ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုကို”

“မညာတတ်ပဲ ညာတာက ပိုဆိုးတယ်ကွ၊ ခေတ် တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခေတ်မျက်နှာလေးက သက်သေခံနေတယ်၊ နေမိပါဦး၊ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကြည့်လဲ”

ကိုကိုစကားအဆုံးမှာ ခေတ် နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“နဒီတို့သားအမိ ခေတ်ကို ရန်လုပ်ပြီး ထားသွားကြတာလေ”

“ဘယ်လို...ခေတ်ကို ရန်လုပ်တယ် ဟုတ်လား”

“သူတို့ ခေတ်ကို ဘယ်လို ပြောပြစမ်း ခေတ်”

“ခေတ်ကို သူတို့သဘောတူတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်လို...ခေတ်ကို သူတို့သဘောတူတဲ့လူနဲ့ ဖေးစားမယ် ဟုတ်လား၊ ခေတ်မှာ ကိုကိုရှိတယ်လို့ မပြောလိုက်ဘူးလား”

ကိုကိုစကားအဆုံးမှာ ခေတ် ကိုကိုမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကိုပြောတာ ကြားလား ခေတ်”

ခေတ် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။ ခံစားမှုဖြင့် ကိုကို ရင်ခွယ်ထဲ ခေါင်းလေးကို တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကိုကို ပြောသလို ခေတ်ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေတ်ဘဝနဲ့ ကိုကိုဘဝက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားကြတာပဲ”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ခေတ်၊ ကိုကို မင်းကို ချစ်တဲ့ အချစ်ထဲမှာ အဲဒါတွေ မပါဘူး၊ ကိုကိုမျက်နှာကို မင်းသေချာကြည့်စမ်း ခေတ်”

ခေတ်မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူပင့်မော့ကာ မင်းခ ခေတ်

မျက်နှာလေးကို သူ့အား ကြည့်စေလိုက်သည်။

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်နှင့်...

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ ခေတ်၊ မင်း တခြားသူနဲ့ လက်မထပ်ရဘူး၊ မင်းကို ကိုကို လက်ထပ်မယ် ဒါပဲ”

ကိုကိုဘက် ခေတ်ကို ချစ်သည့်စိတ်နှင့် ပြတ်သားနိုင်ပေမယ့် ခေတ်ဘက်ကတော့ ကိုကို ပြတ်သားသလို မပြတ်သားနိုင်ပါ။

ခေတ် ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကိုကိုက မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခေတ်ကို လက်ထပ်မှာကို ခေတ်သိသည်။ သိ၍လည်း ခေတ်ဘက်မှာ

ဆုံးဖြတ်ချက် အသင့်ရှိသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က တခြားမဟုတ်။ ကိုကိုကို ခေတ်ဘက်က ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မည်မဟုတ်ဆိုတာ

ကိုကို မသိ။ သိစရာလည်း မလိုပါ။ အန်တီနယ်လီ ပြောသလို ကိုကိုကို တကယ်ချစ်၊ တကယ်မြတ်နိုးရင် ကိုကိုကို လူအထင်ဆေး

အောင်၊ ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ညစ်နွမ်းအောင် မလုပ်သင့်။ ကိုကိုက ခေတ်နဖူးလေးကို ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်ပြီး...

“ခေတ် သိပ်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ခေတ်မျက်နှာနဲ့

လေးတွေကို ကြည့်တာနဲ့ ကိုကို သိပါတယ်ဗျာ၊ ကိုကိုချစ်တာ
ခေတ်ကိုပါ။ ခေတ်က ကိုကိုကို ပြန်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုကို ကျေနပ်ပြီး
တခြားဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“ပြောစမ်း...ခေတ်၊ ကိုကိုကို ချစ်လား”

“ချစ်တယ်”

“ဒါဆိုပြီးပြီပေါ့၊ ကိုကိုကို ခေတ်က ချစ်တယ်၊ ကိုကို
က ခေတ်ကို ချစ်တယ်၊ တခြားဘာလိုသေးလဲ”

“ကိုကိုတို့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမယ်၊ ခေတ်ကို
လက်ထပ်ဖို့ အန်တီနယ်လီဆီမှာ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းမယ်၊
ဒါဆို ခေတ်ကို သူတို့ ဘာမှပြောလို့မရတော့ဘူး”

ကိုကိုစကားကြောင့် ခေတ်ရင်မှာ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစား
လိုက်ရသည်။

ကိုကိုက ခေတ်ကို တကယ်ချစ်တာ သိရတော့ ခေတ်
စိတ် ဝမ်းသာကျေနပ်မှုနှင့်အတူ နာကျင်ကြေကွဲမှုကိုပါ တစ်ပြိုင်
ထဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီနေ့ ခေတ်ကို ဒေါ်နယ်လီပြောသော
စကားတွေကို ခေတ်နားထဲက မထွက်။ ခေတ်မှာ အစထဲက

ခံစားမရှိ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိပေမယ့် အစ်ကိုက မလိမ္မာ။
ဆိုးမိုက်ပေတော့ပြီး ထောင်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေခဲ့သူ။

အရင်က ထိုက်စွာ ခေတ်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် အခုကျော့ အန်တီ
နယ်လီက ခေတ်ကို ထိုက်စွာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကျပ်ကိုင်လာ
သည်။ ကိုကိုနှင့်ခေတ် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုကြောင်း ခေတ်ဘက်
က တရားဝင်ပြောလိုက်တာနှင့် ဒေါ်နယ်လီက ခေတ်အစ်ကို
လူဆိုးကို ရှာဖွေဆက်သွယ် ခေါ်ယူလာသည်။

ထိုက်စွာ ခေတ်ဦးလေးကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။

“ဒီမယ်...ခေတ်၊ ညည်း မင်းခကို ချစ်သူအဖြစ်က
မရရအောင် အဆက်ဖြတ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ပဲ ညည်းက ညည်း
သဘောနဲ့ညည်း မင်းခကိုရအောင် လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ညည်း
အစ်ကို မင်းနစ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ငွေညစ်ဖို့ လွှတ်လိုက်
ရုံပဲ”

“အန်တီစကားက သားသမီးချင်း မစာနာသလို ဖြစ်နေပြီ
ဆိုတာရော အန်တီ သိရဲ့လား”

“သိတယ်ဟေ့...သိတယ်၊ တမင် လုပ်နေတာ၊ မင်းခကို

ငါ့သမီးအတွက်၊ ညည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း လက်ထပ်ချင်ရင် ငါတို့ သဘောတူတဲ့ ဗစ်တာကို လက်ထပ်၊ တခြားတော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ပြောမရရင် ညည်းအစ်ကိုကို ပိုက်ဆံပေးပြီး မင်းခရုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် ဖျက်ဆီးရုံပဲ”

“ဟင်”

ခေတ် သက်ပြင်းချလိုက်တော့ မင်းခက ခေတ်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ဖက်ကာ မျက်နှာလှလှလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ ခြွေချပစ်သည်။

“ပြောစမ်း...တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းချနေတာလဲ”

“ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လို့”

“တကယ်”

“တကယ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ခေတ်ကြောင့် ကိုကိုတစ်စုံတစ်ခု ထိခိုက်မှာကို အကြောက်ဆုံးပဲ”

“ခေတ်ကြောင့် ကိုကိုက ဘာကို ထိခိုက်ရမှာလဲ အချစ်

ရဲ့”

“ကိုကိုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ”

ခေတ်စကားကြောင့် မင်းခ အံ့သြသွား၏။

“ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာက ဘာကြောင့်”

“ခေတ်ကို ဘာမှ မမေးပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်၊ ခေတ်ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

“ကိုကိုလဲ ခေတ်ကိုချစ်တယ်၊ လူကြီးစုံရာနဲ့ ခေတ်ကိုကိုကိုလာတောင်းမယ်”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ နောက်မှပဲ ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်ကြတာပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“ခေတ်ပဲ ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆို”

“ချစ်လို့ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ခေတ်အများကြီး စဉ်းစားနေတာပေါ့ ကိုကို”

“ခေတ်ပြောတာကို ကိုကို နားမလည်ဘူး”

“နောက်တော့ ခေတ် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ကိုကို နားလည်လာမှာပါ”

“ခေတ်ကို ပိတောက်ရိပ်မြို့မှာ ရှေ့ဆက်ထားဖို့ ကိုကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး ခေတ်”

“ခေတ်အတွက် အဲဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုကို ခေတ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်တတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ကိုကို့ဆီ ခေတ်ပြေးလာခဲ့မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုကို့ချစ်သူက လိမ္မာသားပဲ”

“ခေတ် ဘယ်တုန်းက မမိုက်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဪ...ကိုကို့အချစ်ရယ်”

ချစ်ပင်ပျိုး၍ ချစ်မိုးစွေချင်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေတ် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုကို့ထံမှ ချစ်အနမ်းများဖြင့် နွေးထွေးလှိုက်ဖို သွားသည်။ ခေတ်နဲ့ကိုကို တွေ့ရတာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ် နိုင်တာပဲ။ ဒါကို ခေတ် မမေ့။

မမေ့၍လည်း ကိုကို့ကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ကိုကို့ဆိုးသမျှကို လိုက်လျောသည်းခံနေမိသည်။

မင်းခက ဒါတွေကို မသိ။ ခေတ်က သူ့ကို နှုတ်ဆက် သည့်အနေဖြင့် လာဆွေခြင်းကို မသိသဖြင့် ခေတ်ကို ချစ်အနမ်း

တွေ တစ်သိကြီးပေးနေမိသေးတယ်”

“ခေတ်နားမှာ ကိုကိုရှိနေတာပဲ၊ အားမငယ်နဲ့နော် အချစ်”

ဖူးဖူးပြည့်ပြည့် ခေတ် နှုတ်ခမ်းလေးကို မင်းခက သူ့လက်နှင့် ကောက်ကြောင်းလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးလေး ပြော လိုက်၏။ ခေတ်ကို သူ အဘယ်မျှ ချစ်တာကို မင်းခပဲသိသည်။

ခေတ်အပေါ် မင်းခ အချစ်ပိုတိုးလာနေတာကို ခေတ်က မသိ။

ခေတ်၏ ဆင်စွယ်လက်မောင်းလေးမှ မွေးညှင်းစိမ်း လေးများကို လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေပြီးမှ...

“ခေတ်”

“ဟင်”

“ခေတ် ကိုကို့ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ...ကိုကို့ကို ခေတ်က လက်မထပ်ဘူး ဟုတ် လား”

“ဟင့်အင်း”

ခေတ်က ခေါင်းလေးထပ်ရမ်းတော့ သူ အသည်းယား
သွား၏။

“သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး”

“အို...ကိုကို”

ခေတ်နှုတ်ခမ်းတွေ နာကျင်နွေးထွေးသွားကာ ကိုကို
ရင်ခွင်ထဲ သူမတစ်ကိုယ်လုံး မွန်နှစ်သွားသည်။

သိပ်ချစ်တာပဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုအချစ်တွေနဲ့သာ ခေတ်
ထာဝရ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်း
လိုက်မလဲ။

အခုတော့ ခေတ်ရှိရာကို မနွေက ကိုနှစ်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခေတ်၊ ကိုကိုညီမက သူဌေးမလေး
ဖြစ်တော့မယ်ဆို၊ ကိုကိုယောက်ဖကို ကိုကို သွားတွေ့ရတော့
မလား”

ကိုနှစ်မျက်နှာမှာ လောဘတွေနှင့် ဝင်းလက်တောက်ပ
နေတာကိုကြည့်ပြီး ခေတ်ရင်မှာ ကျင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကိုနှစ်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အန်တီနယ်လီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုနှစ်အသံက မခိုးမခန့်။ ပုံစံကလဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း
မျက်နှာပျက်သွားသည့် ခေတ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပုံကိုက မုန်းစရာ။

“ဒီမှာ...ခေတ်၊ နင်ချမ်းသာရင် ကိုကိုလည်း ချမ်းသာ
တာပဲ၊ ငါတို့မှာ ဒီမောင်နှမပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား၊ အန်တီနယ်လီ
စကားကို နားထောင်လိုက်ပါလား ခေတ်၊ ဒါဆို ငါတို့မောင်နှမ
တစ်သက်စားမကုန်တော့ဘူး”

ငယ်တုန်းကလည်း ခေတ်အပေါ် ဘာတစ်ခုမှ ငဲ့ညှာ
မှုမရှိခဲ့သည့် အစ်ကိုက သူကောင်းစားရေးကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့
သူ။ အခုလဲ ခေတ်ကို ချစ်၍မဟုတ်။ သူ့ဘဝကောင်းစားရေး
အတွက် ခေတ်ဘဝကို အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေသည့် အစ်ကိုဖြစ်
သူမျက်နှာကို ခေတ် မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေလိုက်၏။

“အန်တီနယ်လီက နင့်ချစ်သူဆိုတဲ့လူကို နင့်နဲ့သဘော
မတူဘူး၊ အဲဒါလည်း သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝခြင်းက ဒီလောက်
ကွာခြားတာ၊ ဘယ်သူက နင့်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတည်
ကြံ့ပဲ့မလဲ၊ သူဌေးဆိုတဲ့ကောင်တွေက သူတို့ဘဝကောင်းစားဖို့၊

တိုးတက်မြင့်မားဖို့ကလွဲရင် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ပဲ ဘဝပျက်ကျန်ခဲ့မှာ”

“အဲဒါ ကိုနစ်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ...ဒါ ငါ့အလုပ်ပေါ့၊ အန်တီနယ်လီ သဘောတူ တဲ့ ဗစ်တာနဲ့ နင် လက်ထပ်လိုက်ရင် အန်တီနယ်လီက ငါ့အတွက် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်၊ ငွေလဲပေးဦးမယ်၊ ဘယ်လောက် ဟန်ကျ လဲ၊ အခု ငါ့မှာ နေစရာအိမ်မရှိဘူး ခေတ်”

“နင်က ဒီမှာ လာနေတာ၊ ငါက လမ်းဘေးမှာ ဘယ်လောက်ခုက္ခရောက်နေလဲ၊ နင် သိလား”

“သိစရာမလိုပါဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကိုနစ်ဘာသာ ပဲလုပ်တာ မဟုတ်လား၊ ခေတ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ခေတ်စကားကြောင့် ကိုနစ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာလဲ...ခေတ်၊ နင်က ကိုယ့်အစ်ကို ဘာဖြစ်ဖြစ် လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

ကိုနစ် အမေးစကားကို ခေတ် မဖြေ။

“ရတယ်...ခေတ်၊ နင့်ကို ပြောလို့မရရင် နင့်ကိုကို

ဆိုတာကို တွေ့ပြီး ငါဖြစ်ချင်တာ ငါလိုချင်တာကို တောင်းဆို လိုက်ရုံပဲ”

“ကိုကိုကို သွားမတွေ့နဲ့”

“တွေ့ရမှာပေါ့ ခေတ်ရ၊ ညီမတစ်ယောက်လုံး ပေးထား ရတာ နည်းတဲ့အရင်းအနှီးလား”

“ကိုနစ်”

“ဘာလဲ”

“ခေတ်မှာ ဘာရည်းစား ဘာချစ်သူမှမရှိဘူး၊ အန်တီ နယ်လီကို မုန်းလို့ တမင်အခွဲတိုက်ပြီး ညာပြောလိုက်တာ အဟုတ် ထင်မနေနဲ့”

“နင် တကယ်ပြောတာလား ခေတ်”

“ညာပြောရမယ့်ကိစ္စလား၊ ကိုနစ်ပြောသလိုပဲ၊ သူဌေး ဆိုတဲ့ လူတန်းစားထဲမှာ အချစ်တွေ နှလုံးသားတွေ မရှိဘူး ကိုနစ်၊ ခေတ်တို့လို အိမ်ဖော်သာသာ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူဌေးက ချစ်သူ တော်ချင်မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် နင်က အန်တီနယ်လီကို ညာပြောလိုက်တာ

ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ကိုနစ်က ခေတ်စကားကို နားထောင်ပြီး ခဏတော့
ငြိမ်သွားသည်။ ခေတ်ကတော့ သူမ ပြောတဲ့စကားကို ကိုနစ်
ယုံသွားပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေ၏။ ကိုကိုမင်းခသာ ခေတ်
ချစ်သူဆိုရင် ကိုနစ်က ကိုကိုကို မရရသည့်နည်းနှင့် ငွေညစ်မှာ
သေချာသည်။

“အေးလေ...နင် ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ငါ
စဉ်းစားဦးမယ်”

▲ ▲ ▲

အခန်း (၉)

“ဟွန်း...ပြောတော့ဖြင့် မိုးလားကဲလား၊ မင်းခလို
လူကပဲ သူရည်းစားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ ပြီးတော့ မာမိုကို မခံချင်
လို့ တမင်ညာပြောတာတဲ့လေ”

“သေချာရဲ့လား မာမီ”

“သူ့အစ်ကို ကိုယ်တိုင်ပြောတာ၊ ဘာမသေချာစရာရှိလဲ
မင်းခလိုလူကရော သူလိုမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလား၊ ဟိုက
သနားနေတာကို အခွင့်အရေးယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးကတော်
ဖြစ်ချင်နေတာ နေမှာ”

ဒေါ်နယ်လီ ထိုစကားကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းကို မှဲသည်။ ခေတ်နှင့်မင်းခ ဘာမှမဆိုင်မှန်း ခေတ်အစ်ကို ကိုနစ်ကတစ်ဆင့် သိခွင့်ရ၍ ဒေါ်နယ်လီ သိပ်ကျေနပ်နေပေမယ့် နဒီကတော့ ထိုစကားကို သိပ်မယုံ။ သူမရှေ့မှာ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ခေတ်ကို အရေးတယူ လုပ်ပြနေတာ မမြင်ချင်မှ အဆုံး

ဒါတွေကို မာမီ မသိ။ ခေတ်ဘက်က ကိုကိုအပေါ် မီးနှိပ်ထားတာ သေချာသည်။ ဒါကလည်း ခေတ်ဘဝနဲ့ ကိုကိုဘဝ တခြားစီဆိုတော့ သူ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာ ကြောက်လို့လား မပြောတတ်။

“အခုတော့ သင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ လူမှန် ဘဝမှန် ဖြစ်သွားအောင် ပညာပေးလိုက်တာ သိပ်မှန်သွားပြီ”

နဒီမှာ သူမ မာမီစကားကို နားမလည်။ စိတ်ထဲတော့ ခေတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မာမီ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေကိုယ်ကြံထားပါလိမ့်ဟု တွေးနေသည်။

“သမီးနဲ့ မောင်မင်းခ ဇာန်ထပ်ဖို့ မာမီ အားလုံး စိန်ထားပြီးပြီ”

“ရှင်”

ဒီတစ်ခါ သွေးလန့်သွားသူက နဒီ။ ဝဏ္ဏနှင့်နဒီတို့ အရင်လို ပြန်ချစ်နေကြတာကို မာမီ မသိသေး။ နဒီ တကယ်ချစ်တာကလည်း ဝဏ္ဏကိုပါ။ ကိုကိုမင်းခကိုတော့ ချမ်းသာဩဇာဝမှု ဂုဏ်ဒြပ်တွေကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ချင်မိတာလည်း ပါသည်။

“မာမီ မောင်မင်းခ ဘကြီးနဲ့ အားလုံးဆွေးနွေးပြီးပြီး၊ ဘကြီးချင်း သဘောတူပြီးမှတော့ ကျန်တာ သမီးတာဝန်ပဲ၊ ဒါလည်း သိပ်မပူပါနဲ့လေ၊ မာမီ အားလုံးစိစဉ်ထားပြီးသားပါ”

“မောင်မင်းခရဲ့ အမွေထိန်း ဘကြီးမှာ မာမီကို မလွန်အောင်နိုင်တာတွေ ရှိပြီးသားပါ၊ အဘိုးကြီးက လောင်းကစားသမားကြီးဆိုတော့ မင်းခ မသိအောင် ကုမ္ပဏီငွေတွေ သုံးထားတာများကြီးပဲ”

“ဟင်”

နဒီလန့်သွားသည်။ အန်ကယ် ဦးဘကျော်ကို ထိုသို့ ခေါ်မထားခဲ့။

“ညနေ အသင့်ပြင်ထား၊ ဒင်နာ သွားစားကြမယ်”

မာမိက နဒီကိုပြောပြီး နေရာက ကျော့ကျော့လေ့
ထွက်သွား၏။

နဒီမှာသာ အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ချစ်သူနှင့် ချိန်းတွေ့
ဖို့ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်သွားရသည့်အတွက် နှုတ်ခမ်းစုရင်
သွားသည်။ ဝဏ္ဏဆီ မာမိမသိအောင် ဖုန်းခိုးဆက်နေချိန်မှာ အထူး
အပိုးတွေနှင့် ခေတ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ နဒီမျက်ခုံးလေး တွန့်သွား
သည်။

“ဒါက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ ခေတ်”

“အဆောင်မှာ သွားနေမလို့”

“ဘာ”

ခေတ် အဖြေစကားကြောင့် နဒီ အံ့သြသွားပေမယ့် ခေတ်
က နဒီကို ဂရုမစိုက်။ အိမ်ရှေ့မှာ အသင့်ရောက်လာသည့် အငှား
ကားပေါ် သူမပစ္စည်းတွေ တင်နေ၏။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ခေတ်”

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတာ နဒီ”

“ခေတ် လျှောက်ထားတဲ့အလုပ်လည်း ရပြီ၊ ဒါကြောင့်

သွားတော့မှာ”

“ဦးလေးကို အားလုံး ပြောပြီးပြီ နဒီ၊ အန်တီလည်း
သိတယ်၊ ခေတ် သွားတော့မှာ”

နဒီ အံ့သြနေတုန်းမှာပဲ ခေတ်က အငှားကားပေါ် တက်
ပြီး ပိတောက်ရိပ်မြိုက ထွက်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာ
လဲ။ နဒီလည်း သေချာမသိ။

ခေတ်က ပိတောက်ရိပ်မြိုက ထွက်သွားတော့ သေချာ
သည်။ ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ။ အလုပ် ဘယ်မှာရတာလဲ
ဆိုတာ နဒီ မမေးလိုက်ရ။ ဒီကိစ္စ မာမိ သိထားသည်ဆိုတော့
မာမိများ ခေတ်ကို ဒီမှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်လိုက်တာများလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ်မရှိတာလည်း တစ်မျိုးတော့
ကောင်းတာပဲဟု တွေးကာ နဒီစိတ်တွေ ပေါ့ပျိုးသွားသည်။
ဆိုအချိန်မှာပဲ နဒီဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“နဒီလား...ရေပြာပါ၊ ဘယ်လိုလဲ နဒီ၊ နင့်အခြေအနေ
တရော၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဲဒီစကားက နဒီက နင့်ကို ပြန်မေးရမှာ ရေပြာ၊

အခု နင်တို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အိုကေမှာ စိပြေနေတယ်”

ရေပြာအသံက ပေါ့ပါးနေ၏။ စကားပြောရင်းလည်း တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်နေကြပုံပင်။

“ဟိုတစ်နေ့က ဝဏ္ဏနဲ့တွေ့လိုက်လို့ ဖုန်းဆက်တာ နဒီ သူက နင့်ကို တော်တော်ချစ်တာပဲ”

ချစ်သူအကြောင်း ကြားရတာနဲ့ နဒီရင်တွေ နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သွားသည်။ နဒီကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်ချစ်ဦး ဝဏ္ဏကို သိပ်ချစ်ပေမယ့် မာမိက ကိုကိုမင်းခန့် နဒီကို လက်ထပ်ခိုင်းတာ သည်။

“နင် ဝဏ္ဏကို လက်ထပ်မှာလား နဒီ”

“နဒီ မသိဘူး ရေပြာ”

“နင် တွေဝေနေလို့ မရဘူး နဒီ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်မှာနော်၊ ဝဏ္ဏပုံစံက နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ သိလား”

“မာမိက ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်တဲ့”

“နင့်သဘောကရော”

“ဖြစ်နိုင်ရင် နဒီဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ဖြတ်သန်းချင်တယ် ရေပြာ”

“ဒါဆို နင် ကိုကိုကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလား”

ရေပြာအမေးကို နဒီ မဖြေနိုင်။

စိတ်ထဲမှာ အချစ်နဲ့ဘဝ တစ်ဖက်စီ လွန်ခဲ့နေ၏။ ဝဏ္ဏက ရုပ်ချော၊ အပြောကောင်းပေမယ့် ကိုကိုလို မချမ်းသာ။ သူဌေးမဟုတ်။ သူဌေးသားဆိုတာပဲ ရှိသည်။

ဆင်းရဲမှာကိုတော့ နဒီကြောက်သည်။ ပင်ယန်းရမည့် အလုပ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခဖြစ်မည့် အလုပ်မျိုး နဒီမုန်းသည်။

“အေးလေ...နင့်ဘဝကို နင်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ရေပြာတို့ကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲ၊ အချစ်နဲ့ ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး ဇာည်ဆောက်လိုက်ရတာကိုပဲ နောင်တမရဘူး”

“ဒါပဲ နဒီ၊ ရေပြာ ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

“ဪ...အခု ရေပြာမှာ သားသားလေးရှိနေပြီ နဒီရေ၊ ဒါပဲနော်”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ နဒီ၊ ရေပြာ ပြောနေတာ မဟုတ် လား”

“မာမီ”

“မာမီ လုပ်မနေနဲ့ နဒီ၊ နောက်တစ်ခါ ရေပြာ ဖုန်းဆက် ရင် မကိုင်နဲ့”

ရေပြာ ဖုန်းချသွားချိန်မှာ ရောက်လာသည့် မာမီလေသံ က ခက်ထန်သလို မျက်နှာကလည်း တင်းမာနေ၏။ နဒီမှာတော့ ရေပြာမှာ ကလေးလေးရှိနေပြီဆိုတာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မာမီမျက်နှာ ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မာမီမြေးချီရတော့မည့် ကိစ္စကို မာမီ မသိသေးပါလား။

“မာမီ ပြောတာ ကြားလား နဒီ”

မာမီလေသံက နာကျင်မှုတွေနှင့် အေးစက်စွာ ထွက်လာ ၏။ နဒီ အားတင်းပြီး မာမီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး မာမီ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ နဒီ၊ ညည်းက မာမီကို ဆရာ လုပ်ဦးမလို့လား”

“ရေပြာမှာ...ဟို မာမီ မြေးချီရတော့မယ်တဲ့”

“ဘာ”

မာမီ မကြားချင်မှန်းသိသိနှင့် နဒီ ဇွတ်တိုးပြောလိုက် တော့ မာမီမျက်နှာမှာ အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ်သန်းသွားတာ မြင်လိုက် ရသည်။

“ယောက်ျားယူပြီး ကလေးရတာ ဘာဆန်းလဲ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ သူတို့အကြောင်း လာမပြောနဲ့”

ဒေါသတကြီးနှင့် နဒီနားက မာမီ ထွက်သွားပေမယ့် မာမီအတွေးအာရုံထဲမှာ ရေပြာရင်သွေးလေးအကြောင်း သူ့အလို လို မတွေးဘဲနဲ့ ရောက်သွားမှာကို နဒီ သိသည်။

သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့။

“မာမီ”

ဒေါ်နယ်လီက နဒီခေါ်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

“ခေတ် အိမ်က ထွက်သွားပြီ မာမီ၊ အလုပ်ရလို့

အဆောင်မှာ သွားနေမလို့တဲ့”

ဒေါ်နယ်လီက နဒီပြောတာကို ကြားပေမယ့် တစ်ချက်
လှည့်မကြည့်။

“သူများကိစ္စ လိုက်စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ နဒီ၊ ကိုယ်လုပ်ရ
မယ့် အလုပ်ကိုလုပ်၊ ဒါပဲ”

မာမိစကားကြောင့် နဒီ ပခုံးလေးတွန့်လိုက်၏။

• • •

အခန်း (၅၀)

“ခေတ်”

“ဟင်...ကိုကို”

ကိုကိုကို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရ၍ ခေတ်
မျက်နှာလေး ကွတ်ခနဲပျက်သွားသည်။ ချိန်းထားရင် လွဲဦးမည်။
အခုတော့ ခေတ်နဲ့ကိုကိုက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။ ပျက်နေသည့်
အငှားကားကြောင့် ခေတ် စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ ကိုကိုက ခေတ်အနား
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မတွေ့ချင်လို့ တမင်ရှောင်ပုန်းဖို့ ကြိုးစား
နေသန့်နှင့်ကြမှ ကြိဖန်လာတွေ့နေရသည့် အဖြစ်။

“ဟိုးအဆေးထဲက ခေတ်နဲ့တူပါတယ်ဆိုပြီး ကိုကိုကြည့်
နေတာ၊ အထုပ်အဝါးတွေနဲ့ ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ခေတ်”

မေးလည်းမေး၊ လူကိုယ်တိုင်လည်း ကားပေါ်က
ဆင်းလာသည့် ကိုကိုကို ကြည့်ပြီး ခေတ် ငိုချင်သွားသည်။ ကိုကို
အမေးစကားကိုလည်း ခေတ် မဖြေတတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ မင်းခက
ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို မသင်္ကာသလို စိုက်ကြည့်သည်။

“ပိတောက်ရိပ်မြို့က ထွက်လာတာလား ခေတ်”

ကိုကိုအမေးစကားကြောင့် ခေတ်ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ ဖြစ်
သွား၏။ ပိတောက်ရိပ်မြို့က ခေတ် ထွက်လာတာ ကိုကိုနဲ့ ဝေးရာ
ကို သွားရန်ဖြစ်သည့်အတွက် ကိုကိုအမေးစကားကို ဟုတ်ကဲ့လို့
ဖြေရမှာလား။ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေရမှာလားမသိဘဲ ဖြစ်နေခိုက်...

“ကိုကိုတို့ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောရအောင် ခေတ်”

“ဟင့်အင်း...ခေတ် မလိုက်တော့ဘူး ကိုကို၊ ခေတ်
တခြားအလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားစရာရှိတယ်”

ငြင်းဆန်လိုက်သည့် ခေတ်စကားကြောင့် မင်းခက ခေတ်

မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ခေတ် သွားရမယ့်နေရာက ဘယ်နေရာလဲ၊ ခေတ်ကို
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့မယ်”

“ဒီမှာ...ကားဆရာ၊ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့်
ကားပေါ်တင်လိုက်ပါ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ကားခ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နောင်ကြီးရာ၊ ကားက
အရေးထဲကျမှ ပျက်နေတာ”

“ကိုကို”

“ခေတ် ဒီကားနဲ့ပဲ သွားမယ်ဆို”

မင်းခက ခေတ်စကားကို နားမထောင်။ ကားဆရာ၏
အကူအညီဖြင့် ခေတ်အဝတ်သေတ္တာတွေကို သူ့ကားပေါ်ပြောင်း
တင်နေ၍ ခေတ် အသက်ရှူကျပ်သွားသည်။ ကိုကိုနောက်ကို
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေတ် လိုက်၍မဖြစ်။ ဒါကို ခေတ်ပဲ သိသည်။
ထို့ကြောင့် ကိုကိုလက်ထဲက အဝတ်အိတ်တွေကို ခေတ်
ဇွတ်အတင်း လိုက်လှယူဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အင်အားချင်းက မမျှ။

“ကိုကိုနော်...ခေတ် ကိုကိုကားနဲ့ မလိုက်ဘူးလို့ ပြော

နေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်၊ လာ...ကားပေါ်တက်၊ နောက်မှ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကို ပြောပြ”

“အို”

ကိုကိုက ခေတ်ကိုယ်လေးကို သူ့ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ကားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်လာ၍ ခေတ် အံကြိတ် မျက်ရည်ပဲနေမိသည်။

“ကိုကိုက ခေတ်ကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

“ကိုကိုက အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး ခေတ်၊ ခေတ် က ကိုကိုချစ်သူ၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ သွားချင်ရာသွားတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“ကြည့်သင့်ရင် ကြည့်ရမှာပဲ”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“ခေတ် ကိုကိုကို မချစ်ဘူး”

“ကျွေး”

ကားက လမ်းဆေးတစ်နေရာမှာ ချက်ချင်း ထိုးရပ်သွား

သည်။

“ပြန်ပြောစမ်း ခေတ်၊ ခေတ် ကိုကိုကို မချစ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုနဲ့ခေတ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုကိုကို လည်း ခေတ် မချစ်ဘူး”

“ဟင်”

ခေတ်ထံမှ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် ခေတ်စကား ကြောင့် မင်းခ အံ့သြသွားကာ ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို မယုံ ကြည်နိုင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ခေတ်”

“ခေတ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခေတ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ခေတ်လုပ်နေတာ”

“ခေတ်ကို ကိုကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“နှောင့်ယှက်တယ်...ဟုတ်လား”

သူ့ထံမှ အံ့သြနာကျင်စွာ တုန်ပြန်မေးလာသည့် အမေး ကို ခေတ် မဖြေ။ ကိုကိုကားပေါ်က ခေတ် ဆင်းပြေးဖို့သာ

စဉ်းစားနေမိသည်။

“ခေတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို၊ ခေတ် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားပါရစေ”

“မင်း ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ခေတ်”

“ပြောစမ်း”

ခေတ် လုပ်နေပုံကို မင်းခမာ အသည်းယားလှပြီ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ခေတ်ဆိုတာ မင်းခရဲချစ်သူ။ အမြတ်နိုးဆုံးလူသား။ ပြီးတော့ ခေတ်ကိုယ်တိုင် မင်းခကို ချစ်ပါသည်ဟု ဆိုထားပြီးမှ မင်းခကို အမုန်းစကားဆိုကာ လမ်းခွဲဖို့ ရက်ရက်စက်စက် ကြိုးစားနေပုံက စိမ်းကားအေးစက်မှုတွေ အပြည့် နှင့်ပါလား။ မင်းခရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ သူ စဉ်းစားပုံမရ။

“ဟိတ်...ပြောနေတယ်လေကွာ၊ မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ခေတ်ဘာသာ ဘယ်သွားသွား ကိုကို သိစရာမလိုပါဘူး”

ခေတ်အဖြေက ဂျစ်ကန်ကန်။ မထိမဲ့မြင် မျက်နှာလေး

က ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို တမင်လာဆွနေသလိုလို။

“ခေတ်ဘက်က အဲဒီလောက်ကောင် ဖြစ်နေပြီလား ခေတ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ...ဟုတ်ဦး”

“အို...ကိုကို”

သည်းခံခြင်းအတိုင်းအတာကို စမ်းသပ်တာပါဟု ဆိုလျှင်တော့ မင်းခထံမှ သည်းခံခြင်းအတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးပြီဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ခေတ်တစ်ကိုယ်လုံး မင်းခရင်ခွင်ထဲ နစ်ဝင်သွား၏။

ခေတ်ထံမှ စကားသံလေးများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

မင်းခ၏ အနမ်းကြမ်းကြမ်းများအောက်တွင် ခေတ်သည် အတန်ကြာ လှိုက်မောနေရာမှ သူမကိုယ်လေးကို မင်းခ ရင်ခွင်ထဲ အားရှိသလောက် ဇွတ်ရုန်းပစ်လိုက်ပြီး...

“လွှတ်နော်...ကိုကို၊ ခေတ် ကိုကိုကို မုန်းတယ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ခေတ်အသံတွေက စိတ်လှုပ်ရှား မောပန်းမှုကြောင့် တုန်ခါနေသည်။

မျက်နှာရဲရဲလေးဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်နေသူထဲမှ မင်းခ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“သတ္တိရှိရင် နောက်တစ်ခါ ကိုကိုကို မုန်းတယ်လို့ ဆိုထပ်ပြောကြည့်စမ်း ခေတ်”

ခေတ်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

“ခေတ်ကို လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စကား၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေနဲ့ မင်း ကိုကိုကို ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်နေရတာ ပြောစမ်း”

မင်းခအသံက ဒေါသတွေနှင့် တုန်ခါလျက်။

မင်းခက ခေတ်ကို ချစ်မြတ်နိုးရှာသလောက် ခေတ်

လေးက မင်းခအတွက် နားလည်ရခက်နေသည်။

“ခေတ်တို့ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စုပေါင်းပြောရအောင် ကိုကို”

“အစထဲက ဒီလိုဖြစ်သင့်တာ”

ခေတ်မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး မင်းခကားကို နေရာက မောင်းထွက်လိုက်သည်။ လက်ရှိ အနေအထားအတိုင်း ကိုကိုကို ခေတ် ထားသွားလို့မရမှန်း ခေတ် သဘောပေါက်လိုက်၍ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။

ကိုကို လက်ခံလာအောင် ခေတ် တစ်ခုခုပြောရမည်။ ထိုတစ်ခုခုက ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ခေတ် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာ၏။

“ကဲ...ရောက်ပြီ ဆင်း”

ကိုကိုကားက လူရှင်းတိတ်ဆိတ်သော နေရာတစ်ခုမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။ ခေတ် ကိုကိုကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ ခေတ်နားကို ကိုကိုရောက်လာ၏။

“ကဲ...ပြော၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ခေတ် အလုပ်ရပြီ ကိုကို”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တယ် ကိုကို၊ ခေတ် လျှောက်ထားတဲ့ ကျောင်း

ဆရာမအလုပ် အခုရပြီ၊ အဲဒီကို ခေတ် သွားမလို့”

“ကိုကို သဘောမတူဘူး ခေတ်”

“မင်း ကိုကိုကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူး ဒါပဲ”

“ခေတ်ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ကိုကို၊ ခေတ် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး”

ခေတ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကိုကိုနှင့်တွေ့ရင် ဒီလို ဖြစ်မှာကို ခေတ် ကြုံတွေ့ထားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကို မသိအောင် တမင်ရှောင်ထွက်လာမှ ကိုကိုနှင့်တည့်တည့် တိုးရသည့်အဖြစ်။

“အခုလဲ အချိန်မီတွေ့လိုက်လို့၊ မင်းသဘောနဲ့ မင်းဆီ ကိုကို မသိအောင် ထားသွားဦးမှာ မဟုတ်လား ခေတ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကိုတော့ ခေတ် ပြောမှာပါ”

“မယုံဘူး”

“ဒါဆို ခေတ်ကို မုန်းလိုက်တာ”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ခေတ်၊ အချစ်ကို မင်း စိတ်ထဲမှာ ကစားစရာလို့ ထင်နေလား”

မင်းခ ဒေါသဖြစ်နေသလို ခေတ်လည်း စိတ်ရှုပ်နေသည်။ အဖြစ်မှန်တွေ ကိုကိုကို ဖွင့်ပြေလို့မဖြစ်။ အခုချိန်မှာ ကိုကိုပုံစံက ခေတ် ဘာဖြစ်နေနေ၊ ခေတ် သူ့မျက်စိရှေ့က ပျောက်မသွားဖို့ ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှစဉ်းစားနေမှာ မဟုတ်တာ ခေတ် သိသည်။

“ပြောစမ်း...ခေတ်၊ မင်းမှာ နောက်ထပ် ချစ်ရမဲ့သူ အသစ်တွေ့နေပြီလား”

“တွေ့နေပြီ”

“မင်း ကိုကိုကို အရွဲမတိုက်နဲ့နော်”

“ခေတ်က ဘာအရွဲတိုက်လို့လဲ၊ ကိုကိုမေးလို့ ဖြေတာ ခေတ်က အရင်စပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကို ဒေါသဖြစ်သလို ခေတ်လည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ အားပြင်းသော အကြည့်နှစ်ခု လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲ။ ခေတ်ရင်ထဲမှာ နာနေသလို မင်းခ ရင်ထဲမှာလည်း ခေတ်အပြုအမူလေးတွေကြောင့် နာကျင်နေ၏။

“ခေတ်...ကိုကိုကို ဘာမကျေနပ်လဲ၊ ကိုကိုကို ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း ခေတ်”

ကိုကိုက ခေတ် သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး အခွဲတိုက်သည်ဟု
ထင်နေသည်။ အဖြစ်မှန်က ထိုသို့မဟုတ်။ ကိုကိုကို ဒုက္ခပေး
မည့် ခေတ်အစ်ကိုကြောင့် ကိုကိုနားက ခေတ် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြောလေ...ခေတ်”

“ခေတ်မှာ ပြောစရာမရှိဘူး ကိုကို”

ကိုကိုက ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ခေတ် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ ကိုကို သိတယ်၊ အဲဒါ
ဘာလဲ”

“ခေတ် အလုပ် လုပ်ချင်တယ်”

“ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေချင်တယ်”

“မင်းက ကိုကိုကို ခွဲနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုက မင်းလောက်
အသည်းမမာနိုင်ဘူး ခေတ်”

“ခေတ်ကို ကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး”

“မခွဲနိုင်ရအောင် ခေတ်က ကိုကိုနဲ့ အတူနေတာမှ
မဟုတ်ပဲ”

“အရင်က အတူတူ မနေရပေမယ့် အခုချိန်ကစပြီး ခေတ်
ကိုကိုနဲ့ အတူတူ နေရမယ်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့နော် ကိုကို၊ ခေတ် ကိုကိုနဲ့
အတူမနေနိုင်ဘူး”

ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ကောင်းတဲ့ စကားလဲ။ မင်းခ ရင်ထဲ
ခေတ်စကားက ဘယ်လောက် နာကြည်းထိခိုက်စေသည် ဆိုတာ
ခေတ် မသိ။

ခေတ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း လှပသည့် မျက်နှာ
လေးမှာ အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုးပြောင်းလျက် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို
ဘင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူ့အပေါ် ခေတ် ဒီလောက် အသည်းမာ
နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာ မင်းခ အမှားဖြစ်သွားသည်။

“လာ...သွားမယ်”

“အို...ဘယ်လိုလဲ၊ ခေတ်လက်ကို လွှတ်ဆို၊ ကိုကို
နော်”

“အို”

မင်းခက ဇွတ်အတင်း ရုန်းနေသည့် ခေတ်ကိုယ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ယူမချီကာ ကားနောက်ခန်းထဲ ပစ်ထည့်ပြီး တံခါးကို ဂုန်းခနဲဆွဲပိတ်ပြီး နေရာက ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ခေတ်နှင့်သူကြားထဲက ပြဿနာက ပြေလည်စရာမရှိ။ ခေတ်ကို လက်ထပ်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီဆိုမှတော့ ခေတ် ဘာပြောပြော သူ နောက်မဆုတ်ချင်။

“ဒါက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ ကိုကို၊ ခေတ် စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ခေတ် သွားစရာရှိတာ သွားပါရစေ”

“မင်းကို ဘယ်မှ ပေးမသွားနိုင်ဘူး ခေတ်၊ ကိုကိုနဲ့မနေရမယ်”

ကိုကိုကြောင့် ခေတ်မျက်နှာ ပြိုတော့မည့်မိုးနယ် ဖြစ်သွားသည်။

“ခေတ်ကြောင့် ကိုကို ဒုက္ခရောက်မှာ သိရဲ့လား”

“ဘယ်လိုဒုက္ခပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မယ်”

ခေတ် ဘာပြောပြော အရာမထင်။ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ

ခေတ်က တမင်အကြောင်းပြပြီး ရှောင်ပြေးချင်နေသည်ဟု ထင်နေတာ ပိုဆိုးသည်။

“ခေတ် ဘာပြောဦးမလဲ...ပြော”

“ကိုကို ခေတ်ကို အထင်လွှဲနေပြီ၊ အခု ခေတ် ပြောနေတဲ့ စကားတွေက ကိုကိုကို တမင်အမြဲတိုက် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ကိုကိုကို မချစ်လို့ မုန်းလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လို့၊ ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာကို အထိခိုက်မခံနိုင်လို့”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထားပြီး ထွက်သွားမယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ခေတ် ဆုံးဖြတ်တာ ကိုကိုအတွက်ပါ ကိုကို”

မှန်သောစကားကို ဆိုဖြစ်သည်။ ကိုကိုအတွက် ခေတ်ဘဝ ခေတ်နှလုံးသားကို အနှစ်နာခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ခေတ်က ကိုကိုအတွက် စဉ်းစားသလို ကိုကိုကလည်း ခေတ်အတွက် မစဉ်းစားရတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်”

ကိုကိုအသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားသလို ကားမောင်းနေ

ရင်းက ခေတ် လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ခေတ်ကို ကိုကို လက်ထပ်မယ်”

“ကိုကို”

“ခေတ် ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ကိုကို ဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ လက်ခံပါ”

“ဟင့်အင်း...ကိုကို၊ ခေတ်နဲ့ကိုကို ဘယ်လိုမှ မဖြစ် ပါဘူး ကိုကို”

“ကိုကိုက ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ခေတ်လည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့”

မင်းခ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော သည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ကားကို ပို၍ အရှိန်မြှင့်မောင်း လိုက်သဖြင့် မြင်ကွင်းအားလုံး ကားနောက်ပိုင်းမှာ ရိပ်ခဲ ကျန်ရစ် သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ခေတ်ကို ကိုကိုပိုင်သွားပြီ”

“ရှင်”

ခေတ် ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာ ကိုကိုကားက ခြံဝင်းကျယ် ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝေါခနဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။

“ကိုကို”

ခေတ်ခေါ်ပေမယ့် ကိုကိုက မထူး။ လှပခန့်ညားသော နှစ်ထပ်တိုက်ရှေ့မှာ ကိုကိုက သူ့ကားကို ရပ်လိုက်၍ ခေတ် ဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါ ကိုကိုအိမ်ပဲ၊ ခေတ် ကားပေါ်က ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဟင့်အင်း...ခေတ် မဆင်းဘူး”

“မဆင်းလို့ မရဘူး၊ ခေတ်ကို ကိုကိုခိုးလာတာ”

“အို”

အနားကပ်ကာ တိုးရှုရှုပြောလိုက်သည့် မင်းခစကား ကြောင့် ခေတ်ရင်ထဲ သိမ်ခနဲ ကြက်သီးလေးများထသွားသည်။ ကိုကိုက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခေတ်နားရောက်လာကာ ကားတံခါး ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ခေတ်ကို ကိုကိုဘယ်လောက် ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုး တယ်ဆိုတာ ခေတ် သိလား”

ကိုကိုအမေးစကားကို ခေတ် မဖြေပါ။ ခေတ်ကို ချစ် မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကိုကိုကို တကယ်ချစ်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲ
အောင် စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ရဘူး ကလေးမရဲ့”

“ပြော...ကိုကိုကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့”

“ခေတ် ကိုကိုကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ ကိုကို”

“ခေတ်”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တင်းတင်းစေ့ရင်း ဂရုမစိုက်ဟန်လေး
နှင့် ခေတ် ပြောလိုက်တော့ မင်းခရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားကာ
အခံရခက်ခက် မျက်နှာဖြင့် ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်
၏။

“မင်း တော်တော် အသည်းမာလှချည်လား ခေတ်”

“ကိုကိုကြိုက်သလို ထင်ပါ”

“သိပ်ပြတ်သားနေပါလား”

ကိုကိုစကားကို ခေတ် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်။ ခေတ်
နှုတ်ခမ်းအစုံကိုသာ တင်းတင်းစေ့ထားမိသည်။

“ခေတ်နဲ့ကိုကိုကြားမှာ တခြား ဘာဆိုဘာမှ ညှိနှိုင်း
လို့မရတော့ဘူးလား ခေတ်”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကလွဲရင်”

“တော်စမ်း...ခေတ်”

“မတော်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က တားရ
မှာပဲ၊ ခေတ်အကြောင်း ခေတ်မိသားစုအကြောင်း ကိုကို
ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

ရင်နာသံဖြင့် ခေတ် အော်တော့ မင်းခ အံ့သြတွေဝေစွာ
ခေတ်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ခေတ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ခေတ်မိသားစုကရော
ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကိုကို မသိသေးတဲ့ ခေတ်မိသားစုအကြောင်း ကိုကို
သိအောင် ခေတ် ပြောပြပါ”

“ခေတ်မိသားစုကြောင့် ကိုကိုကို လပ်မထပ်ချင်ဘူး
ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟင်”

ခေတ်ထံမှ ပြတ်သားစွာ ဝန်ခံလိုက်သံလေးကြောင့် မင်းခ

ချစ်သူမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေတ်ကလည်း
မင်းခမျက်နှာကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်၏။

“ခေတ်မှာ လူဆိုးအစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ
ကိုကို၊ ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘနဖူးသိုက်တူးမယ့် လူထဲမှာ ခေတ်
အစ်ကို ကိုနစ်က ထိပ်ဆုံးကပဲ”

“ခေတ်အစ်ကို...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ အမေက မွေး၊ ထောင်ကကျွေး
ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးက ခေတ်အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ခေတ်
ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုအချစ်ကို ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရလဲဆိုတာ အခု
ကိုကို သိပြီမဟုတ်လား”

“ခေတ် သွားပါရစေတော့ ကိုကိုရယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

• • •

အခန်း (၁၁)

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ခေတ်ကို ထားရစ်ကာ
မင်းခတစ်ယောက်တည်း လေသာဆောင်မှာ အချိန်အကြာကြီး
ရပ်နေမိသည်။ ခေတ်ကို သူ့သဘောနှင့်သူ ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီမို့
ခေတ်ဆိုတာ အခုချိန်မှာ သူ့ချစ်သူ၊ သူ့ဇနီးသည်ဘဝ ရောက်ရှိသွား
ပြီဖြစ်သည်။

ခေတ်ကတော့ မင်းခ ဘာပြောပြော နားဝင်ပုံမရ။
စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအယာလေးနှင့် မင်းခကိုယ်ကြီးကို
လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ရိုက်

ငိုနေသည်။ အပြစ်တင်နေသည်။

သူမကြောင့် မင်းခံ ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်
မှာကို ခေတ် သိပ်စိုးနေသည်။ ကြောက်လန့်နေသည်။ ခေတ်
အခုလို ဖြစ်နေတာ မင်းခံကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ သိရတော့ မင်းခံ
ရင်ထဲမှာ ခေတ်ကို ပိုချစ်၊ ပိုမြတ်နိုးလို့ရသည်။ ဒေါ်နယ်လီက
မင်းခံကို သူ့သမီးနီနီနှင့် လက်ထပ်စေချင်သည်။ မင်းခံ ဦးလေးက
လည်း နီနီနှင့်မင်းခံကို သဘောတူသည်။ လက်ထပ် ဖို့တိုက်တွန်း
သည်။ မင်းခံ လက်မခံ။

ပြတ်သားစွာငြင်းသည်။ ခေတ်ကို သူ ချစ်သည်။ ခေတ်
ကို လက်ထပ်မည်ဆိုတော့ မင်းခံဦးလေးက မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့်
ဒေါသဖြစ်နေ၏။

“မင်းကွာ...သူများအိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ အိမ်ဖော်သာ
သာ မိန်းကလေးကို စဉ်းစားစရာလား၊ မနယ်လီ သမီးလေး
နီနီကိုသာ လက်ထပ်ပါ ငါ့တူရား၊ ဂုဏ်ချင်းထပ် မြတ်တာ၊
ရပ်ကလေး လှတာကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း
လက်ထပ်မိရင် တစ်နေ့ မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မှာကွ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်ပဲ
ဆုံးဖြတ်ပါရစေဗျာ”

“ငါ့တူလေး မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် ပြောနေတာ
ကွ၊ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကိုယူရင် တစ်နေ့ မင်းဂုဏ်
သိက္ခာကို ထိခိုက်လာမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ မှားပါပြီဆိုပြီး နောင်တရနေ
လည်း အလကားပဲ”

မင်းခံ ဦးလေးကို ဘာမှမပြော။ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်၏။
ဦးလေး စေတနာနှင့်ပြောမှန်းသိပေမယ့် သူ့နှလုံးသားက လက်မ
ခံ။ ခေတ်နှင့်တွေ့တော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပိုခိုင်သွားသည်။

ခေတ်က မင်းခံနှင့် သူမဘဝ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်
ကြောင်း ပြောပေမယ့် သူ နားမထောင်ခဲ့။ ခေတ်ဘက်က ရိုးသား
ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံခြင်းက ခေတ်ကို ပိုမြတ်နိုးဖို့ ဖြစ်လာ၏။ မင်းခံ
အချစ်ကို လိမ်ညာယူချင်သူတွေထဲမှာ ခေတ်မပါ။ မင်းခံမှာရှိနေ
သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ခေတ်မမက်။ ဒါကြောင့်လည်း သတ္တိ
ရှိရှိ ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခြင်းဟု သူနားလည်သည်။ အားငယ်
တတ်တဲ့ ခေတ်ကို သူတတ်နိုင်သလောက် အားပေးစကားပြောရင်း

ကြင်နာယုယခဲ့သည်။

သူ့မေတ္တာကို ခေတ်သီစေချင်သည်။ နားလည်စေချင်သည်။ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာတွေကို ခေတ်ရှေ့မှာရပ်ကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ခေတ်အနားမှာ အသာပြန်လှဲလျောင်းရင်း ခေတ်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးစွာ ပိုက်ထွေးထားလိုက်၏။ ခေတ်က နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ခေတ်နဖူးလေးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းပြီးနောက် မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ချလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ မင်းခကိုယ်တိုင် ခေတ်နှင့်အတူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။ မင်းခ အိပ်ယာကနီးတော့ သူ့နားမှာ ခေတ်မရှိတော့။ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခေတ်အမည်လေးကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်၏။

“ခေတ်”

သူ ခေါ်ပေမယ့် ထူးမည့်သူက မရှိ။ အိပ်ယာမှထပြီး ခေတ်ကို သူ လိုက်ရှာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေတ် မရှိ။

“ဟင်”

မှန်တင်ခုံပေါ်က စာရွက်ဖြူဖြူလေးကြောင့် မင်းခရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ စာရွက်ခေါက်လေးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်းစက်လှပသည့် ခေတ်၏ လက်ရေးလေးများဖြင့် ရေးထားသည့် စာလေးတစ်စောင်။

ခေတ်ကို လိုက်မရှာပါနဲ့ ကိုကို၊ ခေတ် ကိုကိုနဲ့ ခေးရာကို ထွက်သွားပါပြီ။

ခေတ်

မင်းခရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေတ် သူ့ကိုထားပြီး ထွက်သွားပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“ခေတ်”

“ခေတ်”

ခေတ်အမည်ကို အကျယ်ကြီးခေါ်ပြီး သူ အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းခက လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိ။

မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ခေတ်ရယ်။

မင်းကို ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ ဘယ်လောက်

မြတ်နိုးလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့နဲ့ ကိုကိုအပေါ်မှာ ရက်စက်လှချည်လား အချစ်ရယ်။

သူ့လက်ထဲက ခေတ် ရေးသွားသည့် စာလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မင်းခန့်လုံးသားတွေ နာကျင်သွားသည်။

ခေတ် လုပ်သွားပုံကို နားမလည်နိုင်အောင် ခံစားမှုတွေ ရှုပ်ထွေးလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေချိန်မှာ ခေတ်ကတော့ အထေးပြေးကားတစ်စီးပေါ်မှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ခေတ် ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ခေတ် နောင်တမရ။ ကိုနစ်က အခု ဆေးစွဲနေပြီ။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့။ သူ့ဘာ သာနေတာကို အန်တီနယ်လီ ဘယ်လိုသွားရှာလာသည် မသိ။

ခေတ်အခြေအနေက သူတို့ မျှော်လင့်ထားသလို မင်းနှင့် မပတ်သက်ဆိုတော့ ကိုနစ်က အန်တီနယ်လီဆီက ငွေတောင်းသည်။ အန်တီနယ်လီက မပေးချင်ဘဲ မေးလိုက်ရသည်။

နေစရာ၊ စားစရာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကိုနစ်က တောင်းဆိုလာတော့ အန်တီနယ်လီက မကြိုက်။

ခေတ်ဦးလေးကို တိုင်မည်ဟု ပြောသည်။ ဦးလေးက

ကိုနစ်ကို လူဆိုးလူမိုက်အဖြစ် လုံးဝလက်မခံ။ သူ့အိမ်ရိပ်ကိုပင် မလာစေရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသူ။ ဒါကို အန်တီနယ်လီရော ကိုနစ်ပါ သိကြသည်။

ခေတ်ကို ဒုက္ခပေးချင်တာနှင့် ကိုနစ်ကို သွားပတ်သက်သည့် အန်တီနယ်လီပဲ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်သူ ဖြစ်လာ၏။

“ဦးလေးကို ခင်ဗျားတိုင်လဲ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် ဦးလေးသိအောင် ပြောပြလိုက်ရုံပဲ အန်တီနယ်လီ၊ ကျွန်တော်က ဦးလေးဆီကို လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီနယ်လီခေါ်လို့ ဦးလေးတို့မိသားစုထဲကို ရောက်လာရတာပါလို့”

“ကြည့်စမ်း...မင်းကများ ငါ့ကို”

“အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတာပါဗျာ”

“ရှေး...ရှေး၊ မင်း လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံ၊ နောက်ထပ် မတောင်းနဲ့တော့”

ဆောင့်အောင့်ပြီး ငွေတစ်ထပ် ထည့်ပေးလိုက်သည့် အန်တီနယ်လီမျက်နှာမှာ ဒေါသနှင့်ခံပြင်းခြင်းတွေ ပြည့်နေ၏။ ကိုနစ်က ငွေယူပြီး ကောင်းကောင်း ထွက်မသွား။

သူ့အတွက် နေရာ၊ စားစရာ စီစဉ်ပေးပါဟု ပြောပြီး
မှ ထွက်သွားတော့ ဒေါ်နယ်လီ တောက်ခေါက်ကျန်ခဲ့တာ ခေတ်
မျက်လုံးနှင့် မြင်ခဲ့ရသည်။ နားနှင့်ကြားခဲ့ရသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ကိုနစ်ကို အန်တီနယ်လီ ဘာတွေခေါ်ပြော
နေသည်မသိ။ ခေတ်ကတော့ ပီတောက်ရိပ်မြိုက အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အလုပ်ခန့်စာရဟော့ ပိုအဆင်ပြေသွားသည်။ ကိုကိုနှင့်
တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ကံတရားကိုတော့ ခေတ် မေ့ပစ်
ရန်သာ ရှိသည်။ ဇွတ်နစ်ပြီး ကိုကိုဘဝထဲ မဝင်ရက်။ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် နာကြည်းမှုတွေနှင့် ကိုကိုနှင့် ဝေးရာကို ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ခေတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုရယ်။ ခေတ်ကြောင့် ကိုကို
ဒုက္ခရောက်မှာ ခေတ် မကြည့်ရက်လို့ပါကွယ်။

ကိုကိုကို ခေတ် ချစ်တယ်။

သိပ်ချစ်လွန်းလို့လည်း ခေတ် အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ
တယ်ဆိုတာ ကိုကို သိလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်။

ရင်မှာ ပြင်းပြင်းပြပြ နာကျင်လာ၏။ ခေတ် ကိုကို ကို

ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာ ခေတ်သိသည်။ ကိုကိုမေတ္တာ ကို
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။

ဒါပေမယ့် ခေတ်က ကိုကိုထက် ခေတ်ရင်ထဲက အချစ်
တွေ ပိုအင်အားကြီးနေသည့်အတွက် ရှောင်ပြေးခဲ့သည်။

ခေတ်ဆီမှာ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင် အနည်းငယ်၊
အလုပ်ခန့်စာ၊ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ခေတ်
ဆောင်းထားသည့် ငွေလေးတွေ ပါလာသည်။ ခေတ်၏ အနာဂတ်
ခရီးက ကယ်လိုပုံစံ ဖြစ်လာဦးမည် မသိ။

သတ္တိရှိစွာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းဖို့ ခေတ်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

နေရစ်တော့ ကိုကိုရယ်။ နောင်ဘဝတွေရှိရင် ခေတ်
ကိုကိုကို အခုထက် ပိုချစ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။

ခေတ် စီးလာသည့် ကားက ကိုကိုနှင့် အဝေးဆုံးအရပ်
သို့ ဦးတည်သွားနေ၏။ မင့်ဘူးလို့ အားတင်းထားပေမယ့် ခေတ်
မျက်ဝန်းအိမ်မှာ အလိုလို စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက ခေတ်
ပါးပြင်မို့မို့ပေါ် စီးကျလာ၏။

ကိုကိုကို ချစ်လွန်း၍ စွန့်ထွက်လာရပေမယ့် ခေတ်
နှလုံးသားမှာ နာကျင်မှုတွေနှင့်ဆိုတာ ကိုကိုတစ်ယောက်သိမှ
သိပါလေစကွယ်။

“အဟင့်...ဟင့်”

ခေတ် ကျိတ်၍ ရှိုက်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံ
ဖြူဖြူလေးနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ချိန်မှာ ခေတ်ရှေ့ကို လက်တစ်ဖက်
ဆန့်ထွက်လာပြီး ယောကျ်ားလက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် လှမ်းပေး
တာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ရော...ဒါနဲ့ သုတ်လိုက်”

“ဟင်”

အောင်မြင်ခန့်ညားသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ အသံ
က ခေတ်နားမှ နီးကပ်စွာ ထွက်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည့် လူက ခေတ်ဘေး
နားမှာ ထိုင်နေ၏။

“ရော...ယူလေ”

“ဟင့်အင်း”



“စေတနာနဲ့ ပေးတာကွ၊ ဟခြား ဘာဝေဒနာမှ မပါဘူး”

လေသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

ခေတ်မှာလဲ လက်ကိုင်ပဝါမပါတာနှင့် ပေးလာသည့်
လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါကလည်း ကျုပ် လက်ကိုင်
ပဝါ မဟုတ်ဘူး၊ ကောက်တွေ့လို့ သိမ်းထားတာ၊ မင်းသုံးပြီး
လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်”

ပြောပုံက ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။ သူ့ဘက်က နောက်
ဆက်တွဲ ပြဿနာ ဘာမှမရှိကြောင်း ဖြေရှင်းပြီးသားဖြစ်၍ ခေတ်
အဆိုတတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူက ပေးထားသည့် လက်ကိုင်
ပဝါနှင့် မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်တော့ သင်းဖျော့လတ်ဆတ်သော
မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကြောင့် စိတ်ထဲလန်းသွားသည်။

ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား၍ တစ်ဖက်လူ၏
မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် ကြည်လင်အောင်မြင်သော အသံကို
တော့ သတိထားလိုက်မိသည်။ လက်ကိုင်ပဝါပိုင်ရှင်က အနား

ကလူ မဟုတ်လျှင် အတော် အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော လူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ခေတ် တွေးလိုက်သည်။

လက်ကိုင်ပဝါက ခေါက်ရာမပျက်။ သစ်လွင်တောက်ပ နေပုံကအစ လှသည်။ တစ်ဖက်လူက ပြန်ပေးစရာ မလိုဟု ပြော ထား၍ ခေတ်က သူမလက်ကိုင်အိတ်ထဲ တရိတသေထည့်ပြီး သေချာသိမ်းလိုက်၏။

ဒါကိုပဲ ဦးထုပ်အောက်မှ မျက်ဝန်းအစုံက အစအဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည့် မိုးတိမ်ကမြင်၍ နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

သူပြောသည့်စကားကို မိန်းမလှလေး တကယ်ယုံသွား ၍ပါ။ သူမက မိုးတိမ်ကို သတိမထားမိပေမယ့် မိုးတိမ်ကတော့ ကားပေါ်စတက်လာထဲက ထူးခြားသည့် အလှတွေနှင့် လင်းလက် နေသည့် သူမကို သတိထားမိခဲ့သည်။

ယုန်မွေးအင်္ကျီနီနီလေးနှင့်အပြိုင် မျက်နှာလှလှလေး ယန်းသွေးရောင်တောက်ပနေပုံက တွေ့မြင်ရသူကို တစ်မျိုးစွဲငြိ စရာ ဖြစ်နေ၏။

မိုးတိမ် ကံလောင်းချင်တော့ မိန်းမလှလေးက သူနှင့် ခုံချင်းကပ်လျက် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ချိန်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်းမရ။ တစ်လောကလုံး သူမ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်ပုံဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်နေ သည့် ပုံလေးက ထူးခြားနေသည်။

အသည်းကွဲလာတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ စိတ်ထိခိုက်စရာ အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် ကြုံလာရတာလား သေချာမသိပေမယ့် ငေးငိုင့်တွေဝေနေတာလေးကို သတိထားမိသည်။ လမ်းရောက် တော့ မိုးတိမ် ထင်သည့်အတိုင်း မိန်းမလှလေး ကျိတ်ငိုသံကို ကြားရသည်။

မရည်ရွယ်ပဲ သူ့မှာပါလာသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပေးတော့ သူမက မယူ။ မိုးတိမ်ကို ဇာတ်လမ်းလာရှာသည် ဟု ထင်နေသလား မသိ။ ဒီလိုအထာတွေ ရိုးနေပြီမို့ မိုးတိမ်ကလည်း သူ့ဘက်က သဘောထားရှင်းကြောင်း ပြသည့် အနေဖြင့် သူ လက်ကိုင်ပဝါကို သူများ လက်ကိုင်ပဝါဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

သံသယရှင်းသွားသည့် သူမက လက်ကိုင်ပဝါကို စိတ်

ချယုံကြည်စွာ သူမအိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်တာဖြစ်၍ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းသိမ်းလိုက်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါဟာ ကိုယ့်လက်ကိုင်ပဝါဆိုရင် သူမ ဘာဖြစ်သွားမည်မသိ။

“အားလုံးနားမယ်၊ ခရီးသည်တွေအားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းလို့ရပါပြီ”

ကားကြီးက လမ်းခရီးတစ်ဝက် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းလင်း သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လိုက်၍ ခရီးသည်အားလုံး ကားအောက်ဆင်းသွားကြသည်။ ထိုသူတွေထဲမှာ ခေတ်နှင့်မိုးတိမ်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

“ဒုတ်”

“ခွမ်း”

“အို”

“ဟာ”

အဖြစ်က လုံးဝမထင်မှတ်သည့်အဖြစ်။ ခေတ် ဝင်တိုက်လိုက်၍ မိုးတိမ်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ဟန်းဖုန်း လွှတ်ကျပြီး ကွဲသွားသည့်အတွက် ခေတ်မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

“ဆောရီးပါရှင်၊ ခေတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခေတ်ကြောင့် ရှင်ဟန်းဖုန်းလေး ကွဲသွားပြီ၊ ခေတ် ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ့်”

“ဘယ်လို ဝယ်ပေးမှာလဲ”

“ရှင်”

ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည့် ရိုးသားအပြစ်ကင်းသော မျက်လုံးအစုံကို မိုးတိမ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်လှသည့် မျက်လုံးတွေပါလား။ မိုးတိမ်ရင်ထဲ ထူးခြားစွာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်ပေးမှာလားလို့ မေးတာ”

“ဒီနေရာမှာ အရောင်းဆိုင်ရှိလို့လား”

“နီး”

“ဟင်...ဒါဆို”

“မင်းလိပ်စာ ကိုယ့်ကို ပေးခဲ့”

“ဟို...အဲဒါက”

ခေတ်စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ခေတ်ကိုယ်တိုင် သူမ သွားရမည့်ခရီးကို သိသော်လည်း နေရာအတိအကျ မရှိသေး။ လိပ်စာပေးဖို့ သူမဘက်က ဘယ်လိုမှ

၁၉၀

မြတ်သော

အဆင်မပြေ။ ဒါကို ခေတ်ပဲ သိသည်။

“ခေတ်မှာ လိပ်စာမရှိဘူး”

“ဘယ်လို”

မိုးတိမ် မျက်ခုံးတွန့်သွားပြီး ခေတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်

ကြည့်သည်။

“မင်းနာမည်က ခေတ်နော်”

“အင်း”

“ကိုယ်က မိုးတိမ်၊ မင်းမှာ လိပ်စာမရှိပေမယ့် ကိုယ့်

မှာရှိတယ်”

“ရော”

ခေတ်လက်ထဲကို သူ့အိတ်ထဲက လိပ်စာကဒ်တစ်ခု

ထည့်ပေး၍ လှမ်းယူလိုက်၏။

“ရှင့်ဟန်းဆက်က ဘယ်လောက်လဲ”

“သိန်းတစ်ထောင်ငါးရာ”

“ရှင်”

ခေတ် လန့်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်

ချစ်ပန်းလှလှ

သည်။

“ဈေးအတိအကျ သိချင်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဆီ
ကို လာခဲ့”“ခေတ် လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဘယ်တော့
လာနိုင်မလဲဆိုတာကိုသာ အချိန်အတိအကျ မပြောနိုင်တာပါ”“မင်းကို ကိုယ် ယုံကြည်တယ်၊ မင်း ကိုယ့်ဆီကို
ရောက်ကို ရောက်လာမှာပါ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ကိုယ်တို့
တစ်ခုခု သောက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”သူ့အဆိုကို ခေတ် မငြင်းသာ၍ မငြင်းတော့ပါ။ မိုးတိမ်
ဦးဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ မိုးတိမ်က ခေတ်နှင့် ရွယ်တူ
ဖြစ်ပြီး အသားလတ်လတ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံးထူထူ နှာတံပေါ်
ပေါ်နှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကိုကိုလို ငေးချင်စရာ ချောတာမျိုးတော့ မဟုတ်။

ကိုကိုကတော့ မြင်တာနှင့် ငေးချင်စရာ ရုပ်ရည်ပိုင်ဆိုင်
သူ။ ခေတ်အတွေးအာရုံထဲ ကိုကိုပုံရိပ် ဝင်ရောက်လာ၍ ခေတ်ရင်ထဲ
ဝမ်းနည်းထိခိုက်သွားသည်။

“မင်း ငိုဦးမလို့လား”

“ရှင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဟွန်း”

“မင်းတို့ မိန်းမတွေက တကယ်ရယ်ရတယ်၊ တဆိတ်ရှိ
မျက်ရည်ကျဖို့လောက်ပဲ၊ ဘာလဲ မင်းရည်းစားနဲ့ ကွဲလာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်...ရှင် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဪ...လက်စသတ်တော့ မင်းက အသည်းကွဲလေမီ
ကိုး”

ရယ်စရာမဟုတ်ပဲ အားပါးတရ ရယ်တာကိုကြည့်ပြီး
ခေတ်ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ရယ်သံက ခေတ်ကို
လှောင်ပြောင်သည့် ရယ်သံဆိုတာ ခေတ်သိ၍ မျက်နှာကို တင်း
လိုက်သည်။

“ရှင်...ခေတ်ကို လှောင်တာလား”

“နီး...နီး၊ သဘောကျလို့ပါဗျာ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတာကို ပြောတာ”

သူ့စကားကြောင့် ခေတ် နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

“မင်းရည်းစားက မင်းကို ပစ်သွားလို့လား”

“ဟင့်အင်း...ခေတ်ကသာ သူ့ကို လမ်းခွဲထားရစ်ခဲ့
တာပါ”

“ဟား...စကားလုံးတွေက သိပ်လှပါလား၊ မင်းက
တခြားသူတစ်ယောက် အသည်းကိုခွဲပြီး မင်းကိုယ်တိုင်က အသည်း
ကွဲနေတာဆိုတော့”

“အချစ်ကို ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဗျာ”

“ရယူပိုင်ဆိုင်ရမှာ အချစ်မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ယေးဆပ်ဖွန်လွှတ်
ရတာလည်း အချစ်တစ်မျိုးပဲ”

“မင်းတို့မိန်းမတွေဆီက ကြားလိုက်ရရင် စကားအဆန်း
တွေချည်းပါပဲလား”

“အားလုံး ကားပြန်ထွက်ပါတော့မယ် ခင်ဗျား”

ဒရိုင်ဘာအော်သံကြောင့် ပြောလက်စ စကားပြတ်သွား
ပေမယ့် မိုးတိမ်စိတ်ထဲမှာ ခေတ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး၏ ထူး

ဆန်းသည့် အယူအဆနှင့် သူမအလှကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“မင်း အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ခေတ်”

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ဟန်းဆက်ဖိုး မလျော်ပဲ ထွက်ပြေးမှာ စိုးလို့ လား”

“ဘာလဲ...မင်းကိုယ်တိုင်က အဲဒီမိန်းကလေး ဖြစ်နေ လို့လား”

မိုးတိမ်စကားကြောင့် ခေတ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ကိုယ်က လူကဲခတ်မှားသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင့်ငွေကို အခုလျော်ပေးဖို့ မတောင်းတော့ဘူးလား”

“မင်းမှာ ပေးစရာပါရင် ပေးခဲ့”

ခေတ်နှင့်မိုးတိမ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“တစ်ထောင်ငါးရာ”

“စကားကို အဘည်ပြောစမ်းပါရှင်၊ ခေတ်ကို ရှင့်စိတ် ထဲ ဘယ်လိုမိန်းကလေးထင်နေလို့လဲ”

“အသည်းကွဲလေဒီလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မရယ်ချင်ဘဲ ခေတ် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ မိုးတိမ်

ပုံစံက တစ်မျိုး။ ခေတ် တွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့မတူ။

ခေတ်စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့စကားပြောရင်း အလိုလိုရင်းနှီး နေတာကလည်း ထူးဆန်းသည်။

“ရှင့်ဟန်းဆက် ခေတ် ခဏကြည့်လို့ရမလား”

“ရော”

ပုံစံအမျိုးအစား၊ အရောင်အသွေးကိုမှတ်ပြီး ခေတ် သူ့ကို ဖြန်ပေးလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ခေတ်မှာ ငွေအများကြီး ပါမလာဘူး၊ ရှင် တောင်းတဲ့ငွေကို ပေးစရာလဲ မရှိဘူး”

“သိပ်ချမ်းသာကြောင်း ပြောမနေနဲ့၊ ဓားပြတိုက်ချင် လာပြီ”

“ဒါပေမယ့် ရှင့်ဟန်းဆက်ကို ခေတ်ပြန်ဝယ်ပေးမှာပါ”

“မင်းပြောတာကို ယုံတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မင်းမှာ ထူးခြားတဲ့စိတ်ရှိလို့၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

ခေတ်စကားသံက ကိုကိုကို သတိရမှုတွေနဲ့ နာကျင်ကြေကွဲနေ၏။ နောက်ထပ် စကားမဆိုဖြစ်ကြတော့။ ခေတ်က တစ်လမ်းလုံး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် သက်ပြင်း မကြာခဏ ချနေမိသည်။

ခေတ် ပျောက်သွား၍ ကိုကို ဘယ်လောက်ခံစားနေရမည် မသိ။ ခေတ်ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုကိုကိုထားခဲ့ရ၍ နည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းသာပါ။

ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဒီဘဝ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ ကိုကိုရယ်။ ခေတ် သွားရမည့် ခရီးအဆုံးမှာ မိုးတိမ်ကို ခေတ် နှုတ်ဆက်လက်သည်။

“ခေတ် သွားတော့မယ် မိုးတိမ်”

“ဘယ်နေရာလဲလို့ မေးရင် ဖြေချင်ရဲ့လား”

“ပန်းညီလာလို့ ပြောတာပဲ”

“ပန်းညီလာ”

“အင်း”

“ခေတ်”

“ဟော...ဟိုမှာ ခေတ်ကို လာကြိုတဲ့ သူငယ်ချင်း လာနေပြီ၊ ခေတ် သွားပြီ”

“အိုခေ”

မိုးတိမ်က သူ့ကို လှပစွာ ကျောခိုင်းထားသည့် ခေတ် ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ပန်းညီလာဆိုပါလား။

တိုင်ဆိုင်လာသည့် ကံတရားကို သဘောကျ၍ပါ။ မိုးတိမ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ သူ့ကို လာကြိုသည့် ကားပေါ်တက်သွားချိန်မှာ ခေတ်နှင့်သူမ သူငယ်ချင်းကို မတွေ့ရတော့။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခေတ်ရယ်၊ ပြောတော့ရှင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ပါလာမှာဆို၊ အခုတော့ အဝတ်အစား တောင် သုံးလေးစုံထဲပါလာ”

စိမ်းစကားကို နားထောင်ပြီး ခေတ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာပြုံးတာလဲ ခေတ်၊ ရှင့်အဝတ်တွေ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့လဲ”

“အိမ်တစ်အိမ်မှာ”

ခေတ်က သူမ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ကိုကိုအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တာကို ရည်ရွယ်ပြောတာကို စိမ်းက နားမလည်။

“ဘယ်အိမ်မှာ ထားခဲ့တာလဲ၊ သွားယူကြမယ်လေ၊ ဒီမှာ အကြာကြီးနေရမှာ၊ ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“မဖြစ်လည်း ဖြစ်အောင် နေရမှာပဲ စိမ်းရယ်၊ ခေတ် ကျန်ခဲ့တဲ့ အဝတ်တွေကို သွားယူလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ နဒီတို့နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာလို့လား”

စိမ်းအမေးကို ခေတ် မဖြေ။ ငြိမ်သက်တွေဝေနေတော့ စိမ်းက ဘယ်လို သဘောပေါက်သည် မသိ။

“ကဲပါလေ စိမ်းမှာရှိတာလေး ခွဲဝေဝတ်ကြတာပေါ့၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ခေတ်စိတ်ထဲမှာ စိမ်းစကားက စွဲသွားသည်။ ဖြစ်လာ

မှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲတဲ့။ ခေတ်အဖြစ်ကလည်း စိမ်းစကား ထဲကလို ဖြစ်လာမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ။

“ခေတ်”

“ဟင်”

“ရှင့်ကြည့်ရတာ ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့၊ နေမှကောင်းရဲ့လား ဟယ်”

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ စိမ်းရယ်၊ စိတ်က တော့ နေလို့မကောင်းဘူး”

ပြောရင်း ခေတ်ပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာ မြင်တော့ စိမ်းက တအံ့တဩနှင့် ခေတ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ခေတ်”

“စိမ်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ စိမ်း ကူညီနိုင်တာ ရှိရင် ခေတ်ကို စိမ်းကူညီပါ့မယ်ဟယ်”

ခေတ် ငိုရွှက်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ခေတ်အဖြစ် ကို စိမ်းအပါအဝင် ဘယ်သူမှ မကူနိုင်တာကို ခေတ်ပဲ သိသည်။

“မငိုပါနဲ့၊ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ် ငိုနေတာမြင်ရတော့ ကိုယ်လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ခေတ်ရင်ထဲ ဘာတွေ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ခေတ် ပြောပြမှ စိမ်းက သိမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ခေတ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် စိမ်းကိုကြည့် ကာ ခေတ်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်တွေကို ချုပ်တည်းမျို သိပ်လိုက်ရသည်။

“ဆော့ရိုး စိမ်းရယ်၊ ခေတ်ကြောင့် စိမ်း စိတ်ညစ်သွား ဖြီ”

“စိမ်း စိတ်မညစ်ပါဘူးဟယ်၊ စိတ်မကောင်းတာပါ”

စိမ်းက ခေတ်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ခေတ်ရင်ထဲ က ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်နေသည့် ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်ပြော ပြလိုက်သည်။

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ်ဦးလေးမိန်းမက တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ သားသမီးချင်း ကိုယ် ချင်းမစာဘူး၊ ဝဋ်လိုက်မှာ မကြောက်ဘူးထင်တယ်”

“ခေတ်ကိုက ဝဋ်မလွှဲရှိလို့နေမှာ စိမ်းရယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ရက်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ် ကိုယ်တိုင် ကိုမင်းခကို သိပ်ချစ်လို့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်မှာ မကြည့်ရက်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရတာ တော်ရုံ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စိမ်းသိတယ်၊ ကိုယ်ချင်းလည်းစာပါတယ်ကွယ် ခေတ်နေရာမှာ စိမ်းဆိုရင်တောင် ခေတ်လို ဆုံးဖြတ်ရဲမှာ မဟုတ် ဘူး”

“ခေတ် မှားသွားလား စိမ်းရယ်၊ ကိုကိုအချစ်ကို ခေတ် စော်ကားသလိုများ ဖြစ်သွားလားဟင်”

“ခေတ် အနေအထားကို သူ သိနေတာပဲ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ် ဘာဖြစ်လို့ သူ့နားက ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကိုမင်းခ သိမှာပါ”

“ခေတ် မမှားပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

စိမ်းက ခေတ်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးခြင်းဖြင့် ခေတ်ရင်ထဲ
က သောကဝေဒနာတွေကို ခြေဖျက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ခေတ်ကို ဆရာမကြီးအိမ် ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေး
သည်။ ဆရာမကြီးက သဘောကောင်း၍ ဖော်ရွေလှသဖြင့်
တစ်ခဏအတွင်း ခေတ်နှင့် ခင်မင်သွားသည်။

ဆရာမကြီးမှာ သားသမီးမရှိ။ ရှိသည့် သမီးလေးမှာ
ဘွဲ့ရပြီးမှ အဖျားရောဂါဖြင့် ဆုံးသွား၍ သူ့သမီးနှင့် သက်တူ
ရွယ်တူမိန်းကလေးတိုင်းကို သားသမီးသဖွယ် ချစ်ခင် သံယောဇဉ်
ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အန်တီနယ်လီအရွယ်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်နေ
သဘောထားက အန်တီနှင့် တစ်ခြားစီဖြစ်သည်။ ခေတ်သာ ဆရာမ
ကြီးလို လောကကြီးကို စာနာစိတ်ဖြင့် ကြည့်နိုင် မည့်သူမျိုးနှင့်
နေထိုင်ခွင့်ရလျှင် ခေတ်ကိုယ်တိုင် အသည်းကွဲဝေဒနာကို ခံစားရ
မည်မဟုတ်ပါ။

အခုတော့ ခေတ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေရသည်။
ကြေကွဲနေရသည်။

“ကိုမင်းခကတော့ ခေတ် ပျောက်သွားလို့ တော်တော်

ခံစားနေရမှာပဲ။ ခေတ်ကို ခံနိုင်လဲ အလူးအလဲ ခံစားနေရတာ
မဟုတ်လား”

“သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေရက်နဲ့ကွယ်”

“ကံပေါ့ စိမ်းရယ်၊ အတိတ်ဘဝက ခေတ်ကိုယ်တိုင်
သူများချစ်ခြင်းကို ခွဲခဲ့ဘူးသလားမှ မသိတာ”

ခေတ်အသံက လှိုက်လှဲဆွေးမြေ့ကာ အက်သံပါနေ၏။
စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုကို သတိရစိတ်တွေက တားမရဆီးမရ။

“ကံကိုယုံပြီး ဆူးဝံ့နင်းလို့ ဆူးစူးယုံပဲ ရှိမှာပေါ့ ခေတ်
ရယ်၊ အခု ဖြစ်နေတာ ဒေါ်နယ်လီရဲ့ တစ်ဖက်သက် အနိုင်ရလိုမှု
ကြောင့်ပါ။ ခေတ်တို့ ဖူးစာမှန်ရင် ဘယ်သူမျှန်မျှန် မပျက်နိုင်ပါ
ဘူး”

ဖူးစာမှန်ရင် ကိုကိုနှင့်ခေတ် ပြန်ဆုံကြမည်ဟု ယုံကြည်
မျှော်လင့်ရန်မှတစ်ပါး ခေတ်မှာ တစ်ခြားမရှိ။

စိမ်းက ခေတ်ကို သူနေသည့် အိမ်လေးမှာပဲ ခေါ်ထား
၍ ခေတ်မှာ ဘာမှမပူရ။ ကျောင်းကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
အတူသွား၊ အတူပြန်ကြရတော့ ပိုအဆင်ပြေသည်။ စိမ်းက ခေတ်

ရောက်လာ၍ ပျော်နေသလို ခေတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အနားမှာ တိုင်ပင်ဖော် သူငယ်ချင်းရှိ၍ အားတက်ကျေနပ်မိသည်။

ခေတ်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နေတတ်အောင် ကြိုးစားနေ ချိန်။ ချစ်သူပျောက်သွားသည့် မင်းခမာ ရူးမတတ် ခံစားချက် တွေနှင့် ခေတ်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ် သတိရခြင်းများစွာဖြင့် လိုက်ရှာနေမိသည်။ ခေတ်နှင့်ပတ်သက် ပြီး နေရာစုံ ရောက်သည်။ ခေတ်ရှိမည်ထင်သည့် နေရာတွေ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လိုက်ရှာပေမယ့် မင်းခ မြင်လိုတွေ့လို သူက မတွေ့။

“ခေတ် ပျောက်သွားတာ မာမီ သိလားဟင်”

မင်းခက နဒီကိုချည်း ခေတ်အကြောင်း လာလာမေး နေ၍ နဒီလည်း မာမီကို ခေတ်အကြောင်း သိလိုသိငြား ပြန်မေးမိ တော့ မာမီက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် နဒီကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာကိစ္စ မာမီက ခေတ်အကြောင်း သိရမှာလဲ၊ ခေတ် ဆိုတဲ့အသံကို ဒီအိမ်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် မကြားချင်ဘူး”

“မာမီကလဲ”

ချာခနဲ ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် မာမီကိုကြည့်ပြီး နဒီ နှုတ်ခမ်းစွဲမိသည်။ နဒီကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်ကို ကြည့်မရပေမယ့် မာမီလောက်တော့ ခေတ်အပေါ်မှာ မုန်းတီးမှု မပြင်းထန်ဟု ထင်သည်။

အခု မာမီပုံစံက ခေတ်နာမည်ကြားရမှာပင် ခါးခါး သီးသီး။ ခေတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခံစားချက် ပြင်းနေမှန်း မသိ။ ကိုကိုမင်းခက ခေတ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မယူနိုင်ပါဟု အားလုံးကို ကြေညာပြီးထဲက မာမီ ကြံစည်စိတ်ကူး ထားသမျှ ရေစုန်မျောသွား၍ ခေတ်အပေါ် ပိုမုန်းသွားတာလား မသိ။

နဒီကတော့ ငယ်ချစ်ဦး ဝဏ္ဏနှင့် ပြန်တွေ့ပြီးထဲက အပျော်ကြီးပျော်နေသည်မှာ မိုးမမြင် လေမမြင်။ ကိုကိုမင်းခက နဒီကိုမယူတာပဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ဝမ်းသာနေရသေးသည်။

ကိုကိုနှင့်သာဆိုရင် စိန်ပုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး အချစ်မရှိသည့် ဘဝနှင့် နဒီနှလုံးသား ဘယ်လောက် နာကျင်ကြေကွဲနေရမည် မသိ။

ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ပဲ သူ့အဖေ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေပြီဆိုတော့ နဒီ ပိုပျော်ရသည်။ ဒါကလဲ ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် နဒီကိုချစ်လို့ အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ နဒီတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဘဝကျွေးရေးက ပိုခိုင်မာသွားသည့်အတွက် ပျော်ရသည်။

မာမိကတော့ အခုချိန်အထိ ရေပြာကိုလည်း မခေါ်။ နဒီကိုလည်း သဘောတူသည့် လူကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မယူရဟု ပြတ်သားစွာ အမိန့်ထုတ်ထားတုန်းဖြစ်၍ ဝဏ္ဏအကြောင်း မာမိကို မပြောရဲသေး။

ဒက်ဒီကတော့ အားလုံး မာမိသဘောဖြစ်၍ နဒီတို့ ကိစ္စထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြော။ ခေတ်ကိစ္စမှာလည်း ထိုအတိုင်း ပင်။ နဒီကတော့ ရေပြာနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဖြစ်သည်။ ရေပြာ တို့က ခပ်ပျော်ပျော် လောကကို ချီတက်နေမြဲ။ မိခင်လောင်းဖြစ် သည့် ရေပြာကို သူ့ယောက်ျားကလည်း ပျာနေအောင် ဂရုစိုက် သည်။

ချစ်လိုက်တာလည်း သူ့ပြင်မရှိ။ မိခင်လောင်း ဖြစ်နေ

သည့် ရေပြာကို တခြားသူကြည့်တာ အခုချိန်ထိ မကြိုက်။ ရေပြာ ယောက္ခမတွေကလည်း ရေပြာကို ချစ်ကြ၊ ဂရုစိုက်ကြ၍ ရေပြာ အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းနေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ရေပြာက သူ့ယောက္ခမတွေ ဖွင့်ထားသည့် စားသောက် ဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ နဒီက ရေပြာ တို့ကို အားကျသည်။ ဝဏ္ဏနှင့်ဆိုလျှင် နဒီလဲ ပျော်နေတာမို့ ခွဲရန် တွေးပင်မတွေးရဲ။

ဒီလောက်အထိ ဝဏ္ဏကိုချစ်သည်။ ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်က လည်း နဒီကို သိပ်ချစ်သည့်အတွက် ပျော်ရသည်။

ကိုယ်တိုင် ချစ်တတ်လာတော့ ကိုကိုမင်းခန့် ခေတ်ကို ကိုယ်ချင်းစာလာသည်။ ကိုကို ခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး နဒီ စိတ်ထဲက သနားနေမိသည်။

ခေတ် အိမ်ကထွက်သွားတာ မာမိကြောင့်ဆိုတာ နဒီ စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည်။ ဘာကြောင့် ထွက်သွားမှန်းသာ နဒီ မသိခြင်းဖြစ်သည်။

အခုချိန်မှာ ခေတ်နှင့်ကိုကိုမင်းခ လက်ထပ်လည်း မရှိ

ဝမ်းမနည်းတော့ပါ။ နဒီကိုယ်တိုင် ဝဏ္ဏကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ
နဲ့မှ လက်မထပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“တူ...တူ”

အိမ်ဖုန်းအသံမြည်လာ၍ နဒီ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“နဒီလား...ကိုနစ်ပါ”

“ကိုနစ်”

“အေး...ခေတ်အကို ကိုနစ်၊ မှတ်မိလား”

“ဟင်...ကိုနစ်”

ခေတ်ရဲ့အကို လူဆိုးလူပေ။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ကိုနစ်ကို
လုံးဝ အဆက်အသွယ်ပြတ်ပြီး တူအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘဲ အိမ်ကို
ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ် လုပ်ခွင့်မပေးခဲ့သူက အိမ်ကို ခပ်တည်
တည် ဖုန်းဆက်လာတော့ နဒီ အံ့သြသွားသည်။

“နဒီမာမီ ရှိလား နဒီ၊ ကိုနစ် ဖုန်းဆက်တာ အန်တီ
ဖုန်း ပိတ်ထားလို့၊ အိမ်မှာရှိရင် ကိုနစ်ကို ခဏလောက် ခေါ်ပေး
စမ်းပါဟာ၊ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးနေလို့”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ နဒီ”

“ဟော...အန်တီအသံကြားတယ်၊ နိုင်လက်ထဲက ဖုန်းကို
အန်တီကိုပေးလိုက် နဒီ၊ ဒီမှာ ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေလို့”

တစ်ဖက်က ကိုနစ်အသံက တကယ့်ကို အသည်းအသန်။
ပြီးတော့ မာမီကိုချည်း ဖုန်းပေးခိုင်းနေပုံက တရင်းတနီးဆိုတော့
နဒီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကြောင်နေတုန်း နဒီနား မာမီရောက်လာ၏။

“ဟဲ့...မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘယ်သူ့ဖုန်း ဖြစ်နေ
လို့လဲ၊ ပေးစမ်း”

“ဟဲလို”

“အန်တီနယ်လီ...ကိုနစ်ပါ”

“ဘာ”

ကိုနစ်ဆိုတာနှင့် ဒေါ်နယ်လီမျက်နှာ မည်းနေဖြစ်သွား
၏။ တစ်မျိုးလုံး ဒေါ်နယ်လီကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးကာ ငွေညှစ်
နေသည့် ကိုနစ်ကို မုန်းလည်းမုန်း၊ ရွံလည်းရွံ့၍ ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်
သည်။ အခုတော့ သင်းက ရဲရဲတင်းတင်း အိမ်ကိုတောင် ဖုန်းတွေ
ဘာတွေ ဆက်လို့ပါလား။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်
နေတာလဲ ကိုနစ်”

“ကိစ္စတွေက ပြီးမှ မပြီးသေးပဲ အန်တီနယ်လီရဲ့၊ ဟဲ...
ဟဲ”

ကိုနစ်ရယ်သံက ခပ်ရိရိ။ ဒေါ်နယ်လီမျက်နှာ ပိုတင်း
သွားသည်။

“ခေတ်လဲ အိမ်မှာမရှိတော့ဘူး၊ မင်းက ဘာဆက်လုပ်
ချင်သေးလို့လဲ ကိုနစ်”

“ခေတ် ထွက်သွားတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ၊ အန်တီ
နယ်လီ ပြောတဲ့အတိုင်း ခေတ်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်လို့ ခေတ်
အိမ်က ထွက်သွားတာဗျာ”

“ဘာလဲ...မင်းညီမက အိမ်ကထွက်သွားဟန်ဆောင်ပြီး
မင်းခကို အပိုင်ဖမ်းလိုက်တာ ပြောမလို့လား”

“အဲဒီလူဆီ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးပြီ၊ ခေတ် မရှိဘူး”

“ရှိတော့ရော ဟိုက မင်းကို အသိပေးမှာမို့လား၊
ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို မသိတဲ့လူကများ”

“ခင်ဗျားဦး ကျွန်တော့်ကို မစော်ကားနဲ့နော်၊
ဒီဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော် စတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားစတာ၊
ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ငွေ ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် အားလုံးသိအောင်
ဒီကိစ္စကို ဖွင့်ချရမှာပဲ”

“ဟင်”

“နင်ကများ...ငါ့ကို”

ဒေါ်နယ်လီ စကားမဆုံးခင် တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၍
ဒေါ်နယ်လီ ဒေါသတွေနှင့် ဆတ်ဆတ်ခါ ကျန်ခဲ့သည်။

“တောက်...တော်တော် လူပါးဝတဲ့ကောင်”

“ကိုနစ်က ဘာတဲ့လဲ မာဇီ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ မေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ညည်းအဖေကိုသာ
ဒီကောင်အကြောင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါသတကြီး ဒေါ်နယ်လီ ကားဖြင့် ထွက်သွား၍ နဒီ
တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒက်ဒီကလည်း အခု
တစ်လော အိမ်ကိုမကပ်။ အလုပ်ကိစ္စဟုပြောပြီး ခရီးထွက်နေ

သည်မှာ ကြာပြီ။ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း ဒင်္ကီမသိ။ တခြားသူ
တွေလိုများ၊ ဒင်္ကီမှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေပြီလားဟု တွေးပြီး
နီနီရင်ထဲ ပူလာသည်။

မာမိကလည်း တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာချည်း အနေများ
သည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးပြုနေမိသူက နီနီကိုယ်တိုင်၊
ဝဏ္ဏနှင့် မကြာခဏ ချိန်းတွေ့ပြစ်ကြသည်။

“ပျော်ရမယ့်အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ဝရာတွေ
တွေ့နေရတာလဲ နီနီရယ်”

“နီနီစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ မောင်ရယ်၊ အိမ်မှာ
နေရတာလည်း မပျော်ဘူး”

“ပျော်ချင်ရင် မောင်နဲ့နေလေ၊ တစ်သက်လုံး ခေါ်ထား
မယ်”

“သွားပါ၊ နီနီက အကောင်းပြောနေတာကို”

“မောင်လဲ အကောင်းပြောနေတာပဲ နီနီရဲ့၊ ပြော နီ
မောင်ကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်လွန်းလို့ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်နေတာ မောင်

မသိဘူးလား”

“နစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားမယ်ဆိုတော့လည်း
နီနီက လက်မခံဘူး”

“စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးတာထက် နီနီအပေါ်မှာ
မောင့်ဘက်က သစ္စာရှိဖို့က ပိုအရေးကြီးတာပါ”

“စိတ်ချ၊ မောင့်အချစ် နီနီကလွဲပြီး မောင့်မှာ တခြား
ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူး”

“နီနီကို မောင် ချစ်တယ်”

“ထိုကွယ်”

အချစ်နဲ့တွေ့တော့ စိတ်ညစ်တာ စိတ်ရှုပ်တာတွေ ပျောက်
သွားသည်။ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိ၍ ချစ်သူ
ကောလုံးတိုင်း ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် ချစ်မဝ။ ချစ်သူအလို
ကိုချည်း ပြည့်စွမ်းလိုက်လျော့နေမိသူက နီနီ။

သူမတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ မစွဲနိုင်ဟု
စိတ်ချယုံကြည်နေချိန်မှာ ဝဏ္ဏဒင်္ကီ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားပြီး
နောက်မှာ အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဝဏ္ဏတို့

အရင်လို မတွေ့ရတော့။ ဖုန်းဆက်တော့ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်များနေကြောင်းချည်း ကြားနေရတော့ နဒီ အသည်းနာလာသည်။

ဟိုဟုန်းကတော့ နဒီမျက်နှာလေးကို ကပ်ရက်မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ပါ။ နဒီအသံလေးကို မကြားရရင်ကိုပဲ သေမလောက်ဖြစ်ပြနေသူက အခုတော့ နေနိုင်လွန်းသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောနိုင်၍ နဒီတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေမိသည်။

“နဒီ...နင် ကြားပြီးပြီလား၊ ဝဏ္ဏ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေတယ်၊ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လှလှလေးနော်၊ ပြီးမှ ငိုမနေနဲ့”

ရေပြာက နဒီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ နဒီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ နဒီ ဖုန်းဆက်တိုင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ဖုန်းမကိုင်နိုင်သည့်လူက အခု တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုပါလား။

နောက်ဆုံး မနေနိုင်တာနှင့် ဝဏ္ဏကို ချိန်းလိုက်သည်။ ချိန်းသည့်နေရာကို ဝဏ္ဏ မလာလျှင် ဝဏ္ဏရှိသည့်နေရာကို နဒီ လိုက်လာမည်ဆိုမှ နဒီရှေ့ကို ဝဏ္ဏ ရောက်လာ၏။

ဝဏ္ဏပုံစံက ပိုခန့် ပိုသန့် ပိုချောနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ...မောင်၊ နဒီကိုတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြပြီး အပြင်မှာတော့ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေတယ်ဆို”

“မောင်ကို အထင်မလွဲနဲ့ နဒီ၊ ဘောဘီနဲ့မောင် ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ လက်ရှိအနေအထားကိုက သူနဲ့တွဲမှ ဖြစ်မှာမို့ အတူတွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေရတာ”

“မောင် ပြောတဲ့အိုင်း နဒီက ယုံရမှာလား”

“ယုံသင့်ရင် ယုံရမယ် နဒီ၊ အခု မောင် ရောက်နေတာ ဒက်ဒီနေရာ၊ စီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့ လူမှုရေးတွေကို မောင် ငြင်းလို့မရဘူး”

“မောင်ကို ယုံစမ်းပါ နဒီရယ်၊ မောင်ချစ်တာ နဒီ တစ်ယောက်တည်းပါ”

ချစ်သူက ချောလိုက်တော့ ပျော့သွားသည်။ မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ မောင့်အချစ်တွေနှင့် အရာအားလုံးကို မွန်းမေ့သွားကာ မောင့်စကားတွေကို ယုံပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ဟိုတုန်းက

မောင်က လက်ထပ်ဖို့ပြောတိုင်း ခေါင်းခါခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ နဒီ စဉ်းစားလာရပြီ။ မောင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံချင်လျှင် မောင် ပြောသလို နဒီတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်လေး လက်ထပ်ထား ကြရုံပဲရှိသည်။

နောင်ဖြစ်လာမည့်ကိစ္စကို နောက်မှပဲ ကြည့်ရှင်းတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ နဒီမာမီနှင့်ဒက်ဒီတို့ အကြီး အကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည်။

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ နယ်လီ၊ ဦးဘ အောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ မင်းနဲ့ဘာပြဿနာတွေ ရှိထားလဲ ဝါကို ပြောစမ်း”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ဘာကွ၊ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဝါကဘာလဲ”

“ဟင်”

ဦးထွန်းအောင်လက်ထဲက စာချုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နယ်လီ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ရှင်...ရှင် ဝါကို ဘယ်ကရလဲ”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဒေါ်နယ်လီအသံ တုန်နေသည်။

“မင်းပေးထားတဲ့လူဆီကပေါ့၊ မင်း လောင်းကစား အတတ်တွေ ဘယ်တုန်းက တတ်တာလဲ နယ်လီ”

“အို...အဲဒါက”

“တော်...မင်းဆီက ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုဘူး၊ ဒီစာချုပ်ကို မောင်မင်းက သူ့ဘကြီးဆီက ယူပေးလိုက်တာ၊ မင်းသိပ်မိုက်တဲ့မိန်းမ”

“မင်းကို ဒီလိုမိန်းမမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင် တောင် မထင်ဘူး၊ အခုတော့ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက်၊ မင်း မရှက်ပေမယ့် ငါ ရှက်တယ်ကွ၊ နားလည်လား”

“နယ်လီကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုရယ်”

“အဟင့်...ဟင် ဟင်”

သူများမကောင်းကြဲ ကိုယ့်ဘေးရန်ထိဆိုသည့် စကား က ဒေါ်နယ်လီအတွက် ဖြစ်သည်။

လောင်းကစားသမားဖြစ်သော ဦးဘအောင်နှင့်ပေါင်း
ရာက မင်းခဘကြီး အဆွယ်ကောင်းတာနှင့် လောင်းကစားလုပ်မိ
သည်။ အစပိုင်းက အနိုင်ချည်းဆိုတော့ ဒေါ်နယ်လီလောက် ပျော်သူ
မရှိ။ နောက်တော့ တခဏနှင့် ရဲတင်းလာကာ ငွေတွေ အများကြီး
ကိုင်၍ လောင်းကစားပိုင်း ထိုင်မိသည်။

အရှုံးတွေများလာတော့ ငွေမျှောငွေနှဲလိုက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း
မင်္ဂလာဒုံဘက်က ခြံကြီးကို ယောက်ျားမသိအောင် ပေါင်သည်အထိ
မိုက်မဲလာသည်။ ဒီကြားထဲ ဒေါ်နယ်လီပိုင် ငွေများနှင့် စိန်ရွှေရတနာ
တော်တော်များများလည်း ပါသွားသည်။

မင်းခဘကြီးမှာ တင်နေသည့် အကြွေးတွေပါ လောင်း
ကစားထဲစပါသွား၍ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့၍ စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ
ခေတ်အစ်ကို ကိုနစ် ငွေညစ်တာကိုလဲ ပေးရ၊ ကမ်းရ၊ ထောက်ပံ့ရ
နှင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေတုန်း ဤအခွပ်အထွေးကိစ္စ
ကြီး ပေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်မင်းခမို့လို့သာပေါ့၊ တခြားသူတစ်ယောက်ဆို
ဘယ်လောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မယ် မသိဘူး၊ အခု အဲဒီကိစ္စ

မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ နှုတ်သိ၊ ငါ့မှာတော့ ဒီလောက်များတဲ့ငွေ
စိုက်လျော်ပေးစရာ မရှိဘူး၊ ရှိလည်း လောင်းကစားအတွက်
ငွေလျော်မပေးနိုင်ဘူး”

ဦးထွန်းအောင်က ပြတ်သည်။ ငွေတွေက အများကြီး။
လူမိုက်အားပေးမလုပ်နိုင်။ ကိုယ့်ဘာသာရှာသည့် ပြဿနာ ကိုယ့်
ဘာသာရှင်းဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒါမှ နောင်ကြဉ်ပြီး ထပ်မံ
လုပ်ရမှာဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ နယ်လီကို သနားပါ၊ ကိုရယ်၊ တစ်ရှက်
က နှစ်ရှက်မဖြစ်ပါရစေနဲ့၊ နယ်လီ နောင်မမိုက်တော့ပါဘူး၊ ကိုပဲ
ဒီငွေကိစ္စကို ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါနော်”

“မင်း ပြောပုံက လွယ်လှချည်လား နယ်လီ၊ အခု
မင်းလုပ်တဲ့ကိစ္စက ဘဝပျက်မယ့်ကိစ္စကွ၊ နားလည်လား”

“နယ်လီ နားလည်ပါပြီ၊ နယ်လီ မှားခဲ့ပါတယ်၊ နယ်လီ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အဟင့်...ဟင့် ဟင့်”

တကယ်လည်း ဒေါ်နယ်လီ နောင်တရနေပါပြီ။ ငွေ

တွေကို သုံးလိုက်တုန်းကတော့ လိုချင်လောဘတွေများပြီး ဘာကို
မှ မမြင်ခဲ့။ မျက်လုံးထဲမှာ ငွေကလွဲပြီး ဘာဆိုတာမှမသိ။ ဒေါ်နယ်
လီ သတိထားမိချိန်မှာ အရာအားလုံး လွန်ခဲ့ပြီ။ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ မြန်လို
ချင်၍ မရတော့။ အခုတော့ ထိုကိစ္စကို ဦးထွန်းအောင် သိသွား၍
ဒေါ်နယ်လီ ငိုရဲအပြစ်မရှိ။

“ငါ ဘာကတိမှ မပေးနိုင်သေးဘူး။ စဉ်းစားဦးမယ်”

ဦးထွန်းအောင် ဒါပဲပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ
မှ သားအမိနှစ်ယောက် မက်ငိုမိကြသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်။ မာမီမိုက်ဖြစ်နဲ့ မာမီ ခံရတာပါ။
မာမီသာ ငွေကိုမက်ပြီး လောင်းကစားမလုပ်ခဲ့ရင် အခုလို စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
မာမီဟာ လောင်းကစားမကြီး လုံးလုံးကြီးဖြစ်သွားပြီ”

ဒေါ်နယ်လီ ရင်နာနာနှင့် သမီးဖြစ်သူကို ပြောလိုက်
သည်။ တစ်သက်လုံး ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ၊ အမှန်တရားဘက်က
ရင်ကောခေါင်းမော ရပ်တည်လာခဲ့သူက မမှန်ကန်သောနည်းဖြင့်
ငွေရလိုမှုတစ်ခုထဲ လောင်းကစားနောက် လိုက်ခဲ့မိသည်။

အခုတော့ ဒေါ်နယ်လီကို ဘယ်သူမှ အယုံအကြည်မရှိ
တော့။ လောင်းကစားသမားအဖြစ် ကွယ်ရာမှာ နာခေါင်းရှုံ့ကြ
မဲ့ကြခဲ့ကြနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ရစရာမရှိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကိုယ်
တိုင် လက်တွေ့ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နယ်လီ နောင်တရနေချိန်မှာ နဒီကလဲ သူ့အမူနှင့်သူ
ဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏက နဒီကို လုံးဝအတွေ့မခံတော့။ ဒီကြားထဲ
ဘေဘီဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့် စေ့စပ်လိုက်ပြီဆိုတာ ကြားရ
သည်။ ငိုပွဲဆင်ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။
ကြားထဲက ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဟု ပြောရမလားမသိ။
နဒီမှာ ဝဏ္ဏရင်သွေးလေး ဧရာကနေ၍ မခြံမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။
တစ်ယောက်တည်း ဗျာများတုန်လှုပ်နေသူဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီကိစ္စပွင့်မပြောရဲ။ အားလုံးက နဒီကိုပဲ
အပြစ်တင်ကြမှာ နဒီ သိသည်။

“သမီးမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟင် နေမကောင်းလို့လား”

မာမီက နဒီနုပျိုလေးကို ဖွဖွလာထိပြီး ကြင်နာစွာမေး

တော့ နဒီ ပိုခိုချင်လာသည်။

မာမိက အရင်တုန်းကနှင့် မတူတော့။ တော်တော်လေး ပြောင်းလဲလာတာ နဒီ သတိထားမိသည်။

“နဒီ နေကောင်းပါတယ် မာမိ၊ ခေါင်နည်းနည်းကိုက်နေ လို့ပါ”

“ဆေးသောက်မှပေါ့ သမီးရယ်၊ မာမိ ဆေးယူပေးမယ်”

“မာမိရယ်”

နဒီကို မာမိကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်သည်။ မာမိအခြေ အနေကို အကဲခတ်နေသည့် နဒီက ရုတ်တရက် ရေပြာအကြောင်း ပြောချင်လာ၏။

“မာမိကို ရေပြာအကြောင်း ပြောလို့ရမလားဟင်”

“ရေပြာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“မာမိမှာ မြေးမလေး ရပြီ”

“အိုကွယ်”

မာမိ အကြာကြီး ငြိမ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး နဒီ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်၏။ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် လှိုက်တက်

လာသည့် မျက်ရည်တွေကို ကမ်းကတန်း ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
ဝဏ္ဏ ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်။

• • •

အခန်း (၁၂)

အခန်းပေါက်တွင် အဝင်အထွက် နှစ်ဦးသားရင်ချင်း
အပ်မိသွား၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောလိုက်မိကြ
သည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ အဒေါ်ကြီး၊ အနွေးထည်အထူကြီး
ဝတ်ပြီး ပျားနေတာ၊ အိမ်မှာ အိပ်ရာထဲမှာ မနေဘဲ ဘယ်တွေ
လျှောက်သွားနေတာလဲ”

မနက်ခင်း နေခြည်နှင့်အပြိုင် ဝင်းဝါနထွေးသော သိပ်
လှသော ခေတ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး စိမ်းက မေးလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။

“အိပ်ရာထဲမှာချည်း မနေချင်ပါဘူး စိမ်းရယ်၊ အပြင်
ထွက်ဖို့ကြပြန်တော့ကလဲ”

ခေတ်စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားတော့
စိမ်းက ရယ်သည်။

“ဘာလဲ ခေတ်ရဲ့၊ ခေတ် အားလုံးသိအောင် ပြောပြ
ထားပြီးပြီပဲ”

စိမ်းကတော့ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နိုင်ပေမယ့် ခေတ်ကတော့
မရယ်နိုင်။

ခေတ် မျက်နှာလှလှလေးမှာ ကိုကိုကို သတိရစိတ်နှင့်
ထိခိုက်ခံစားရသလို မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။

“ခေတ်ကိုကိုကို စိမ်း အကြောင်းကြားလိုက်မယ်လေ၊
လိပ်စာပေး”

“နေပါစေ စိမ်းရယ်၊ ခေတ်ဘဝနဲ့ခေတ် ရှိပါစေ”

“ခေတ်စကားကလည်း အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာဟယ်၊
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မုန်းလို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ပဲ

ကိုမင်းခက ခေတ်ကို သိပ်ချစ်တာဆို၊ ခေတ်ကိုယ်တိုင်လည်း
ကိုမင်းခကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“ချစ်လို့ အခုလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ စိမ်းရယ်”

“အဲဒါကိုက သတ္တိနည်းတာ”

“သတ္တိနည်းတာ...ဟုတ်လား”

“စိမ်းသာ ခေတ်နေရာမှာဆို ဖြစ်လာသမျှကိစ္စတိုင်းကို
ရှောင်ပြေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှာပဲ၊ ခေတ်
အခုလို ထွက်လာတော့ လူဆိုးတွေ အကြိုက်တွေ့ချင်စရာ ဖြစ်
နေတယ်”

စိမ်းကတော့ ခေတ်ဘက်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေ၏။
ခေတ်ကိုယ်တိုင်လည်း စိမ်းစကားကြောင့် နည်းနည်းတော့ တွေ
ဝေသွားသည်။

ကိုကိုကို လွမ်းသည့်စိတ်နှင့် ခေတ်ကိုယ်တိုင် ရင်ကွဲမ
တတ် ခံစားနေရတာ ခေတ်ပဲသိသည်။

ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ် ခံစားနေရမှာ သေချာသည်။

“သတ္တိရှိစမ်းပါ ခေတ်ရယ်၊ မေတ္တာစစ်ရင် ခေတ်ကိုကို

ဘယ်သူ့ခွဲခွဲ မကွဲနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“စိမ်း ပြောတာကို ယုံစမ်းပါ”

စိမ်းကတော့ ခေတ်ကို ကိုကို့ဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်ရန် တိုက်တွန်းနေသည်။ ခေတ်ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုကို့ကို လွမ်းလှပါပြီ။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ခေတ်၊ သတ္တိရှိလိုက် စမ်းပါဟယ်”

“ခေတ် စဉ်းစားပါရစေဦး စိမ်းရယ်၊ ပြီးမှပဲ ခေတ် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ခေတ် ဆုံးဖြတ်ပါမယ်”

“ခေတ် သဘောပါကွယ်၊ စိမ်းက ခေတ်ကို သနားလွန်း လို့ပါ၊ ခေတ် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစား၊ ဟုတ်လား စိမ်း အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ခေတ်နားက စိမ်း အလိုက်တသိနှင့် ထွက်သွားတော့ ခေတ် မျက်ရည်ဝဲမိသည်။

“ခေတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ ခေတ်ကြောင့် ကိုကို ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေမလဲဆိုတာ တွေးမိတိုင်း ခေတ် အခုလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှားပြီလို့ အမြဲတွေးနေမိတဲ့ ခေတ်ပါကွယ်”

ခေတ်ကို ကိုကိုဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ခေတ် သိပါသည်။ ခေတ်ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုကို့ကိုသိပ်ချစ်လို့ အခုလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဆိုရင် ကိုကို ဘာပြောမှာလဲ။

ကိုကို့ကို ခေတ် ချစ်တယ်။

ခေါင်းအုံးလေးမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ခေတ် ငိုမိသည်။ ကိုကို့ကို ချစ်မိသည့်အချိန်ကစပြီး ခေတ် ခဏခဏငိုရသည်။ စိမ်း ပြောသလို ခေတ် သတ္တိနည်းတာဆိုရင်။

ခေတ် ဘဝခရီးကို ဘယ်ပုံဆက်ရမည်နည်း။

ကိုကို့အခြေအနေကို သိရအောင် ခေတ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ စိမ်းက ခေတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝမ်းသာစွာထောက် ခံသည်။ အားမငယ်ရန် အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။ ခေတ် ပြန်ရန် စိမ်းကိုယ်တိုင်ပဲ အားလုံး စီစဉ်ပေးသည်။

“ဟိုရောက်ရင် စိမ်းဆီကို ဖုန်းဆက်ဦးနော်၊ ခေတ်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဇာတ်ပေါင်းကြတာကိုပဲ စိမ်း ကြားချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ စိမ်းရယ်၊ စိမ်းပြောသလိုဖြစ်အောင် ခေတ်

ကြိုးစားပါ့မယ်”

“သွားတော့ ခေတ်ရယ်၊ သွားတော့”

“ကောင်းပါပြီ စိမ်းရယ်”

စိမ်းပုံရိပ်က တဖြည်းဖြည်း ခေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ခေတ်
ရင်ထဲမှာ ကိုကိုပုံရိပ်တွေ ပြည့်နေ၍ ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့်
ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊ ကိုကိုက ခေတ်စိတ်အာရုံကို အမြဲလွှမ်းမိုး
နေရာယူထားသူ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ခေတ် ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ။
ပိတောက်ရိပ်ကို ပြန်သွားချင်စိတ်လဲမရှိ၊ ပြန်သွားရင်လဲ ပြဿနာ
ဖြစ်မှာ သိနေတာနှင့် လှည်းတန်းက အဆောင်တစ်ခုမှာ နေလိုက်
သည်။ ကိုကိုကို တွေ့လည်းတွေ့ချင်၊ တွေ့လည်းမတွေ့ချင်နှင့်
ခေတ် စိတ်တွေ့ရှုပ်ထွေးကာ သက်ပြင်းသာ ချနေမိသည်။

ခေတ်အစ်ကို ကိုနစ်အကြောင်း တွေးမိတော့ စိတ်မသက်
သာ။ ခေတ်တို့မောင်နှမကြောင့် ကိုကိုဒုက္ခရောက်မှာ ခေတ်
မလိုချင်တာနှင့် ကိုကိုကို မဆက်သွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပြန်
သည်။ ခေတ်ကိုခေတ်လဲ ရူးနေပြီဟု ထင်သည်။

ကိုကိုဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဟဲလိုဟု ထူးနေသော
ကိုကိုအသံကိုကြားရ၍ ခေတ်ရင်ထဲ သိပ်ခနဲ နွေးထွေး လှုပ်ခတ်
ကျန်ရစ်သည်။

လွမ်းလှပြီ ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုမျက်နှာကို ကိုကိုမသိအောင် အဝေးက ငေးကြည့်
ရင်း ခေတ်မျက်ရည်တွေ ကျနေမိသည်။ မင်းခကတော့ ခေတ်
အဖြစ်တွေကို မသိ။ ခေတ်နဲ့ ဝေးရပြီးထဲက သူ့အာရုံတွေ
လွင့်ပျံ့၏။ အလုပ်ထဲမှာ အာရုံနစ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားပေမယ့်
လည်း မရ။ ခေတ်ကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာနေရတာနှင့် လူလည်း
အတော်ချိုးကျသွားသည်။

မင်းခဘကြီးက အကြောင်းစုံဖွင့်ပြော၍ ဒေါ်နယ်လီ
အကြံအစည်တွေကို သိခဲ့ရသည်။ ဒေါ်နယ်လီကိုယ်တိုင် လောင်း
ကစားလုပ်မိရာက စွဲသွားပြီး သူပိုင်ရွှေငွေတွေသာမက အိမ်ခြံ
မြေဂရုန်တွေ ယူပေါင်သည်အထိ အကြွေးနှံနစ်ခဲ့သည်။ မင်းခ
ဘကြီးကတော့-လောင်းကစားကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ပြီး ရိပ်သာ
ဝင်သွားသည်။

သူမသွားခင် ပြောပြသွား၍ ဒေါ်နယ်လီ ဂရုန်မြေစာရွက်ကို မင်းခရွေးယူပြီး ဦးထွန်းအောင်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့မိသားစုမှာလည်း ပြဿနာတွေက အမျိုးမျိုးဖြစ်နေ၍ စိတ်မချမ်းသာကြ။ နဒီကို သူမချစ်သူက ပစ်သွားသည်။ ရေပြာယောက်ျားကြပြန်တော့ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသည့် အလုပ်ကြောင့် အဖမ်းခံရသည်။

ကလေးတစ်ယောက် ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ရောက်လာသည့် ရေပြာကို လက်ခံလိုက်ကြရသည်။ လက်မခံလို့လည်း မဖြစ်။ ရေပြာ ကျန်းမာရေးမကောင်း။ လူလည်း တော်တော်ပိန်သွားကာ ကလေးကိုပင် ပြန်မကြည့်နိုင်။

ဒေါ်နယ်လီကပဲ သမီးရော မြေးရော ဂရုစိုက်နေရသည်။ နဒီက တစ်ချိန်လုံး ငိုငိုရယ်ရယ်ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိ။

နောက်ဆုံး အဖြေရှာလိုက်တော့ နဒီမှာ ဝဏ္ဏရင်သွေးလေး ရှိနေတာ သိလိုက်ကြ၍ အားလုံး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သူများမကောင်းကြဲ ကိုယ့်ဘေးရန်ထိဆိုသည့် စကားက ဒေါ်နယ်လီတို့သားအမိအတွက် ဖြစ်နေ၏။ နဒီကိစ္စ ဦးထွန်းအောင် မသိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပုံဖော်၍ ဝဏ္ဏနှင့် ရအောင် ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။

ဝဏ္ဏက အတွေ့မခံတော့ ခေတ်အစ်ကို ကိုနစ်ကို ငွေပုံပေးပြီး အားကိုးကြသည်။ ကိုနစ်က ငွေရလျှင် ဘာမဆိုလုပ်သည်။ ဝဏ္ဏရှိသည့် နေရာတွေကို လိုက်ပြီး နဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးရမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။

ငွေညစ်သည်။ ဝဏ္ဏက လူလည်ဆိုတော့ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသည်။ ကိုနစ်ကို ကလန်ကဆန်မလုပ်။ ကိုနစ် တောင်းသည့်ငွေကို သူပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံသဘောတူသည်။ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချအောင်လည်း ကိုနစ်တောင်းသည့်ငွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံကို ချက်ချင်းချပေးသည်။

အရေးကြီးတာက သူ့အသက်ကို ရန်မရှာဖို့။ ဘေဘီနှင့် သူ့မင်္ဂလာပွဲ မပျက်ဖို့ဖြစ်သည်။ ကိုနစ်က ဘယ်သူသေသေ၊ သူ့အဆင်ပြေဖို့ပဲ နားလည်သူ။

နှစ်ဘက်စလုံးက ငွေကို ယူသည်။ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ကျေနပ်အောင်ပြော၍ ရလာသည့်ငွေတွေကို သုံးဖြုန်းပစ်သည်။ ဒါတွေကို သိပေမယ့် ကိုနှစ်ကို ဘယ်သူမှ ပြဿနာမလုပ်ရ၊ ကိုနှစ်ကလည်း သိသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။

ဒေါ်နယ်လီကတော့ ပျာနေသည်။ ပြဿနာရာ အံ့ထုပ် နှင့်အထည်နှင့်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့မရ။ သားအမိ တတွေ မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မသိ။ အားလုံး ရှေ့မှာတော့ ဟန်မပျက်။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်နေကြသည်။

ဒါကို ခေတ် မသိ။

ကိုကိုကို မြင်တွေ့နိုင်မည့် ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာထိုင်ပြီး ကိုကိုမျက်နှာလေးကိုပဲ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ မင်းခစိတ်ထဲမှာ ကော်ဖီ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း တစ်မျိုးဖြစ်နေ၍ ဆိုင်လေးရှိရာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

ရုပ်ဖျက်ထား၍ ခေတ်ကို မင်းခ ရုတ်တရက် မမှတ်မိ သော်လည်း ခေတ်က ကိုကို သူ့ကိုမှတ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်ကြောက် လန့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားကာ ခေါင်းကို ချက်ချင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

သူမကို ကိုကို မမြင်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းသော်လည်း ဆုတောင်းကမပြည့်။ ကိုကိုက တိုက်ဆိုင်စွာ ခေတ်ရှိနေသည့် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာ၍ ခေတ် ငိုချင်သွားသည်။ ပြေးပေါက် ကို စဉ်းစားနေချိန်မှာ ခေတ်ရှိသည့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲကို ဝင်လာ၍ ခေတ် အသည်းထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကိုကိုက ခေတ်ကို မမြင်သေး။ အအေးဓာတ်လွှတ်ထား သည့် ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ခေတ်တစ်ယောက်ဟည်း ချွေးပျံ့နေ၏။

ရုတ်တရက် ခေတ်နားကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာ ၍ ခေတ် လန့်သွား၏။

“ခေတ်...မဟုတ်လား”

“ဟင်...မိုးတိမ်”

မိုးတိမ်က ခေတ် အံ့သြနေတာကိုကြည့်ပြီး နှစ်ခြိုက် စွာ ပြုံးသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ကိုယ့်ကို မြင်တာနဲ့ ဒီလောက်တောင် အံ့သြသွားလား”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ခေတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ

ဝင်ထိုင်လိုက်၍ ခေတ် စိတ်ထဲ အကြံတစ်ခု လက်ခံ ချောက်လ
၏။

ကိုကိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုက ခေတ်ကို
မမြင်သေး။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အို...ရှင်ပါးစပ်ကြီးကိုပိတ်ပြီး ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်
နေစမ်းပါ”

မိုးတိမ်က သူ့နားကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ဆိုင်အဝင်
ဘက်ကို ကျောခိုင်း၍ သူနှင့်ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက်သည့် ခေတ်
ကို နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဘာလဲ...ရည်းစားဟောင်းကို တွေ့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်”

အရေးထဲ လျှာရည်နေသော မိကျောင်းသားကို ခေတ်
က စိတ်မရှည်စွာ တိုးတိုးကျိတ် ရန်တွေ့တော့ သူက ခပ်သဲ့သဲ့
ရယ်သည်။

“အို...အသံကျယ်ကြီးနဲ့ မရယ်နဲ့လေ”

“တိုးတိုးလေး ရယ်တာပါကွာ၊ ဘယ်သူမှ မကြားပါ
ဘူး၊ နေပါဦး မင်းရဲ့ အရည်ရည်းစားက ဘယ်မှာလဲ”

“နေစမ်းပါရှင်၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

မိုးတိမ်က ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်
နေရာက မျက်နှာဖျက်နေသည့် ခေတ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အထင်လွဲနေတာကို ရှင်းလိုက်လေ၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ့်
ကူညီမယ်”

အရေးထဲ မြွှားနတ်မောင် လုပ်ချင်နေသေးသည်။

“ရှင် ခေတ်ကို ကူညီချင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဟွန်း...ဟွန်း ဟွန်း”

“ရယ်ပြန်ပြီလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ မင်းဖြစ်နေပုံက ရယ်စရာဖြစ်နေ
တာကိုးကွ၊ ဒါပဲနော်၊ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို မင်းဆီက ရစရာအတိုးအရင်း
ပေါင်း နှစ်ခုဖြစ်သွားပြီ”

မိုးတိမ် ပြောတာကို ခေတ် နားလည်သည်။ အိတ်ထဲ
မှာလည်း ငွေက အသင့်ပါလာသည်။ ထိုငွေက ခေတ်ပိုင် ချွေးပက်

ကောက် ရောင်းခဲ့ရသောငွေဖြစ်၍ စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်၏။

“ရော...ရှင် ဟန်းဆက်အတွက် လျော်ကြေးငွေ”

“ဟာ...သူငွေမလေးဆီမှာ ငွေတွေ ပေါလှချည်လား၊ တစ်သိန်းက များပါတယ်၊ ပေးချင်ရင် ကိုယ် မှာသောက်ထားတဲ့ ကော်ဖီဖိုး ရှင်းလိုက်”

“ရှင်းမှာပါ၊ ဒီလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါသေးတယ်”

ခေတ်စကားကို မိုးတိမ်က သဘောကျစွာ ပြုံးနေချိန် မှာ သူ့ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟဲလို...ဪ...ရှုမဝလား၊ အင်း လာခဲ့မယ်လေ စိတ်ချပါ”

“အခုလား၊ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေလို့ မအားဘူး”

ဟုတ်လဲမဟုတ်ပဲနှင့် လျှောက်ပြောနေသူကို ခေတ် မျက်စောင်းရွယ်တော့ မိုးတိမ်က ခေတ်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြ သည်။

“အိုခေ...အိုခေ”

“ဘိုင့်”

မိုးတိမ်လက်ထဲက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး နာရီကို တစ်ချက် ငုံကြည့်သည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ် ပြန်တော့မယ်၊ လိုက်မှာလား၊ နေခဲ့မှာလား”

မိုးတိမ်စကားကြောင့် ခေတ် အသက်ရှူကြပ်သွားသည်။ ဆိုင်ရုံဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်က တစ်ခုထဲ။ မိုးတိမ်နှင့်ခေတ် လိုက်သွားရင် ကိုကိုက ခေတ်ကိုမြင်မှာ သေချာသည်။

မလိုက်ဘဲ နေခဲ့တာကမှ ခေတ်ကို မမြင်မတွေ့နိုင်ဘဲ ပုန်းနေလို့ ရဦးမည်။

“ရှင် ပြန်ပါ၊ ခေတ် နေခဲ့ဦးမယ်”

“ယန်းညီလာကို ပြန်မှာလား”

သူက မေးတော့ ခေတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက ယုံပုံမရ။

“ယန်းညီလာမှာ မင်းကို လိုက်ရှာသေးတယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ကို ညာသွားတာ မဟုတ်လား”

“ရှင် ကြိုက်သလို ထင်ပါ”

မိုးတိမ် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။ ခေတ်ကို စတွေ့
ထဲက တစ်မျိုးလေးဆိုတာ မိုးတိမ် သတိထားမိပြီးသား ဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ သိပ်လှသည့် ခေတ်ကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။

“လိပ်စာရှိရင် ပေးခဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လာလည်မလို့”

ခေတ်တို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ မိုးတိမ်
က လူချောလေးဖြစ်ပေမယ့် ခေတ်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထူးခြား။
ခင်မင်စရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ထက်မပို။ ခေတ်မှာ ကိုကို
ရှိသည်။

“ခေတ်မှာ လိပ်စာမရှိဘူး မိုးတိမ်”

“ကိုယ့်ဘာသာ ရအောင်စုံစမ်းပြီး လာခဲ့မယ်”

ခေတ်ကို နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွားသူကို ခေတ် ငေး
ကြည့်နေမိသည်။

“ဟယ်...ပိုက်ဆံ ကျန်ခဲ့ပြီ”

မိုးတိမ်ကို ပေးထားသည့် ငွေကို ယူမသွားသဖြင့်
ခေတ်ရှေ့မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ခေတ် ငွေတစ်ထုပ်ကို ကောက်ယူ
လိုက်သည်။ လိုက်ပေးချင်ပေမယ့် ပေးလို့မဖြစ်။

ဆိုင်ထဲမှာ ကိုကိုရှိနေသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ငွေကို
အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ

“ခေတ်”

“ဟင်...ကိုကို”

ထိုင်ရာက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိသူက ခေတ်။ ခေတ်
ကို ကိုကိုတွေ့သွားရုံမက ခေတ်ရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေ၍ ခေတ်
ကိုကိုရှေ့က ပြေးထွက်ချင်စိတ်နှင့် လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ ခေတ်”

“အို”

ကိုကိုက ခေတ်နဲ့မိုးတိမ်ကို အစောကြီးထဲက မြင်တွေ့
ထားပြီးသားပါလား။

“မေးတာဖြေလေ ခေတ်”

“သိတော့ ကိုကိုက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်ပစ်မလို့”

“ဟင်”

ကိုကိုနှင့်ခေတ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ လွမ်းရိပ်
ဝေရီနေသော ကိုကိုမျက်ဝန်းအစုံက အခုချိန်မှာတော့ ချစ်ခြင်း
တွေ လင်းလက်တောက်ပလျက်။

“မင်းကို ကိုကို ဘယ်လောက်လွမ်းနေရတယ်၊ တမ်းတ
နေရတယ်ဆိုတာ ခေတ် သိရဲ့လားဟင်”

ကိုကို မေးတာကို ခေတ် မဖြေ။

“အိမ်ပြန်ကြမယ် ခေတ်”

“မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူး၊ ခေတ်က ကိုကိုနီး၊ ကိုကို မိန်းမ”

“ခေတ် မကြိုက်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုကို”

ပါးပြင်လေးတွေ ရှိန်းနွေးပြီး ပန်းနုရောင်ဖြစ်သွားပုံကို
မင်းခက ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုက ဘာပြောရမှာလဲ”

“ခေတ် သွားပါရစေ ကိုကို”

“ခေတ်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

ခေတ်က ကိုကိုမကြိုက်မှန်းသိရက်နှင့် စကားကို ဇွတ်
တိုးပြောတော့ ကိုကိုက ခေတ် ဂျစ်ကျနေပုံကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ
ပြီးကြည့်နေပြီးမှ

“ကိုကိုကို နည်းနည်းမှ မသနားတော့ဘူးလား ခေတ်
ရယ်၊ ခေတ်ကို ကိုကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာကိုရော
အသိအမှတ် မပြုတော့ဘူးလား”

ကိုကိုစကားကြောင့် ခေတ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ နာကျင်ကြေ
ကွဲသွားသည်။ တကယ်ဆို ခေတ်ကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်
မိလို့ သိပ်လွမ်းနေရတာကို အသိဆုံးပါ။

“ခေတ်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို ချစ်ရင် ကိုကိုစကားကို နားထောင်ပါ အချစ်

ရယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ကိုကို မသိပဲ တခြားကို ထွက်မသွားပါနဲ့”

ခေတ် ဘာမှမပြော။ ကိုကို့ရှေ့မှာ နှုတ်ဆိတ်ပြီး ပေကပ်ရပ်နေတော့ ကိုကိုက ခေတ်လက်လေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုတို့ အိမ်ပြန်ကြမယ်နော် အချစ်”

“ဟင့်အင်း”

ကိုကိုက ခေတ်စကားကို နားမထောင်။ ခေတ်လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး သူ့ကားရပ်ထားရာသို့ ဆွဲခေါ်လာတော့ ခေတ်မှာ အင်အားချင်းမမျှပဲ ကိုကို ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာရသည်။

“ခေတ်ကို လွှတ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ ခေတ် မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ခေတ်မပါပဲ ကိုကိုမပြန်ဘူး ခေတ်”

“ကိုကိုဘဝမှာ ခေတ်ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ဒါကို ခေတ် အသိဆုံးပါကွာ”

“ခေတ်က လိမ္မာပါတယ်”

“လာ...ကားပေါ်တက်”

ခေတ်က ကိုကို ဖွင့်ပေးသည့် ကားတံခါးကိုကြည့်ပြီး တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေချိန်မှာ ကိုကိုက ခေတ်ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ယူမချီပြီး ကားပေါ်တင်လိုက်၍ ခေတ်ရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ခေတ်ရယ်”

ချစ်ပါးလေး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသလို ခေတ်ရင်ထဲလည်း နွေးထွေးစွာ လှုပ်ခတ်သွားသည့်အချိန်မှာ ကိုကိုကားလေးက အရှိန်ပြင်းစွာ လေထုကို ထိုးခွင်းပြေးဝင်သွားပုံက ကြည်နူးခြင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းများစွာနှင့်။

• • •

အခန်း (၁၃)



“ခေတ်...ဒါ ကိုကိုရဲမိတ်ဆွေ ဂျူနီတဲ့၊ ဂျူနီက ကိုကိုနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းအတူနေခဲ့တာလေ၊ ဂျူနီ ဒါ ကိုယ့်ဇနီး ခေတ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခေတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကမ်းပေးလာသည့် လက်ကိုဆွဲယူပြီး နှုတ်ဆက်လိုက် ရပေမယ့် လှပသည့် ဂျူနီကိုကြည့်ပြီး ခေတ်ရင်ထဲ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားသည်။

“ခေတ်က သိပ်လှတာပဲ၊ မင်း ဒါကြောင့် မြန်မြန် လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

ဂျူနီကိုကိုကို ရယ်လိုက်ကြပေမယ့် ခေတ်က မရယ်ပါ။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလျက် ကိုကိုနှင့်ဂျူနီကို ကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုက ဂျူနီကို သူ့မိတ်ဆွေဟု ဆိုပေမယ့် ဂျူနီပုံစံက ကိုကိုနဲ့ လိုအပ်တာထက် ပိုရင်းနှီးသည့် အနေအထားဖြစ်၍ သာမန်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မထင်။

လှပသော ဂျူနီနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြမှာကို ခေတ်စိတ်က အလိုလို သိနေ၍ သဝန်တိုစိတ်က ဘယ်နေရာကမှန်း မသိ။ ခေတ်ထံ ရောက်လာတာ ခက်သည်။

ကိုကိုသဘော၊ ကိုကိုဆန္ဒတစ်ခုထဲဖြင့် ခေတ်နှင့်ကိုကို လက်ထပ်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခေတ် မင်္ဂလာပွဲကို ခေတ်ထင်ထားသလို ကိုနစ် ရောက်မလာခဲ့ပါ။

မူးယစ်ဆေး အလွန်အကျွံသုံးမိရာကအစ ကိုနစ်အသက်ကို ထိုမူးယစ်ဆေးကပဲ ဖဲ့ခြေယူသွားခဲ့သည်။ ခေတ် လက်ထပ်သည့်နေ့မှာ ကိုနစ် ဆုံးသည်။

နဒီ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်သည်။

အန်တီနယ်လီရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ တွေးမကြည့်ပဲနှင့် ခေတ် သိနေသည်။

ကိုကိုနှင့်ခေတ်တို့ လက်ထပ်ပွဲကို အန်တီနယ်လီ ရောက်မလာခဲ့ပေမယ့် ခေတ်ဦးလေးကိုယ်တိုင် ခေတ်အတွက် စိန်နှင့်ပုလဲ တစ်ဆင်ဆာ လက်ဖွဲ့သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက သမီးမေမေပိုင် ပစ္စည်းတွေပါ။ ခေတ်လက်ထပ်မှ ပေးပါဆိုလို့ အန်ကယ် သိမ်းထားတာ”

မေမေရတနာပစ္စည်းတွေ ခေတ်ဆီ ပြန်ရောက်လာ၍ ခေတ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမိသည်။ ခေတ်နှင့်ကိုကိုကြားမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့သဖြင့် ခေတ်ကိုယ်ခေတ် အပျော်ဆုံးဟု ထင်နေချိန်မှာ ဂျူနီကို မြင်လိုက်ရတော့ ခေတ်စိတ်ထဲ သူ့အလိုလို မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုရှေ့မှာတော့ ခေတ်မျက်နှာကို အလှဆုံး ပြုံးထားသည်။ ဒါကလည်း ခေတ်ချစ်တဲ့ကိုကို စိတ်ညစ်မှာ စိုး၍ပါ။ ဂျူနီကိုကိုကိုက ခေတ်ထင်ထားသည့်အတိုင်း အရင်က ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ဘူးမှန်း နောက်မှ ခေတ် သိရသည်။

မျက်နှာများသည့် ဂျူနီကြောင့် ကိုကိုက ဂျူနီကို လမ်းခွဲခဲ့သည်။ အခု ဂျူနီ ကိုကိုဆီ ပြန်လာတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လားမသိ။ ဂျူနီကတော့ ခေတ်ရှေ့မှာပင် ကိုကိုအပေါ် ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံပုံ

www.burmeseclassic.com

တွေက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်သည်။

ရဲတင်းသည်။ ခေတ်စိတ်ထဲ ကြာတော့ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ခေတ်က ကိုကိုတရားဝင်ဇနီး။ ကိုယ့်ယောက်ျား ကို သူမဘက်က ထင်သလို ပြောဆိုပြုမူနေတာကို လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်။

ဒါကို ကိုကိုကလည်း သိသည်။ သိ၍ ဂျူနီနှင့် ကင်းအောင်နေဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ ခေတ်ပါးစပ်က ဖွင့်မပြော ပေမယ့် ခေတ် စိတ်ဆင်းရဲနေတာသိ၍ ဂျူနီကို သူ သတိပေး တော့ ဂျူနီက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။

“ဘာလဲ...မင်း၊ မင်း မိန်းမက ဂျူနီကို သူ့အိမ်မလာ နဲ့လို့ ပြောခိုင်းလိုက်လို့လား။”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ ဂျူနီ၊ ဒီကိစ္စမှာ ခေတ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ မင်းဘက်က အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ကိုယ်သတိ ပေးနေတာ”

“ဂျူနီကို ဘာမှ သတိပေးစရာမလိုဘူး မင်း၊ အခုဒီ ကိုလာတာ ကိုယ်က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့၊ မင်းမျက်နှာကို မြင်ချင် လို့ လာတာ၊ တခြား ဘာကိုမှ ရဂုဏ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျူနီက ပြတ်သည့် ကပြားမိဘက မွေးလာ၍ ဘုံဆန် သည်။ သူ့ရင်ထဲ ခံစားချက်ကို ချပြောတော့ မင်းခ စိတ်ရှုပ် သွားသည်။

“မင်းကို ဂျူနီ ချစ်နေတုန်းပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်”

“တော်တော့ ဂျူနီ၊ အခု မင်းနဲ့ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကိုယ့်မှာ ခေတ်ရှိနေပြီ၊ ခေတ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ဘူး”

မင်းခ အပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံးက မင်းပြန်ပါ ဂျူနီ၊ မင်းကို ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပါ၊ ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို မနှောင့် ယှက်ပါနဲ့လို့ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဂျူနီအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်တောင် မုန်းသွားပြီလား မင်းရယ်၊ မင်း သဘောထားကို ဂျူနီ သိပါပြီ”

“ဂျူနီ ပြန်ပါတော့မယ်”

ဂျူနီက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို။ ဂျူနီအတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်။

ဂျူနီကိုထားပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တော့ ခေတ်ကို နေရာ

အနံ့ လိုက်ရှာသည်။

“ခေတ်”

“ခေတ်”

“ရှင်...ကိုကို”

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသည့် ခေတ်ကိုမြင်မှ မင်းခ

ရင်ထဲ အေးသွားသည်။

“ခေတ်ကို ကိုကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

ခေတ်စကားကြောင့် မင်းခ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ခေတ် ပျောက်သွားပြီ ထင်လို့”

“ခေတ်က ဘာလို့ ပျောက်ရမှာလဲ”

“ချစ်တယ် ခေတ်ရယ်”

“အို...ကိုကို”

ခေတ်ကိုယ်လေး မင်းခရင်ခွင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လိုက်လံသိပ်သည်းစွာ ဖြာကျလာသည့် ချစ်အနံ့မီးတွေကို ကျေနပ်
ကြည်ဖြူစွာ ခံယူရင်း ကိုကိုကို တိုးတိုးလေး ခေတ် ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ခေတ်ကို တကယ်ချစ်ရင် ခေတ်ကို သစ္စာရှိပါနော်”

ခေတ်စကားက မင်းခနှလုံးသားကို အရှိန်ပြင်းစွာ လာ

ရိုက်သည်။

ခေတ်က သူနှင့်ကျန်အကြောင်း ဘာမှမပြောသော်လည်း

သိနေခဲ့ပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သူမစကားထဲမှာ ဖော်ပြထားပြီးသား

ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်ချပါ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ်ကလွဲပြီး ကိုကိုဘဝမှာ

တခြားသူတစ်ယောက် မရှိဘူးဆိုတာ ယုံပါ အချစ်ရယ်”

“ကိုကိုချစ်တာ ခေတ် တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ခေတ်ကို ကိုကို ချစ်တယ်”

“ခေတ်လည်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ်

စတမ်း ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ

မင်းခက ချစ်သူမျက်ဝန်းများကို ဖွဖွရှိုက်နမ်း ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။

“ခေတ်”

“ကိုကို”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“ဆိုကွယ်”

ရင်နုနုသံတွေ ပေါင်းစပ်ဆုံစည်းသွားခိုက်မှာ ရုန်းမထွက်
နိုင်သော အချစ်ဆိုသော မေတ္တာပန်းလှလှလေးတစ်ပွင့် လှိုက်လှဲစွာ
ဖူးပွင့်သွားသည်။

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သူတိုင်းဟောပြောနေသလိုပဲ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

ပြုလုပ်သူ